

596577

ародний

№ 40  
Декляматор



Галицька Накладня  
Якова Орсштайна в Коломчі.  
Ukrainian Publischeng, Winnipeg M. л.  
Книгарня Укр. Народнього Союзу в Нью-Йорку

НАРОДНИЙ  
Деклялятор.

Ціна в оправі 1 к. 20 с.

Обов'язковий

НБ ПНУС



596577

Коломия 1903.

НАКЛАДОМ Я. ОРЕНШТАЙНА.  
З друкарні Вільгельма Браунера в Коломий.

ЧИТАЛЬНИЙ ЗАВІДАННЯ

84(44кр) 24

Н-30

## Передне слово.

Наше письменство розвинуло ся  
останніми часами дуже гарно. Всеж  
таки годі недобачити у нас великої не-  
достачі книжок підручних, яких мало що  
не кождому потреба. Хто коли небудь  
мав нагоду займатися устроюванем  
яких декляматорських вечерниць, або хто  
мав сам на них деклямувати — сей певно  
признасть, що до таких підручних книжок  
належить і збірник деклямацій. І як раз  
щоб отсю недостачу усунути, зложили  
ми отсей „**Народний Декляматор**“. Досі  
були у нас в тім напрямі лиш незначні  
проби.

Прикарпатський університет  
ім. Василя Стефанива  
БІБЛІОТЕКА  
ІНВ. № 596577

Складаючи „**Народний Декляматор**“ ми старали ся відповісти вимогам сучасної хвилі, тож зібрано у нїм головно ті твори нашої поезії, якіб піддержували наш наїрід у важкій боротьбі за свої права. Загалом-же зложено деклямації так, що в першій часті містять ся твори патріотичні, в яких розважаєть ся над долею рідного краю. В другій часті містять ся твори принагідні ріжного змісту; вперед: а) поважні, б) шутливі, в) сатиричні, г) вірші призначені на ріжні свята та роковини, вкінци г) довші поеми. Щоб сей поділ був єдино добрий і не думаємо твердити, бож у сїй справі у кожного майже чоловіка иньша думка. Та нам видав ся отакий поділ пайвідповіднійший та найпрактичнійший.

При укладаню „**Народного Декляматора**“ хотіли ми не поминути ніякого нашого автора, але колиб се і сталось,

не повинен за се стрінуги нас ніякий закид, бо отся збірка деклямацій не є антольоґією нашої поезії. Переважна часть поміщених тут творів — се передуки, але є тут і такі поезії, які являють ся по раз перший печатно. Котрі се — не станемо розказувати.

Книжка отся повинна находити ся у кожній хаті, а безусловно в кожній читальни. Скористає з неї не лише той, хто схоче колись деклямувати, але й кожний, хто схоче щось гарного прочитати.

Передаємо сего декляматора в руки нашої Громади в тій думці, що й він бодай трохи причинить ся до того, що наш народ, той вічний наймит — стане колись орати свій власний, вольний лан — та будо він

...„в власнім краю сам свій пан!“

*Впорядчики.*

## Вступні замітки.

### *Що і як деклямувати?*

Деклямувати — значить виголошувати уміло якийсь твір людського духа, зложений мовою вязаною (вершом) або й не вязаною (прозою). Той, хто се робить, зове ся — декляматором, а те, що він виголошує — деклямацією. Деклямувати з'уміє не кожний, а добре деклямувати буде лише той, хто сего научить ся. Наука, що подає правила, як годить ся деклямувати зове ся декляматорикою.

Ось тут пояснимо коротенько, на що треба зважати при деклямуваню. Передовсім треба вибрати собі відповідний твір. Твори, що переповнені ніжним чутем, головно любовні — надають ся до деклямування радше жінкам, а поезії, що змальовують нашу давню борбу, що за-

ключують в собі якісь поклики, вимагають голосу мужеського. — Вибравши вже собі деклямацію, треба її кілька разів уважно прочитати та розважити, чи кожде реченє і кожде слово є для декляматора понятне. Декляматор повинен передати слухачам думки автора верша; якжеж він зможе се зробити, коли сам їх не розуміє?

Полагодивши отею справу сам, або з ким другим у купі — повинен декляматор безусловно витвердити свою деклямацію на память. При науці має добре уважати на те, щоб вимовляв вірно всі букви, щоб наголошував добре кожде слово. Всякий знає, які нісенітницї виходять із злого наголошування слова. Через наголос змінює ся у нас нераз значіне слова; бож зовсім що иньшого буде значити оклик: „мало м'уки“, а „мало мукі!“ Вже при витверджуваню на память треба зважати на перепинанє т. є. на писарські знаки, як: протинка, павза ітд. Не треба отже деклямації січи на лїнійки себто переривати її з кожним вершом, лиш виголошувати її цілими реченнями, з'упиняючись відповідно на кождім писарськїм знаку.

Витвердивши деклямацію, треба ви-

голошувати її так, щоб зробила на слухачів те саме вражінє, що на декляматора. До сего служить вмїле орудуване сильним та гнучким голосом. Всякі почуваня чи то поета, чи то осїб, що виступають в деклямації треба відповідно зазначити.

Деклямацію треба виголошувати так, щоб її всі в сали могли чути. Не значить се однак, щоб декляматор мав її як найголоснійше прокричати! Богато залежить також від скорости, з якою деклямує ся. І тут треба найти відповідне темпо; швидке і різке віддасть гнів, супокійне — задуму, а повільне — важкий сум. Ніколи однак не треба деклямації перемолоти за скоро — бо слухач не буде мав часу передумати, що значать слова декляматора — і нічого не зрозумїє.

Виступаючи на місце, з якого деклямує ся, треба легко поклонити ся і ставнувши свобідно, назвати твір і його автора, а відтак супокійно деклямувати. Рухів при деклямованю радше не уживати ніяких, бо пересїчний декляматор уживає звичайно того самого руху, а се є монотонне. Коли хто не знає, що зробити з руками, най возьме якусь книжку.

Отсе наші радї для декляматорів.

## *Як устроювати народні вечерниці?*

Наші люди горнулиби ся вельми радо до своїх читалень та товариств, колиб у них було більше житя. А те жите витворилоби ся, яккби по читалнях устроювано частїйше аматорські вистави та вечерниці на наші народні сьвята. Такі вечерниці устроює ся ось так: На два, три місяці перед таким сьвятом повинен зібрати ся виділ читалні, та визначити програму вечерниць. Вона має бути ріжнородна т. є: переплітана грою на скрипці, сьпївом і деклямованєм, а не повинно недоставати і промови, що звязко пояснилаби вагу даних роковин. Деклямації треба добирати так, щоб були поважні й веселі. До виконаня просить ся таких людий, щоб їх виконали добре. Тож не буде зле, если запросить ся когось із чужого села. — Тепер треба допильнувати, щоб все приготовлялось та щоб було готове на час. — Відтак треба мати на приміті місце на вечерниці; в місточку треба замовити салю. На кілька днів перед вечерницями треба оповістити про них в часописях, та позапрошувати сусїдів і односельчан. Розумїєть ся, що

треба просити аж тоді, коли є певність, що вечерниці відбудуться. Бож годі просити на весіля, як нема молодого!

На три дні перед вечерницями треба внести подане до ц. к. староства. — Утім поданню повинні бути докладно означені: час, місце і програма вечерниць. Староство може зажадати, щоб йому залучено тексти промови, деклямацій та сьпіванок. Подане треба заосмотрити стемплом на одну кор. Се робить ся тоді, коли вечерниці за платним вступом.

На день перед вечерницями треба кінче відбути генеральну пробу всього, що входить в склад програми. Хто добре не підготовлений, не повинен виступати, бо лиш осьмішить себе та знеохотить слухачів до тих, що устроїли вечерниці. В той сам час треба також передивити ся, чи є все инше, чого до вечерниць буде кінче треба. — Коли в якій місцевості нема доси ніякої читальні, повинні сьвідомі громадяни єї швидко заложити, а поки що може занятись устроюванем вечерниць вміло дібраний комітет.

Сими увагами найпокористують ся наші славні читальники та оживлять вечерницями нашу країну, приспану темнотою і горем.

—\*—

— X —

## З М І С Т.

Передне слово і вступні замітки . . . . .	стор. III—X
---	----------------

### I. Патріотичні деклямації:

1. Не пора!... — Ів. Франко . . . . .	стор. 3
2. На силоамськiм озері.— К. Устиянович . . . . .	4
3. Наймит. — Ів. Франко . . . . .	8
4. Границя. — О. К-са. . . . .	13
5. Якби ви знали, паничі! — Т. Шевченко . . . . .	17
6. Каменярі. — Ів. Франко . . . . .	21
7. Розвивай ся, ти високий дубе! — Ів. Франко . . . . .	24
8. Світає. — О. К-а. . . . .	26
9. Моя любов. — Ів. Франко . . . . .	34
10. Вітер. — О. Кониський (Верниволя) . . . . .	35
11. На чужині. — Із. Воробкевич (Млака) . . . . .	37
12. Галич. — К. Устиянович . . . . .	39
13. Тюрма за волю. — О. Кониський . . . . .	45
14. Наша надія. — О. Левицький . . . . .	46
15. Козачий кістяк. — В. Лиманський . . . . .	48

16.	<b>Збуди ся народе!</b> — О. К-са . . . . .	стор. 55
17.	<b>Розрита могила.</b> — Т. Шевченко . . . . .	59
18.	<b>Кавказ.</b> — Т. Шевченко . . . . .	62
19.	<b>Сон.</b> — Т. Шевченко . . . . .	70
20.	<b>Поклик до братів Славян.</b> — М. Старицький . . . . .	96
21.	<b>Ще не вмерла.</b> — В. Масляк . . . . .	99

## II. Принагідні деклямації:

### А) Поважного змісту:

22.	<b>Гимн.</b> — Ів. Франко . . . . .	104
23.	<b>Мені тринадцятий минав.</b> — Т. Шевченко . . . . .	106
24.	<b>Минули літа молодії.</b> — Т. Шевченко . . . . .	109
25.	<b>Веснівка.</b> — М. Шашкевич . . . . .	110
26.	<b>Одного бажаю.</b> — О. Кониський . . . . .	111
27.	<b>Цвітка молить.</b> — В. Шашкевич . . . . .	112
28.	<b>Бувало а нині.</b> — В. Шашкевич . . . . .	113
29.	<b>Заграй...</b> — Із. Воробкевич . . . . .	114
30.	<b>Ой вийду я з хати.</b> — О. Федькович . . . . .	116
31.	<b>Квіти з сльозами.</b> — П. Куліш . . . . .	118
32.	<b>Сон.</b> — О. Маковей . . . . .	119
33.	<b>Серце моє тихе.</b> — П. Куліш . . . . .	120
34.	<b>Найдорожча перлина.</b> — В. Самійленко . . . . .	121
35.	<b>Вечером у хаті.</b> — Б. Лепкий . . . . .	122
36.	<b>Дівчину козак полюбив.</b> — П. Чубинський . . . . .	124
37.	<b>Козак.</b> — Я. Щоголів . . . . .	125

38.	<b>Черевички.</b> — Я. Щоголів . . . . .	стор. 126
39.	<b>В ночі.</b> — Б. Лепкий . . . . .	128
40.	<b>Сон.</b> — Т. Шевченко . . . . .	129
41.	<b>Подорожній.</b> — Б. Лепкий . . . . .	130
42.	<b>Дезертир.</b> — О. Федькович . . . . .	132
43.	<b>Рекрутка.</b> — М. Устиянович . . . . .	133
44.	<b>Vivere memento!</b> — Ів. Франко . . . . .	137
45.	<b>Людськість.</b> — В. Самійленко . . . . .	139
46.	<b>Будьмо вже мудрійші.</b> — В. Масляк . . . . .	141
47.	<b>Сидів пустинник біля свого скиту.</b> — Ів. Франко . . . . .	144
48.	<b>Село.</b> — Т. Шевченко . . . . .	146
49.	<b>Моє серце не тут.</b> — В. Щурат . . . . .	148
50.	<b>На озері.</b> — М. Старицький . . . . .	150
51.	<b>Журавлі.</b> — Ів. Франко . . . . .	151
52.	<b>До праці.</b> — Б. Грінченко . . . . .	153
53.	<b>Учи ся дитино!...</b> — В. Масляк . . . . .	155
54.	<b>Не призывайте всує Бога.</b> — О. Кониський . . . . .	156
55.	<b>Рідна мова.</b> — Із. Воробкевич . . . . .	158
56.	<b>Два віночки.</b> — Я. Головацький . . . . .	159
57.	<b>Ще шебече у садочку соловій.</b> — Ів. Франко . . . . .	162
58.	<b>Весно, ох довгож на тебе чекати!</b> — Ів. Франко . . . . .	163
59.	<b>У сні мені явились дві богині.</b> — Ів. Франко . . . . .	165
60.	<b>Ткач.</b> — Я. Щоголів . . . . .	168
61.	<b>Гей бики!</b> — С. Руданський . . . . .	169



	стор
62. Хлібороб. — Б. Грінченко . . . . .	171
63. Вечір. — Л. М. Боровиковский . . . . .	174
64. Помер рекрут. — О. Маковей . . . . .	176
65. Дитина-сиротина — А. Метлинський . . . . .	177
66. Я вам не завидую. — О. Маковей . . . . .	180
67. Пречиста Діво, радуй ся Marie! — О. Федькович . . . . .	181
68. Morituri salutant. — С. Яричевський . . . . .	183

Б) Шутливі:

69. Звела мене. — С. Руданський . . . . .	186
70. До ворожки. — Л. Глібів . . . . .	188
71. Не така я, як своячка. — В. Масляк . . . . .	190
72. Чи голосна церква? — С. Руданський . . . . .	193
73. Ходить піп. — „ . . . . .	194
74. В страшню, судную неділю. „ . . . . .	195
75. Ні зле, ні добре. — „ . . . . .	196
76. Чумак з мазницею. — „ . . . . .	197
77. Дівочька правда. — О. Чужбинський . . . . .	199
78. Пяниця. — С. Руданський . . . . .	200

В) Сатиричні:

79. Ячмінь. — Е. Гребінка . . . . .	203
80. Ведмежий суд. — Е. Гребінка . . . . .	204
81. Циганська оборона. — С. Яричевський . . . . .	205
82. Якось то буде! — Ів. Франко . . . . .	212
83. Послухай, но сину, що предмудрість каже. — Ів. Франко . . . . .	213

	стор.
84. Хлібороб. — Ів. Франко . . . . .	214
85. В шинку. — „ . . . . .	216
86. Галаган. — „ . . . . .	217
87. Був у нас мужик колись. — Ів. Франко . . . . .	219
88. Пісня про акцизника. — Ів. Франко . . . . .	221
89. На суді. — Ів. Франко . . . . .	222
90. Вже час! — Комар . . . . .	225
91. Пекло. — І. Котляревський . . . . .	228
92. Пан та собака. — П. Артимовський . . . . .	234

Г) На різні торжества:

93. На новий рік. — М. Старицький . . . . .	243
94. Великдень. — Ів. Франко . . . . .	246
95. Ляхам. — „ . . . . .	249
96. До Основ'яненка. — Т. Шевченко . . . . .	251
97. На вічну пам'ять Котляревському. — Т. Шевченко . . . . .	256
98. Велика хвиля. (М. Драгоманову). — В. Пачовський . . . . .	262
99. На Тарасовій могилі. — Б. Лепкий . . . . .	268
100. Пам'яті Тараса Шевченка. — Л. Це- гельський . . . . .	271

Г) Ріжні поеми:

101. Підгіре. — Ів. Франко . . . . .	274
102. В сьвіт за очі. — Б. Лепкий . . . . .	277
103. Проповідь на горі. — О. Кониський . . . . .	282

	стор.
104. Празник у Такові. — о. Федькович . . . . .	288
105. Сфінкс. — Л. Українка . . . . .	294
106. Мертвецький перстінь. — О. Колесса	296
107. Пробуди ся, стань народе! — Ів. Франко	306





## НЕ ПОРА!...

Не пора, не пора, не пора  
Москалеви й Ляхови служить!  
Довершилась Україні кривда стара,—  
Нам пора для України жить.

Не пора, не пора, не пора  
За неvigласків лить свою кров,  
І любити царя, що наш люд обдира, —  
Для України наша любов.

Не пора, не пора, не пора  
В рідну хату вносити роздор!  
Най пропаде незгоди проклята мара!  
Під України єднаймось прапор!

Бо пора се великая єсть :  
У завзятій, важкій боротьбі  
Ми поляжем, щоб волю і щастє і честь,  
Рідний краю, здобути тобі!

ІВАН ФРАНКО.



НА СИЛОАМСЬКІМ ОЗЕРІ. ❀ ❀ ❀

Заворушила ся купіль кровавая, купіль  
Волею бючая, [цілющая  
Зняли ся з ложа хорі народи —  
Мечуть ся в купіль, мечуть ся в води  
І очищають ся, як в огні золото ясне,  
І виринають з вод сильні, здорові, пре-  
Мов новонароджені в сьвіт... [красні,  
Тільки один з них ще не підняв ся,  
Тільки один з них ще не скунав ся —  
Горем побитий, струпом покритий від  
[літ...  
Хтож над ним змилуєсь? хто його в воду  
зсадить,

Хто вилічить сильних слів гров:  
„Рабе схорований, рабе збідований,  
[встань, будь здоров!“

Сам встань, не зглядай ся! помочи братньою  
[дармо шукаєш ти,  
Брата не маєш ти.  
Брат тобі труну теше гадками,  
Брат твій очима копле ти ями;  
Серце в нїм: кривді твоєї бездонна  
[скарбона —  
А голос: звін, що для тебе бе наглого  
[скона

Єще від непамятних літ.  
Він так запівав в чорній годині,  
Що вєє для тебе лоно судьбини  
Родило мертву надію на волю й на сьвіт.  
Він то орік тебе словом солодким як мід  
І він заказив твою кров...  
„Рабе замучений, лихом научений, встань  
[будь здоров!“

Глянь! темні видять вже, хромії ходять  
[і трупи підносять ся,

Пісні голосять ся.

Встань, рабе! повна мук твоїх міра!

Встань! за ті муки двигне тя віра!

Встань, а обпадуть всі полуди, що тебе  
[покрили —

Віра тя вилічить і обновить твої сили  
І в жите вбере твої сні.

Встань! тебе кличе степ і могила,

Зрошена кровію прадідів нива,

Рай твій пропащий, той рай твій колись  
[так голосний,

Звін великодний воскресний і сонце весни,

І грім, що гремить над тобов:

„Рабе дрозучий, рабе дрозучий, встань,  
[будь здоров!“

Встань! Бог тебе кличе з постелі немочи,  
[з гязи пониження,

Бог всего движена.

Бог, що родив тя, шо тя живив,

Що тобі право клав, долю судив, —

Не записав він тя в слуги нікому на віки,  
І не хотів з тебе мати сліпого каліки —  
Німого попихача.

Він дав ти волю, розум дав ясний,  
Сили могучі, землі прекрасні —  
Хліб свій у тебе, своя, не чужа опанча —  
Перед тобою надії ясенна сьвіча  
На ново запалена судьбов:

„Рабе плачущий, долю кленущий, встань  
[будь здоров!“

Встань, підойми ся і очисти ся! весь  
Новороди ся! [обнови ся,  
З памяти вимаж люте катованя!  
Пімсту втопи днесь в сльзох дарованя!  
Стань на коліна! покай ся ледарства  
[давного!

Кай ся змарнованої сили віку молодого!  
Ложі не льсти ся, правди не дай,  
За правду бий ся і умирай!

А воскресне тобі на ново теплая яр —  
Зазеленіє твоєї минулости згар

І рай твій поверне з весною:  
„Русине, Русине, Русине, Русине, встань  
[Бог з тобою!

Корнило Устиянович.



### НАЙМИТ. \* \* \* \* \*

В устах тужливий спів, в руках чепіги  
Так бачу я його; [плуга,  
Нестаток і тяжка робота і натуга  
Зорали зморцками чоло.  
Душею він дитя, хоч голову схилив  
Немов дідусь слабій,  
Бо від колиски він в недолі пережив  
І в труді вік цілий.  
Де плуг його пройде, зелізо де розрне  
Землі плідної пласт,  
Там незабаром лан хвилясте жито вкриє,  
Свій плід земляця дасть.

Чому ж він зрібною сорочкою окритий,  
Чому сірак, чуга  
На нім мов на старці з пошарпаної свити?  
Бо наймит він, слуга.  
Слугою родить ся, хоч вольним  
Богатирі його; [окричали  
В нужді безвихідній, погорді і печали  
Сам хилить ся в ярмо.  
Щоб жити, він жите і волю власну й силу  
За хліба кусник продає,  
Хоч не кормить той хліб і стась його  
[похилу

Не випрямить і сил не додає.  
Сумує німо він, з тужливим співом оре  
Те поле, оре не собі,  
А спів той наче брат, що гонить з серця  
[горе,

Змагатись не дає журбі.  
А спів той, то роса, що в спеці підкріпляє  
На пів зівялий цвіт;  
А спів той — грім страшний, що ще  
[лиш глухо грає,  
Ще з далека гримить.

Та поки буря ще нагряне громовая,  
Він хилить ся, проводить в тузі дни,  
І земельку сьвяту як матіньку кохає,  
Як матіньку сини.  
Байдуже те йому, що для добра чужого  
Він піт кровавий ллє,  
Байдуже те йому, що потом труду свого  
Панам панованє дає.  
Коб лиш земля, котру його рука справляла,  
Зародила опять,  
Коби з трудів його на других хоч спливала  
Небесна благодать.

\* \* \*

Той наймит — наш народ, що поту ллє  
Над нивою чужою. [потоки  
Все серцем молодий, думками все високий,  
Хоч топтаний судьбою.  
Свої доленьки він довгі жде столітя,  
Та ще надармо жде;  
Руїни перебув, татарські лихолітя  
І панщини ярмо тверде.  
Та в серці хоч і як недолею прибитім  
Надія кращая жис;

Так часто під скали тяжезної гранітом  
Нора холодна бе.  
Лиш в казці золотій, мов привид сну  
[чудовий,  
Він бачить доленьку свою,  
І тягне свій тягар, понурій і суровий  
Волочить день по дню.  
В столітях нагніту його лиш ратувала  
Любов до рідних нив;  
Нераз дітий його тьма тьменна погибала,  
Та все він пережив.  
З любовою тою він мов велитень той  
[давний,

Непоборимий син землі,  
Що хоч повалений, опять міцний і славний  
Вставав у боротьбі.  
Байдуже, для кого — співаючи він оре  
Плідний широкий лан;  
Байдуже, що він сам терпить нужду і горе,  
А веселить ся пан.

\* \* \*

Ори, ори й співай, ти велитню закутий  
В недолі й тьми ярмо!  
Пропаде шійма й гнет, обпадуть з тебе  
І ярма всі ми порвемо! [пуга,  
Не даром ти в біді, пригноблений врагами,  
Про силу духа все співав,  
Не даром ти казок чарівними устами  
Його побіду величав.  
Він побідить, порве шкарлущі пересуду,  
І вольний власний лан  
Ти знов орати меш — властивець свого  
[труду

І в власнім краю сам свій пан.

Іван Франко.



Г Р А Н И Ц Я . \* \* \* \*

I.

„Границя, братя, вже границя!“  
Скликнув товариш мій, і я  
Зібрав всі сили, щоб добить ся  
На верх гори. Ще груди моя  
З утоми бурилась мов филия  
А око в даль майнуло вже,  
І як із уст милого мила  
Сердечний поцілунок пе,  
Так любо впилося мое око  
В ряди верхів, русла потоків,  
Стрімкі ярі, й кручений шлях,  
За оком серце полинуло  
І десь на „Пікую“ високім  
В рожевій хмарці потонуло.  
Сховай ся серденько, сховай,  
І хмаркою мов пеленою  
Дитя невиннее сповий ся,  
Промінем сонічним упий ся,



Та у долину не вертай!...  
Пощож на гарній тій картині  
Відкрити маєш, серце, тіни?  
— А деж тут тіни? Тут краса  
Тут блеск лиш всюди: Он дивись  
Хребтом гори не гарно-ж весь  
Границя мов гадюка та  
Між цвітами? — А там горою  
При шляху невелично-ж сяє  
На сонци гордий пам'ятник  
Ракочого і споглядає  
На два краї? А той мужик  
Нещасний, працею зморений  
З блискучою в руках косою  
Під пам'ятником похилений,  
Недвижний, наче мармуровий,  
Не доповняє-ж сю чудову  
Картину дивною красою?  
„Ми мірмо лиш жите на око  
Не слід глядіти нам глибоко!“

## II.

Щож ділить дивна ся границя?:  
І тут і там мій рідний люд живе,  
І тут і там горячі сльози ллє  
І тут і там у мовчанці корить ся  
Перед чужинцем, та вікує  
Свій вік в нерозсвітній темряві!  
Тут Лях над нами коверзує,  
А там Мадяр братів давить,  
Живєє слово в дуби кує,  
Та ставить ще хороми слави  
На нашій прадідній землі  
Катам, що нашу кров лили!...  
Народе мій! чому ти нині  
Розірваний на три частині,  
Чому границі єї прокляті  
Перетинають тобі жили  
Та сокам не дають кружляти?  
Ох, як би то ще в твоїм тілі  
По всіх залякких вже суставах  
Живуча забурліла кров —  
Чи ти би ся не поборов  
За рівність, свободу і славу?

### III.

Людство ціле тажкї границї  
Міцною сітю обмотали  
Із другом друга роз'єднали.  
За зсохлу скибу ораниці,  
За кусник хліба, що калїка  
Краде, щоб голод заморить  
За місце праці, де заплата  
Тебе не в силї прокормить,  
Мов звір чатує брат на брата.  
А жизни лютий гураган  
Заглагою усїм грозить:  
Пловці великого судна!  
Раби прикованї ланцями  
На своїм місци до весла:  
Гребїть, мордуйте ся, борїть ся,  
Даремно тратите всї сили!...  
Дивїть, як гураган вітрила  
Торощить, а вода норами  
Із споду до судна валить ся!...  
Один ратунок ще для вас:  
Порвїть ланци і киньтєсь враз

Звивать вітрила й гатить нори  
Тодї вас буря не поборе!...

ОЛЕКСА К.....А.



ЯК-БИ ВИ ЗНАЛИ, ПАНИЧІ!

Як-би ви знали, паничі!  
Де люди плачуть живучи,  
То ви-б іділїй не творили,  
Та марне-б Бога не хвалили,  
На нашї сльози сьміючись.  
За-що, не знаю, називають  
Хатину в гаї тихим раєм?  
Я в хатї мучив ся колїсь,  
Мої там сльози пролились, —  
Найперші сльози! Я не знаю,  
Чи єсть у Бога люте зло,  
Щоб у тїй хатї не жило?  
А хату раєм називають!

Не називаю її раєм  
Тій хатиночки у гаї  
Над чистим ставом, край села :  
Мене там мати повила  
І повиваючи співала,  
Свою нудьгу переливала  
В свою дитину; в тім гаю  
У тій хатині, у раю,  
Я бачив-пекло... Там неволя,  
Робота тяжкая, — ніколи  
І помолитись не дають.  
Там матір добрую мою,  
Ще молодую, у могилу  
Нужда та праця положила;  
Там батько, плачучи за дітьми,  
(А ми малі були і голі)  
Не витершів лихої долі, —  
Умер на панщині!... А ми  
Роздізли ся межі людьми,  
Мов мишенята. Я до школи, —  
Носити воду школярам,  
Брати на панщину ходили,  
Поки лоби їм поголили;  
А сестри!... сестри? Горе вам,

Мої голубки молодії!  
Для кого в світі живете?  
Ви в наймах виресли, чужії,  
У наймах коси побіліють,  
У наймах, сестри, й умрете!

Мені аж страшно, як згадаю  
От-ту хатину край села.  
Такії, Боже наш, діла  
Ми творимо у нашім раї!  
На праведній Твоїй землі  
Ми в раї пекло розвели,  
А в Тебе другого благаєм.  
З братами тихо живемо,  
Лани братами оремо,  
І їх сльозами поливаєм.  
А може й те ще... Ні, не знаю,  
А так здаєть ся, сам еси...  
(Бо без Твоєї, Боже, волі,  
Ми-б не нудились в раї голі!)  
А може й сам на небеси  
Сьмієш ся, батечку, над нами,  
Та може радиш ся з панами,  
Як править миром?! Бо дивись :  
Он гаї зелений похиливсь,

А он з-за гаю виглядає  
Ставок, пеначе полотно,  
А верби геть понад ставом  
Тихесенько собі купають  
Зелені віги... Правда рай?!  
А подиви ся, та спитай,  
Що там творить ся у тім раю?!...  
Звичайне радість, та хвала,  
Тобі єдиному сьвятому,  
За дивнії Твої діла!...  
От-тим-бо й ба!... Хвали нікому,  
А кров, та сльози, та хула,  
Хула всьому!... Ні, ні! нічого  
Нема сьвятого на землі!  
Мені здаєть ся, що й самого  
Тебе вже люди прокляли!

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.



КАМЕНЯРІ. \* \* \* \*

Я бачив дивний сон. Немов передомною  
Безмірна, а пуста і дика площина,  
А я, прикований ланцом зелізним стою  
Під височенною гранітною скалою,  
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного чоло жите і жаль порили,  
І в оці кожного горить любови жар,  
А руки в кожного ланци мов гадь обвили,  
А плечі кожного до долу ся схилили,  
Бо давить всіх один страшний якийсь  
[тягар.

У кожного в руках тяжкий зелізнний молот,  
І голос сильний нам з гори мов грім  
[гримить :  
„Лунайте сю скалу! Нехай ні жар ні  
[холод  
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу  
[й голод :  
Бо вам призначено скалу сесю розбити.“



## РОЗВИВАЙ СЯ ТИ ВИСОКИЙ ДУБЕ.

Розвивай ся ти високий дубе,  
Весна красна буде!  
Розпадуть ся пута віковії,  
Прокинуть ся люди.

Розпадуть ся пута віковії,  
Тяжкії кайдани,  
Непобіджена злыми ворогами  
Україна встане.

Встане славна мати Україна,  
Щаслива і вільна,  
Від Кубані аж до Сяна-річки  
Одна, пероздільна.

Щезнуть межі, що помежували  
Чужі між собою,  
Згорне мати до себе всі діти  
Теплою рукою.

„Діти-ж мої, діти нещасливі,  
Блудні сиротята,  
Годі-ж бо вам в сусід на услужі  
Свій вік коротати!

„Піднімайтесь на святее діло,  
На щирую дружбу,  
Та щоби ви чесно послужили  
Для матери службу.

„Чи ще-ж то ви мало наслужились  
Москві і Ляхови?  
Чи ще-ж то ви мало наточились  
Братерської крови?

„Пора діти, пора поглядіти  
Для власної хати,  
Щоб газдою, не слугою  
Перед світом стати!“

Розвивай ся ти високий дубе,  
Весна красна буде!  
Гей вставаймо, еднаймо ся,  
Українські люди!

Єднаймо ся, братаймо ся  
В товариство чесне,  
Най братерством, щирими трудами  
Україна воскресне!

ІВАН, ФРАНКО.



СВИТАЄ! \* \* \* \*

Вже день? — Не день! — Диви: Кругом  
Ще тіни темні, тіни ночі.  
Ще мільйони покотом  
Лежать та горячковим сном  
Дрімують. Черви їх лоточуть,  
Неситі черви. Опирі  
Червоні шибують юрбов  
По сплячих, точуть піт і кров  
Та їх солодким наповають  
Напоюм, що держить їх в сні,

Що привиди їм золоті  
Малює у душі дрімучій:  
І снить ся, снить ся їм блискучий  
Престол. Над ним дуга-радуга  
Підперла луком небо синє,  
А на престолі у промінню  
Стобарвним цар могучий сяє;  
Кругом зірниці мов жемчуги  
Горять; цар ноги опирає  
На шиях тисячів рабів,  
Що ясным облаком сповиті  
Глядять 'му в очи, — і... щасливі...  
Бо дивлять ся на дивне диво!...  
Чи треба ще гарнійших снів?  
Радіють опирі неситі,  
Бо вічно кров безсильних точуть,  
А тим здаєсь, мов від престола  
Злітають ангели сьвятії  
І крилами їх так скобочуть  
Несучи в облаки... Не сьміє  
Ніхто зречи ся „благодати“,  
Бо скоро хто у сні рукою  
Пірвесь, щоб свого відогнати  
Мучителя, йому здаєсь,

Немов він ангела святаго  
Бере ся зневажать. Грізною  
Цар мовнею з престола блисне,  
Страшеним загогоче громом:  
„Кори ся рабе слову мому:  
Від мене йде усяка власть,  
Тобі покора щасте дасть...“  
І сплять раби, і в сні конають  
І темна ніч!... — О, ні! Світає:

Долі ще пітьма; а горою  
На крилах леготу пливуть  
По небі яснов чередою  
Рожеві хмарки. Сонцю путь  
Пурпуров вистеляють чистов.  
Нема ще сонця. Нім засяє  
В червоній купелі скупаєсь!...  
Нема ще сонця... а огнистов  
Уже заблиснули зарею  
Гірські потужні великани,  
Що небо чолами гордими  
Піднерли, сиплять золотими  
Стрілами в темнії парови,  
Торощуть, рвуть пічну кирею...  
І прокидаєть ся на ново

Природа, й жити зачинає  
Новим житем, — бо вже світає!

— — — — —

І понад людськістю світає!:  
Уже над нею переплили  
Мов тії хмарки золотаві  
Ідеї проблиски нової.  
Зійшла вже на Руси-Україні  
Величняя зірниця нова  
Святого сонця предитеча,  
Що людям в перве засвітила  
Промінем братньої любови;  
Зійшла, заблисла і пронерла  
В потоках мучеників крови  
Та чорну занавісу ночи  
Могучев силою наддерла...  
І хоч ще сонце не зійшло,  
Хоч темна мрака на долині,  
То смілі генії людства  
Неначе великани гір  
Узріли вже святе проміне!  
Полинув їх вірлиний зір



В будучі людськості простори  
І радістю запаленів:  
„Нема царів, нема катів,  
Нема припнятих на ланцах  
Царської ласки вірних псів!  
Нема сліпого великана  
Закованого в ясну зброю,  
Що батька та братів мордує  
На розказ деспота-тирана;  
Немає тюрм переповнених  
Борцями за свої права,  
За слово вольнее нема  
Тяжких кайданів, ні зморених  
Робітників кровавим трудом,  
Ні дармоїдів, що гниють  
На оргіях, та програють  
Кровавицю здобуту людом;  
Не посилає дочку мати  
Своє дівоцтво продавати  
За хліба кусничок гіркого.  
Звірство дожило дня судного!  
А люди, люди лиш живуть  
На вольній веселій землі:  
Вже брата з братом не городять

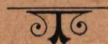
Ненависти старі плоти!  
На спільній ниві спільний труд  
Незнані овочі їм родять;  
І мати весело леліє  
На груди люблюю дитину;  
Її журба вже не вялить:  
„Що їстоньки ти будеш, сину?“  
Росте щасливе покоління,  
Й мов сонце на весняні цвіти  
Науки сьвітить їму проміне  
Лиш в серцях молодих горить  
Любов як від віків горіла,  
Й поета пісня гомонить,  
Як з первовіку гомоніла,  
І в пісні згадують народи  
Нової героїв свободи...

— — — — —  
З веселим співом, мов пташчина  
З вирею, генії вертають  
Гадками в дійсности країну,  
І видять те страшнее горе,  
Що нині людськість пригнітає,  
І біль і жаль їм серце поре...

„Чи ж вічно, вічно вже людство  
Мов те лучниці полумінє  
В собі з'їдатись ме само? "<sup>4</sup>  
І громом поклик їх рокоче  
Понад дрімучими. Встають  
Чуйніші як би соколи  
Летять, кружляють по землі  
Та сплячих ще братів зовуть  
На бій з нічними опирами:  
Один прокинесь, і з борцями  
Получить ся; а другий очі  
Протре, не видить, що свитає;  
В його дрімучій голові  
Ще сонні привиди роять ся,  
І добродіїв проклинає:  
„Шибайголови! Серед ночі  
Поміж спокійними товплять ся  
Гражданами, та не дають  
Свобідно хвильку задрімати,  
А горлають: — „Вас мучать, друкть  
Вставайте, покидайтесь люди,  
Порвіть ланци, всім лучше буде.“  
Терпів мій батько, буду й я;  
Така вже доля, бач, моя!

Але на сьвятощі кидатись?  
І дальше сплять. А опирі  
Вже видять, що борців громада  
Раз в раз росте, раз враз кріпшає,  
Вже видять, видять що свитає,  
І знають, що хвилина сходу  
Буде для них годинов згуби,  
Мов гадь звивають ся у клуби,  
І сок послідній пють з народу;  
Сотень сотнями на борців  
Кидають ся. І загорів  
Кривавий бій. Перемагає  
Ворожа сила, бо ще люд  
Незрячий в сумраці конає...  
Пируйте нелюди, кати,  
Діліте ся борців кістками  
Та тямте все, що станесь з вами.  
Як люд прокинесь з дрімоти  
Як волі сонце запалає:  
А вже зоріє, вже свитає!...

О л е к с а К - а .



МОЯ ЛЮБОВ. ❀ ❀ ❀

Вона так гарна, сяє так  
Сьвятою, чистою красою,  
І на лиці яріє знак  
Любови, щирости, спокою.

Вона так гарна, а проте  
Так нещаслива, стільки лиха  
Знесла, що квилить лихо тьми  
В її кождієській пісни стиха.

Її пізнавши чиж я міг  
Не полюбить її сердечно,  
Не відречи ся власних втіх,  
Щоб їй віддатись доконечно?

А полюбивши чиж би міг  
Я божую її подобу  
Згубити з серця, мимо всіх  
Терпінь і горя аж до гробу?

І чиж перечить ся любов  
Тій другій а сьвятій любови  
До всіх, що ллють свій піт і кров,  
До всіх, котрих гнетуть окупи?

Ні, хто не любить всіх братів  
Як сонце боже, всіх зарівно,  
Той щиро полюбить не вмів  
Тебе, кохана Україно!

І В А Н Ф Р А Н К О .



ВІТЕР. ❀ ❀ ❀ ❀

Чого вітре, чого буйний  
Дмеш на Україну?  
Вона і так обідрана,  
Вона сиротина.

Було колись і в нас тепло,  
Було — да пропало,  
Засвистіла хуртовина  
І холодно стало.

Стихни вітре, схамени ся,  
В нас нема кожуха,  
Не руш хмари, дощу треба,  
Бо буде посуха.

Нехай поля України  
Знов зазеленіють;  
Начинають жита сходить, —  
Нехай же поспіють.

Не вій вітре од півночи,  
Ми тебе благаєм,  
Бо спинити, заперетити  
Ми сили не маєм.

Повій вітре тихесенький  
З-за синього моря,  
Да принеси в Україну  
Козацькую волю!

О. Я. Верниволя.



## НА ЧУЖИНІ. ❀ ❀ ❀

Буковино моя мила,  
Мій солодкий краю,  
Як на тебе сиротина  
Нишком погадаю,  
То заплачу жалібненько  
На чужій сторонці,  
Бо тут вяну і всихаю  
Як листок на сонці.

Рідне слово тут не чую,  
Пустка тут усюди,  
Тут не наші щирі, руські,  
Но чужії люди.  
Тут ні друга, ні родини,  
Ні рідної хати,  
Тяжко, Боже, на чужині  
Вік свій вікувати.

Тут про діла козацькі  
Звістки не зачуєш,  
Тебе дівча не розважить  
Тут, як засумуєш ;  
Тут і пісні не так складно  
Як у нас співають,  
Тут мов в путах у залізних  
Танцюють — гуляють.

Тут і гори не таківські  
Як наші високі,  
А ліси ті чужинецькі  
Не наші широкі ;  
Тут пташата не співають  
Весною лугами,  
Тяжко, Боже, та чужими  
Жити сторонами.

Як би крильця соколові  
Мав я сиротина,  
Полетів би, де зелена,  
Люба Буковина,  
Де Прут, Черемош, де Бистриця,

Де гори Карпати...  
В Буковині мило жити,  
Мило й умирати.

В Буковині любо, мило,  
Наче в Божім раю ;  
Як тебе я рідний краю  
Серденько згадаю,  
То заплачу на весь голос  
На чужій сторонці,  
Бо тут вяну і всихаю  
Як листок на сонці.

Данило Млака.



Г А Л И Ч. ❀ ❀ ❀ ❀

Славний Галич під горою  
Знеміг ся, конає,  
А Дністер йому сльозою  
Ноги умиває.

І молитву шепче тиху  
За владу свого,  
Із котрим добро і лихо  
Ділив віків много.

Понад ним же замок древний  
Братови до скопу,  
Провалючись у землю,  
В старі кости дзвонить.  
Вже із церкви-жалібниці  
Сирим гробом віє;  
Круг її шинки, крамниці,  
Бариші чужії.

По заулках вже ховаєсь  
Люд її хрещений,  
Слабне мовчки й потапає  
В жидівській кишени,  
А ми бачим все, й що сили  
Прадідів ругаєм —  
І за ними в слід, в могилу,  
Сонні посіщаєм.

.....

Прокиньте ся !...  
В останній раз  
Зоря займаєть ся для нас  
І будить всіх — і до житя  
І праці і борби нас кличе!  
В останній раз !

Дивіт: усі народи братні  
Купають в поті зною лица  
І плодом праці благодатним  
Вже крешуть жизнь собі нову,  
І бистрою безпечною ходою  
Спішать на волю золоту; —  
А тільки ви одні, одні,  
На скверній постели рабства,  
Качаєтесь лінивї в сні, —  
І кленете пророкови,  
Що вас збудив до жертв і до житя, —  
І допчете нетямущї свій цвїт,  
Котрий від кілька соток літ  
Аж нинї розмаївсь з весною —  
Сумною, тихою, красою.  
Оттак-то власними руками

Ви гребете нам всім могилу,  
І необачні кличете  
Невідразиму смерті силу  
На землю й на людство своє.  
О, стямте ся! дивіть: по ній  
Іде у слід розпука й гнів  
І дій грядущих суд страшний —  
І проклинь вноуків, правнуків!

Прокиньте ся!

Усі віки нас кличуть:

Прокиньте ся!

Могили вас звивають;  
І вся земля від ставищ Пинська дичи  
До закарпатського розмаю,  
Він до Дону Святославича  
До Сяну й тихого Буга,  
Кидає скибу вам у вічі,  
Ситну і потом і сльозою  
Й сьвятою мучеників кровю,  
Глаголючи: Прокиньте ся!

Прокиньте ся, раби Хозарів,  
Раби покірнії Варяг,

Раби Оварів і Болгарів,  
Все гнетені на всіх віках!  
Прокиньте ся, раби Половців,  
Котрих на вас ваш князь водив,  
Підданії Ляхів, Литовців,  
Обніжже Німців й Москалів! —  
Прокиньте ся! Опам'ятайтесь!  
В останнє голову зведіте,  
Житє в останнє захищайте —  
І честь народну бороніть!  
Нехай старі багатирі,  
Нехай катовані діди,  
Нехай же многі слави дни,  
І ляцькі ломані присяги,  
Тюрма, Сибір і кнут Варяга,  
Чеснота і батьків гріхи  
І нинішні лїнівi дни,  
З усіма кривдами, усіми,  
Нехай вам стануть пред очима!  
І грянуть в душу вам громами,  
І незатертими красками  
Нехай там образ свій кровавий  
Огняним долотом заріють!

Тоді займеть ся нам душа  
Пекучим болем величавим,  
Й огнем пречистим блисне вся  
Свободи, просьвіти і слави.  
Тоді, як жизнь, полюбите  
Те безталанне жите  
Народу свого, і з чола  
Зігрете сьміло ви гидке  
Пятно покірного раба  
І станете плечем поуз плече  
За правду й волю разом всі,  
І працею просьвіти зажжете  
В народі огні всі благі;  
І зацвите він щедротами  
Помежи рідними братами —  
І здвигне вам в своїх серцях  
Нерукотворний пам'ятник,  
Котрого не зруйнує враг  
І не затре сотенний вік;  
Пам'ятник вдячності народу  
За жизнь, просьвіту й свободу.

Корнило Устиянович.



## ТЮРМА ЗА ВОЛЮ. ❀ ❀ ❀

Я не боюсь тюрми і ката,  
Вони для мене не страшні!  
Страшній тюрма у рідній хаті,  
Неволя в рідній стороні.

Мені не встид носить кайдани  
За волю краю і братів,  
Позор — — золочені жупани  
Носить, нанявшись до катів.

Нехай нас мучать і катують,  
А слова правди не убють;  
Нехай кати всі бенкетують,  
Час прийде — разом пропадуть...

Що нам тюрма! — то слава наша.  
Ми всі тепер сидим в тюрмі,  
Всі пем одну ми скорбну чашу,  
Одна вона — тобі й мені!



В кого єсть совість і надія,  
Того ся чаша не минà;  
Той випити її зуміє  
Усю, усю, до дна, до дна!

Кого у краще віра гріє,  
Тому ся чаша не страшна, —  
Вона прибавить ще надії  
І більше укріпить вона.

О. Я. Верниволя.



НАША НАДІЯ. ❀ ❀ ❀

❀ Олександрови я. кониському.

Замовкли бандури — оглухли мабуть,  
Ні співу, ні думи в хуторах не чуть;  
Лише по могилах голосить ворон  
Козачої слави старої гомон.

О руська земле, о рідна моя!  
Чи прийдем коли ми ще раз до коша?

Де ділись — заділись ті давні часи,  
Славетні гетьманські, — де щезли вони?  
Бувало отаман як скликне на бій,  
Чубаті хмарам злетілись як стій.

О руська зємле, о рідна моя!  
Чи верне — поверне та слава твоя?

В кайданах, в неволі козача семья:  
По дворах шляхетських у наймах сестра,  
А син на послугу пішов Москалям, —  
На глум і на посьміх своїм ворогам.

О руська земле, о рідна моя!  
Коли вже скінчить ся неволя твоя?

Прокиньте ся, діти! наспів вже той час,  
„Заплакана мати“ вже кличе на вас,  
Щоб стать односердне за діло сьвяте,  
А слава та давня ще нам розцвите.

О руська земле, о рідна моя!  
Та вже ми прийдемо ще раз до коша!

Остан Левицький.



## КОЗАЧИЙ КІСТЯК. ❀ ❀ ❀

Налігши над плугом  
Оре хлібороб,  
І піт краплистий  
Укрив йому лоб;  
Аж ось захрустіло  
І плуг зупинивсь,  
Під леміш широкий  
Кістяк підхопивсь.  
Спинив ся плугатир,  
Кістки розрива  
І бачить: у купі  
І шабля крива  
І з'їжене ржою  
Спіса остріє...  
Вся збруя козацька  
До крихти гниє...  
І вже свою ниву  
Плугатир забув,

Бо сум йому дивний  
Чоло обгорнув.  
— А гей ти, плугатир,  
А гей працьовник!  
Чого головою  
Так сумно поник?  
Які тебе думи  
Зненацька взяли,  
Від рілі, від плуга  
Куди завели?  
— А гей, роботяга,  
А гей, неборак!  
Про волю згадавши  
Міркуєш ти так:  
„Отсеї останки,  
Що стіли на вік,  
Се був колись справді  
Живий чоловік;  
Се був колись лицар,  
Гетьманець — козак,  
За нас, хліборобів,  
Завзятий вояк!  
І може хоть часом  
І нужди зазнав,

За те на степах він  
По волі гуляв,  
І гордої шиї  
В ярмо не хилив,  
І в праці нагальній  
Себе не морив,  
І доля козака  
Була золота  
І здобич і слава  
І воля сьвята!<sup>4</sup>

— А гей ти, плугатир,  
А гей ти, небож!  
Збагнуть сєє диво  
Мабуть ти не гож!  
Козацька та слава  
І воля сьвята, —  
Даремна була то  
Лише суета!  
Бо тєє козацтво  
Навикши бурхать,  
Не вмїло свободи  
Других шанувать;  
І з того-же козацтва,

З його старшини  
На лихо Вкраїні  
Вродились пани.  
За-ради користі,  
За-ради чинів  
Пани відрекли ся  
Від меньших братів;  
І все те, за віщо  
Під шум корогов  
Сто ріками довго  
Лилась у нас кров —  
Свободу Вкраїни,  
Народною честь  
І волю поспільства  
І все, що но єсть,  
Усе те продали  
Юди-пани,  
Свої родини  
Ледачі сини!  
Минули, мій друже,  
Козацькі часи,  
Пропали гармати,  
Шаблі і списи,  
Зоставивши слави

Праці тягарі,  
Нехай загартує  
Він серце в добрі  
І правді твердій,  
Нехай виступає  
В поход молодий  
І щастем ризсвітить  
Людське життя!  
Ото йому поле  
До горцю-биття!  
Міжлюдська кривда,  
Ото його враг;  
Народнеє щастє,  
То лицарський стяг;  
Висока думка,  
Ото його міч,  
То сила до бою, —  
А чесная річ,  
Ото його зброя!...

Гей, друже мій темний!  
Над силу ума  
Вже дужшої сили  
Й на сьвітї нема!

І треба нам, друже,  
У тямку те взять,  
Що вчена громада —  
Могучая рать.  
Як стануть у славу  
Такі вояки,  
То більш поратують,  
А ніж козаки.

Василь Лиманський.



### ЗБУДИ СЯ НАРОДЕ! \* \* \*

Диви: у кість змінилось ніжне землі тіло,  
І голі ребра смертним платєм одягли ся;  
Коцавою рукою дніпровії філі  
Здавлені, придушені в хрустальній могилі.  
Здаєсь сконав „Дід“ сильний, а груди  
[могучі  
Устали вовнувати, грати предків славу;  
Лице бліде, недвижне, блиск втерали очи,

Не видять, що над грудю дресь звірюка  
[люта,

І виє піснь заглади і псаломи скону!  
Сконав? — О, ні! Завмер лиш! Не віриш?  
[Сьмієш ся?

Не вчас! Пристань, не бій ся — ближше  
[похіли ся

На грудь закостенілу. Нуж приложи ухо:  
Воно тебе не зводить! Чуєш, як там  
[глухо

Житє бє такт; чуєш? як хлюпочесь  
Душа жива, нетлінна, вольная, безсмертна!  
Чуєш? — яку піснь грають філі шепочучі:

„Мертві мої груди,  
Ледяні окупи  
Серце придавили,  
Біг спиняють крові.

Та душа живуча  
В мні ще сильно грає,  
А філя ревуча  
Беріг підмиває,

Щоб ширше розлитись  
На всю Україну —

Як сонце пригріє  
Скрушу домовину,

Стрепенусь і спадуть  
Ледяні кайдани,  
Занесу їх в море  
І вільним повстану!

І грохотом грохотом грому  
Ревнуть мої води:  
— Збудись Україно!  
Збуди ся народе!“

Збудись народе! Збудись Вкраїно;  
Збудись, прокинь ся з обнять просоня!  
Ти-ж не батрачка, Ти Волі доня  
Зігнена під кнут сиротино!  
З шкірою з Тебе знята послідная свита;  
З чолом в вінци терновім Ти на хрест  
[прибита,

З замкненими устами, щоб під руков ката  
Не зойкнула Ти, слова розпуки, проклятя,  
Щоб люди не почувли... Ворони з півночи  
Роздерли Твої груди, обільмили очи,  
Щоби сліпу, безрадну, здражену, обдерту,  
У кусники порізать під ножі простерту,

І сьвяті частинки звiрям на поталу  
Лишить, щоб не ожили, не зрослись  
[помалу...

Роздерли бiле тiло, напились посоки,  
Шпiк виссали костий. — Поплили потоки  
Крови невинної... Але душа живуча  
В народi не завмерла, як филия резуча  
Днiпра пiд зимним, твердим, ледяним  
[покровом. —

Збудись Україно! Промiні зараня  
Конець вже вiщують твого страданя,  
Бо силою духа куски твого тiла  
Зрослись i знов яра кров бурхає в жилах;  
Ланци ржа сточила... Не вдержать тя  
[сильну,

І сонечко сходить, розтопить могильну  
Заслону, а очі бiльмом закипiли  
У друге зачнуть так, як перше яснiти.  
Лиш сьвітла їм треба, просьвiти, просьвiти!  
Щоб взрiла Вкраїна, як по тiлi  
Шипють черви проклятi, що кости точуть,  
В'їдають ся в груди, i серце лоточуть!  
Скинь, скинь раз, Вкраїно, то гада  
[погане,

А славна, могуча, безсмертна поветанеш.  
Очі твої як мовні на небі засяють,  
Груди мов громи пісню побiдну заграють,  
Одягнеш свиту неба ткану красотою,  
Вiнцем чоло оточиш, барвною дугою,  
В одній руді лушниця заблiсне яскрава,  
А в другій меч, на ньому мигне напись  
[„слава“! —

ОЛЕКСА К-А.



### РОЗРИТА МОГИЛА. \* \* \*

Сьвіте тихий, краю милий,  
Моя Україно!  
За-що тебе сплюндровано,  
За-що мати гинеш?  
Чи ти рано до схід сонця  
Богу не молилась?  
Чи ти дiточок непевних  
Звичаю не вчила?

— „Молила ся, турбувалась,  
День і ніч не спала,  
Моїх діток доглядала,  
Звичаю навчала.  
Виростали мої діти,  
Мої добрі квіти, —  
Панувала і я колись  
На широком світі!  
Панувала... О, Богдане,  
Нерозумний сину,  
Подивись тепер на матір, —  
На свою Україну,  
Що колишучи співала  
Про свою недолю,  
Що співваючи ридала,  
Виглядала волю!...  
Ой Богдане, Богданочку!  
Як-би була знала, —  
У колисці-б придушила,  
Під серцем приспала!  
Стени мої запродані  
Жидові, Німоті, —  
Сини мої на чужині,

На чужій роботі;  
Дніпро, брат мій, висихає,  
Мене покидає,  
І могили мої милі  
Москаль розриває...  
Нехай ріє — розкопує, —  
Не своє шукає;  
А тимчасом перевертні  
Нехай підростають,  
То допоможуть Москалеви  
Господарювати,  
Та з матери полатану  
Сорочку здіймати!...  
Помагайте, недолюдки,  
Матір катувати!...

На четверо розкопано  
Розрита могила!...  
Чого вони шукають?  
Що там схоронили  
Старі батьки? — Ех! як-би-то,  
Як-би-то знайти те,  
Що там поховали!  
Не плакали-б діти  
Мати-б не ридала.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

К А В К А З. ❀ ❀ ❀ ❀

За гнрами гори, хмарами повиті,  
Засіяні горем, кровію політі.  
З-покоц-віку Прометея  
Там орел карає,  
Що-день-божий довбе ребра,  
Серце розбиває;  
Розбиває, та не випе  
Живучої крови:  
Воно знову оживає,  
І сьмієть ся знову,  
Не вмирає душа наша,  
Не вмирає воля;  
І неситий не виоре  
На дні моря поле, —  
Не скує душі живої  
І слова живого,  
Не понесе слави Бога,  
Великого Бога.

Не нам на прю з Тобою стати,  
Не нам діла Твої судити:  
Нам тільки плакати, плакати, плакати,  
І хліб насущний замісити  
Кривавим потом і сльозами!  
Кати знущають ся над нами,  
А правда наша п'яна спить!  
Коли-ж вона прокинець ся?  
Коли-ж одпочити  
Даси, Боже, утомленим,  
І нам даси жити?  
Ми віруєм Твоїй силі,  
І слову живому:  
Встане правда, встане воля,  
І Тобі одному  
Поклонять ся всі язики  
Во віки і віки.  
А поки що течуть ріки —  
Кривавії ріки!...

За горами гори, хмарами повиті,  
Засіяні горем, кровію політі!  
От-там-то Милостиві Ми  
Ненагодовану і голу,  
Застукали сердешну волю,



Тай цькуємо... Лягло кістьми  
Людий муштрованих чимало....  
А сліз, а крови? Напоїть  
Всіх імператорів би стало...  
З дітьми і внуками, втопить  
В слюзах удових.

А дівочих,  
Пролитих нишком серед ночі,  
А матерніх горячих сліз,  
А батьківських, старих, кривавих —  
Не ріки, — море розлилось,

Оттенее море!

Слава, слава  
Хортам, і гончим, псарям,  
І нашим батюшкам царям! —  
Слава!

І вам слава, сині гори,  
Кригою окуті;  
І вам, лицарі великі,  
Богом незабуті!  
Боріте ся — поборете!  
Вам Бог помагає;  
Ва вас сила, за вас воля  
І правда съвятая!

„Чурек і сакля — все твоє:  
Воно не прошене, не дане, —  
Ніхто й не візьме за своє,  
Не поведе тебе в кайданах.  
А в нас? — на те письменні ми —  
Читаєм божії глаголи,  
І од глибокої тюрми  
Та до високого престола  
Усі ми в золоті і голі.

„До нас в науку!... ми навчим,  
По-чому хліб і сіль по-чім?  
Ми християни: храми, школи,  
Усе добро, сам Бог у нас! —  
Нам тільки сакля в очі коле,  
Чого вона стоїть у вас,  
Не нами дана? Чом ми вам  
Чурек же ваш та так не кинем,  
Як тій собаці? Чом ви нам  
Платить за сонце не повинні?  
Тай тільки-ж то! Ми не погани, —  
Ми настоящі християни;  
Ми малим ситі! — А за те,  
Як-би ви з нами подружились,

Багато-б де-чому навчилися,  
У нас-же й світа як на те:  
Одна Сибір неісходима!  
А тюрм? а люду? — що їй лічить!  
Од Молдована аж до Фінна,  
На всіх язиках все мовчить:  
Бо благоденствує!... У нас  
Святу ю біблію читає  
Святий чернець і навчає,  
Що цар якийсь-то свині нас  
Та дружно жінку взяв до себе,  
А друга вбив — тепер на небі!  
Ось бачите, які у нас  
Сидять на небі! Ви ще темні,  
Святим хрестом непросвіщенні!  
У нас навчить ся!... В нас дери,  
Дери та дай,  
І прямо в рай,  
Хоть і рідню всю забири!  
У нас... чого те ми не вмієм?  
І зорі лічим, гречку сієм,  
Хранцузів лаєм; продаєм,  
Або у карти програєм  
Людий,... не Негрів, а таких

Таки хрещених, но іпростих.  
Ми не Гішнани! Крий нас Боже,  
Щоб крадене перекупать та продавать,  
Як ті жиди!... Ми по закону!" —

По закону Апостола

• Ви любите брата?  
Суєслови, лицеміри,  
Господом прокляті!  
Ви любите на братові  
Шкуру, а не душу,  
Та й лупите по закону  
Дочці на кожушок,  
Байстрюкові на придане,  
Жінці на патинки,  
Собі-ж на те, що не знають  
Ні діти, ні жінка!

За кого-ж Ти розпинав ся,  
Христе, Сине божий?  
За нас добрих? чи за слово  
Істини? — чи може,  
Щоб ми з Тебе насміялись?  
Воно-ж так і сталось!  
Храми, каплиці і ікони,

І ставники, і мірри дим,  
І перед образом Твоїм  
Неутомленній поклони  
За кражу, за війну, за кров, —  
Щоб братню кров пролити, просять,  
А потім в дар Тобі приносять  
З пожеару вкрадений покров...

Просьвітілись, та ще хочем  
Других просьвітити :  
Сонце правди показати  
Сліпим, бачиш, дітям,  
Все покажем, тільки дайте  
Себе в руки взяти :  
Як і тюрми муровати,  
Кайдани ковати,  
Як їх носить, як і плести  
Кнути узловати,  
І як під них спини підставляти ; —  
Всьому навчим, тільки дайте  
Взяти свої гори, —  
Ті останні, бо взяли вже  
І поле, і море !

І тебе загнали, мій друже єдиний !

Мій Якове любий ! Не за Україну,  
А за її ката довелось пролити  
Кров добру, не чорну : довелось запити  
З московської чаші московську отрую...  
О друже мій добрий, друже незабутий !  
Живою душою в Україні витай ;  
Літай з козаками по-над берегами,  
Розриті могили в степу назирай,  
Заплач з козаками дрібними сльозами,  
І мене у неволі в степу виглядай !

А поки-шо мої думи,  
Сіяти му : нехай ростуть  
Та з вітром говорять...  
Вітер тихий з України  
Понесе з росою  
Тії думи аж до тебе !  
Братньою сльозою  
Ти їх, друже, привітавш,  
Тихо прочитавш,  
І могили, степи, гори,  
І мене згадавш.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.



С О Н. ❀ ❀ ❀ ❀

У всякого своя доля  
І свій шлях широкий :  
Той мурує, той руйнує,  
Той неситим оком  
За край світа зазирає,  
Чи нема країни,  
Щоб загарбать і з собою  
Взять у домовину ;  
Той тузами обирає  
Свата в його хаті,  
А той нишком у куточку  
Гострить ніж на брата ;  
А той тихий та тверезий,  
Богобоязливий,  
Як кішечка підградеть ся,  
Вижде нещасливий  
У тебе час, тай запусить  
Пазурі в печінки, —  
І не благай: не вимовлять  
Ні діти, ні жінка ; —

А той, щедрий та розкішний,  
Все храми мурує,  
Та отечество так любить,  
Та за ним бідкує,  
Та так з його сердешного  
Кров, як воду, точить !...  
А братія мовчить собі,  
Витріщивши очі,  
Як ягнята: „Нехай!“ каже :  
„Може так і треба!“

— Так і треба! бо немає  
Господа на небі!  
А ви в ярмі падаєте,  
Та якогось раю  
На сім світі бажаєте...  
Немає! немає!  
Шкода й праці! Схаменіть ся —  
Усі на сім світі —  
І царята і старчата —  
Адамові діти!  
І той, і той... А щож то я?  
— Ось-що, добрі люди:  
Я гуляю, бенкетую

В неділю і в будень;  
А вам нудно, жалуєтесь...  
Їй Богу, не чую!  
І не кричіть! — я свою пю,  
А не кров людськую.

От-так, ідучи по-під-тинню  
З бенкету п'яний у-ночі,  
Я зміркував собі йдучи,  
Поки доплентавсь до хатини.  
А в мене діти не кричать  
І жінка не лає...  
Тихо, як у раї,  
Усюди божа благодать,  
І в серці і в хаті.  
От-то-ж я ліг і спати;  
А вже підпилий як засне,  
То хоч коти гарматами, —  
І усом не моргне.

Та й сон же, сон, на прочуд дивний,  
Мені приснив ся:  
Найтверезійший би упив ся, —

Скупий жидюга давби гривню,  
Щоб позирнуть на ті дива;  
Так чорта-з-два!  
Дивлю ся: так буцім сова  
Летить лугами, берегами,  
Та тенетрами,  
Та глибокими ярами,  
Та широкими степами,  
Та байраками;  
А я за нею, та за нею,  
Лечу й прощаю ся з землею.

— „Прощай, світе! прощай, земле!  
Неприятний краю!  
Мої муки, мої люті  
В хмарі заховаю.  
А ти, моя Україно,  
Безталанна вдово! —  
Я до тебе літати му  
З хмари на розмову,  
На розмову тиху, сумну,  
На раду з тобою;  
О-півночі падати му  
З чистою росю.

Порадимось, посумуєм,  
Поки сонце встане,  
Поки твої малі діти  
На ворога встануть.  
Прощай же ти, моя нене,  
Удово-небого!  
Годуй діток! — жива правда  
У Господа Бога!

Лечу, дивлюся — аж світає,  
Край неба палає;  
Соловейко в темнім гаї  
Сонце зустрічає.  
Тихесенько вітер віє,  
Степи, лани мріють,  
Між ярами над ставами  
Верби зеленіють.  
Сади рясні похилились,  
Тополі по волі  
Стоять собі мов сторожі,  
Розмовляють в полі.  
І усе-ж те, вся країна  
Повита красою,  
Зеленіє, вмивається

Ранньою росою,  
Вмивається, красується,  
Сонце зустрічає.  
І нема тому почину,  
І краю не має.  
Ніхто його не додбає,  
Ані розруйнує.  
І все-то те... Душе моя!  
Чого-ж ти сумуєш?  
Душе моя убогая!  
Чого марно плачеш?  
Чого тобі шкода?

Хиба ти не бачиш?  
Хиба ти не чуєш людського плачу?  
То глянь, подивися! А я полечу  
Високо-високо, за синії хмари:  
Немає там власти, немає там кари,  
Там сьміху людського і плачу не чути.  
Он глянь! — у тім раю, що ти покидаєш,  
Латану свитину з каліки здійсмають —  
З шкурою здійсмають, бо нічим обути  
Панят недорослих. А он розпинають  
Вдову за подушне, а сина кують,  
Єдиного сина, єдину дитину,

Єдину надію в військо оддають,  
Бо його, бач, трохи... А он-де, — під тином  
Опухла дитина голодна мре,  
А мати пшеницю на панщині жне.

А он — бачиш!... Очи, очи!  
На-що ви здали ся?  
Чом ви з малку не висохли,  
Слізми не злили ся?  
То покритка по-під-тинню  
З байстрам шкандибає;  
Батько й мати одцурались,  
Й чужі не приймають;  
Старці навіть цурають ся...  
А панич не знає:  
З двадцятою, недолюдок,  
Душі пропиває.

Чи Бог бачить із-за хмари  
Наші сльози, горе?  
Може й бачить, та помога,  
Як і от-ті гори  
Предковічні, що політі  
Кровію людською!...

Душе моя убогая,  
Лишецько з тобою!  
Унемо ся отрутою,  
В кризі ляжем спати,  
Пошлем думу аж до Бога,  
Його розпитати:  
Чи довго ще на сїм сьвіті  
Катам панувати?

Лети-ж, моя думо, моя люта муко!  
Забери з собою всі лиха, всі зла,  
Своє товариство; ти з ними росла,  
Ти з ними кохалась; їх тяжкі руки  
Тебе повивали; бери-ж їх, лети,  
Та по всьому небу орду розпусти!

Нехай чорніє, червоніє,  
Полум'ям повіє,  
Нехай знову рига змія,  
Трупом зсмію криє.  
А без тебе я де-небудь  
Серце заховаю.  
А тим часом пошукаю  
На край сьвіта раю!

І знов лечу по-над землею,  
І знов прощаю ся з нею,  
Тяжко матір покидати  
У безверхій хаті,  
А ще гірше дивити ся  
На сльози та лати.

Лечу, лечу, а вітер віє,  
Передомною сніг біліє;  
Кругом бори та болота,  
Туман, туман та пустота, —  
Людий не чуть; не знать і сліду  
Людської страдної ноги...

„І вороги й не-вороги,  
Прощайте! В гості не приїду.  
Упивайтесь, бенкетуйте!  
Я вже не почую;  
Один собі на вік-віки  
В снігу заночую.  
І поки ви дознаєтесь,  
Що ще єсть країна  
Неполита слізьми, кровю,

То я одпочину,  
Одпочину...“

Аж слухаю...  
Загули кайдани  
Під землею... Подивлю ся...  
О, люде поганий!  
Де ти взяв ся? Що ти робиш?  
Чого ти шукаєш  
Під землею? Ні, вже мабуть  
Я не заховаюсь  
І на небі!... За-що-ж кара?  
Зн-що мені муки?  
Кому я що заподіяв?  
Чиї тяжкі руки  
В мені душу закували,  
Серце запалили  
І, ганячи силу,  
Думи розпустили?  
За-що? — не знаю, а карають,  
І тяжко карають!  
А коли я спокутую?  
Коли діжду краю? —  
Не бачу й не знаю.



Заворушила ся пустиня,  
Мов із темної домовини  
На той останній страшний суд  
Мерці за правдою встають.

То не вмерлі, не зариті,  
Не суда ідуть просити,  
Ні! то люди, живі люди,  
В кайданах забиті,  
Із нор золото виносять,  
Щоб пельку залити  
Неситому... То каторжні! —  
А за-що? Те знає  
Вседержитель, а може ще  
Й він не добачає!  
Он-де злодій штемпований  
Кайдани волочить;  
От розбійник катований  
Зубами скрегоче,  
Недобитка товариша  
Зарізати хоче;  
А між ними запеклими,  
В кайдани убраний,  
Цар всесвітній, цар волі, цар  
Штемпом увінчаний,

В муці, в каторзі — не просить,  
Не плаче, не стогне...  
Раз добром налите серце  
В вік не прохолоне.

А де-ж твої думи, рожеві квіти?  
Доглядані, сьмілі, викохані діти?  
Кому-ж ти їх, друже! кому передав?  
Чи може в серці заховав?  
Ой, не ховай, брате! розсип їх, розкидуй!  
Зійдуть і рости-муть і у люди вийдуть.

Чи ще митарство, чи вже буде?  
Буде, буде, бо холодно;  
Мороз розум будить.

І знов лечу, земля чорніє,  
Дрімає розум, серце мліє.  
Дивлю ся: хати над шляхами,—  
То город із стома церквами;  
А в городі, мов журавлі,  
Замуштрували москалі.—  
Наладовані, обуті  
І кайданами окуті,

Муштрують ся! — Далі гляну,  
У долинї, мов у ямі,  
На багнищі город мріє.  
Над ним хмарою чорніє  
Туман тяжкий. Долїтаю, —  
То город без краю.

Чи то турецький?

Чи то німецький?

А може те, що й московський!

Церкви та палати,

Та лани пузаті,

І ні однісінької хати!

Смеркало ся. Огонь-огнем

Кругом запалало,

Аж злякав ся... „Ура! ура!

Ура!“ закричали.

• „Цу-цу, дурні! схаменїть ся!

Чого се ви раді?

Що орете?“ — „Экой хохоль!

Не знаєть параду!

У насъ парадъ. Самъ изволить

Сегодня гуляти.“

„Та деж вона, тая цяця?“

— „Вонъ, видишь палаты?“

Штовхаю ся, а землячок,

Спасибі признав ся,

З цинковими гудзиками:

„Гдѣ ты здѣсь узяся?“

— З України. — „Да какъ же ты

Й гаварить не вмѣшь

По здѣшнему?“ — „Ба ні, кажу!

Говорить я вмію,

Та не хочу.“ — „Экой чудака!

Я всѣ вхюды знаю;

Я здѣсь служу; коли хочешь

Въ дворець попытаюсь

Ввести тебя. Только знаєшь,

Мы, братъ, просвѣщенны,

Не поскупись полтинкою!“

— „Цур тобі, мерзенній

Каламарю!“

І зробив ся

Я знову незримий,

Тай пропхав ся у палати.

Боже мій єдиний!

Так от-де рай! Уже на-що  
Золотом облиті  
Блюдолизи! Аж ось і сам,  
Високий, сердитий,  
Виступає. Обік його  
Жіночка-небога,  
Мов опеньок засушений,  
Тонка, довгонога,  
Та ще й на лихо сердешна  
Хита головою.  
— „Так отсе-то та богиня!  
Лишенько з тобою!  
А я, дурний, не бачивши  
Тебе, цяцю, й разу,  
Тай повірив тупорилим  
Твоїм віршомазам!  
От-то дурний! а ще й битий!  
На квіток повірив  
Москалеві! От і читай,  
І йми ти їм віри!

За панами паньства, паньства  
У сріблі та златі!  
Мов кабани годовані,

Пикаті, пузаті!  
Аж потіють та товплять ся,  
Щоб то близьче стати  
Коло самих: може вдарять,  
Або дулю дати  
Благоволить, — хоч маленьку,  
Хоч пів дулі, аби тільки  
Під самую пику.  
І всі у-ряд поставали,  
Ніби безязикі.  
Ані телень!... Цар цвенькає,  
А диво-цариця,  
Мов та чапля між птахами,  
Скаче, бадьорить ся.  
Довгенько в двох похожали,  
Мов сичі надуті,  
Та щось нишком розмавляли  
(З далека не чути) —  
Об отечестві здаєть ся,  
Та нових петлицях,  
Та об муштрах ще новійших;  
А потім цариця  
Сіла мовчки на дзиґлику.  
Дивлюсь, цар підходить

До найстаршого... та в пику  
Його як затопить!  
Облизав ся неборака,  
Та меншого в пузо! —  
Аж загуло!... А той собі  
Ще меншого туза  
Межи плечі; той меншого,  
А менший малого, —  
А той дрібних; а дрібнота  
Уже за порогом  
Як кинеть ся по улицах,  
Та й давай місити  
Недобитків православних,  
А ті голосити, —  
Та верещать, та як ревнуть:  
„Гуля наш батюшка, гуля!  
Ура! ура! ура-а-а!“

Зареготав ся я, та й годі;  
А й мене давнули  
Таки добре. Перед світом  
Усе те заснуло;  
Тільки де-де православні

По кутках стогнали,  
Та стогнучи, за батюшку  
Господа благали.  
Сьміх і сльози! От пішов я  
Город озирати.  
Там ніч — як день. Дивлю ся я:  
Палати-палати  
По-над тихою рікою,  
А берег обшитий  
Ввесь камінем. Дивую ся,  
Мов песамовитий:  
Як-то воно зробило ся  
З калюжі такої  
Таке диво!... От-тут крови  
Полило людської  
І без ножа! По тім боці  
Твердиня й дзвінниця,  
Мов та швайга загострена,  
Аж чудно дивить ся, —  
І дзиґарі теленькають.  
От я повертаюсь, —  
Аж кінь летить... копитами  
Скелю розбиває, —  
А на коні сидить охляц,

У світі — не світї,  
І без шапки; якимсь листом  
Голова повита.  
Кінь басує... от-от річку  
От-от перескочить.  
А він руку простягає,  
Мов світ увесь хоче  
Загарбати. Хто-ж се такий?  
От собі й читаю,  
Що на скелі наковано:  
„Первому Вторая“  
Таке диво поставила!  
Тепер же я знаю:  
Се той Первий, що розпинав  
Нашу Україну,  
А Вторая доконала  
Вдову сиротину.  
Кати, кати, людоїди!  
Наїлись обое,  
Накрали ся, а що взяли  
На той світ з собою?  
Тяжко — тяжко менї стало,  
Так мов я читаю  
Історію України...

Стою, заміраю.  
А тим часом тихо-тихо  
Та сумно сьпіває  
Щось таке невидиме:

„Із города, із Глухова  
Полки виступали  
З заступами на лінію...  
А мене послали  
У столицю з козаками  
Наказним гетьманом...  
О, Боже мій милосердний!  
О, царю поганій!  
Царю проклятий, неситий,  
Гаспиде лукавий!  
Що ти зробив з козаками?  
Болота засипав  
Благородними кістками,  
Поставив столицю  
На їх трунах катованих,  
І в темній темниці  
Мене, вольного гетьмана,  
Голодом замучив

У кайданах... Царю, царю!  
І Бог не розсудить  
Нас з тобою. Кайданами  
Скований зо мною  
На вік-віки. Тяжко мені  
Витать над Невою...  
України далекої  
Може вже не має;  
Полетів би, подивив ся,  
Так Бог не пускає.  
Може Москва випалила  
І Дніпро спустила  
В синє море, розкопала  
Високі могили,  
Нашу славу? Боже милій!  
Зжаль ся, Боже милій!"

Та й замовкло. Дивлю ся я:—  
Біла хмара криє  
Синє море; а в тій хмарі  
Мов звів в гаї вив.  
То не хмар: біла пташка  
Хмарою спустилась

Над царем тим мусянзовим,  
І заголосила:

„І ми сковані з тобою,  
Людоїде, змію!  
На страшному на судищі  
Ми Бога закриєм  
Од очей твоїх неситих.  
Ти нас з України  
Загнав голих і голодних  
У сніг на чужину,  
Та порізав із шкур наших  
Собі багряницю,  
Пошив жилами твердими,  
І заклав столицю  
В новій рясі. Подиви ся:  
Церкви та палати!  
Весели ся, лютий кате,  
Проклятий, проклятий!"

Розлетілись, розсипались,—  
Сонечко вставало,  
А я стояв, дивував ся

Так, аж страшно стало.  
Уже вбогі ворушилиє,  
На труд поспішали,  
І москалі на розпуттях  
Уже муштрувались.  
По-край улиць поспішали  
Заспані дівчата,  
Та не з дому, а до дому:  
Посилала мати  
На цілу ніч працювати,  
На хліб заробляти,  
А я стою, похилившись,  
Думаю-гадаю:  
„Як то тяжко той насущний  
Люди заробляють!“

От і братія сипнула  
У сенат писати,  
Та підписувать, та драти  
І з батька і з брата.  
А між ними і землячки  
Де-де поглядають;  
По московськи так і чешуть,  
Сьміють ся та лають

Батьків своїх, що з малечку  
Цвенькати не вчили  
По німецьки, а то тепер  
І кисни в чорнилі! —  
Пявки, пявки! Може батько  
Останню корову  
Жидам продав, поки вивчив  
Московської мови!...  
Україно, Україно!  
Оце твої діти,  
Твої квіти молодії,  
Чорнилом политі,  
Московською блекотою,  
В німецьких петлицях  
Замучені... Плач, Вкраїно,  
Бездітна вдовице!

Пійти лишень, подивить ся  
До царя в палати:  
Що там робить ся? Прихожу:  
Старшина пузата  
Стоїть рядом, сопе, хропе  
Та понадувалась,

Як індикі ті на двері  
Косо поглядала,  
Аж ось вони й одчинились :  
Непаче з берлоги  
Ведмідь виліз... Ледве-ледве  
Переносить ноги ;  
Та одутий, аж посинів :  
Похмілля прокляте  
Його мучило. Як крикне  
На самих пузатих :  
Всі пузаті до одного  
В землю провалились.  
Він випучив баньки з лоба, —  
І все затрусилось,  
Що осталося. Мов скажений  
На менших гукає, —  
І ті в землю. Він до дрібних, —  
І ті пропадають ;  
Він до челяді сунеть ся, —  
І челядь пропала, —  
До москалів, — москалики  
Тяжко застогнали,  
Пішли в землю ! Диво дивно  
Стало ся на сьвітї !

Дивно ся, що дальш буде ?  
Що буде робити  
Мій медведик ! Стоїть собі,  
Голову понурив  
Стромаха. Деж діла ся  
Ведмежа натура ?  
Мов кошени — такий чудний!  
Я аж засьміяв ся !  
Він і почув, та як гине, —  
Я перелякав ся..  
Та її прокинувсь.

От-таке-то

Приснило ся диво !  
Чудне якеся ! Таке тілко  
Снить ся юродивим  
Та пняницям. Не здивуйте,  
Брати мої милі !  
Що не своє розказував,  
А те, що приснилось.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.





## ПОКЛИК ДО БРАТІВ СЛАВ'ЯН.

Чи довго ще кривді й надсилі тлумити  
Сьвяте наше право розвою?  
Не вже не одної ми матери діти,  
Не вже — не брати між собою?

За віщо-ж зневага? для-чого не милі  
Братам наші щирі жаданя?  
Кого ми чіпали, кому ми вчинили,  
Чи кривду, чи зле руйнованя? —

Ми тільки боролись за власную хату,  
За те, що нам дорого й нині;  
Бажаємо ми і тепер не багато —  
Рідного розвою родині!

Що-б дума славутня і мова співоча  
Ширіла й пишалась в народі!  
Ми всіх пригорнули-б до серця охочо,  
Як би нам хоч трохи свободи!

Чому не ймеш віри ти, брате, Москалю —  
Не вже ти лякавш ся зради?  
З тобою недолі нас кривне з'єднали —  
Не буде між нами розради. —

З тобою давно ми працюєм на полі  
Розроету науки й осьвіти,  
З тобою давно ми шукаємо волі —  
Її нам з тобою ділити!

А ти, брате, Ляше, — не вже пак до суду  
Між нами розрух бідолашний?!  
Ой, скинь бо з очий ти сподавню полуду,  
Та праведно глянь, — необачний:

Ми тільки за наше лягали кістками,  
Коли нам чинились ушкоди;  
Ніколи не грали ся ми кайданами,  
Чужої не гнули слободи!

Хай Чех вповідає, — чи ми не стояли  
За волю братерню горою?  
Та з Жижкою-ж в куші діди наші дбали  
Й здобули козацького строю! —

Хай Сербин розкаже, чи ми не брата-  
Оружно з ним в щасті і в горі; [лись  
За віру, за волю чи-ж ми не рубались  
На Січи, на горах, на морі?!

Спитайте Словака — і той не згадає  
Од нас коли-небудь образи:  
Злоби не було в нашім серці й немає —  
Ми хтіли-б загоїти врази!

До згоди, до гурту, до купи, Славяни!  
Забудьмо сподавнії свари,  
Вгамуймо, братове, розладе погане:  
Встають бо на Заході хмари!...

Спізнаймо ся самі, вважаймо на брата —  
Тоді нас ніхто не здолає;  
Тоді не дамо ми Німоті урвати  
Ні цяти Славянського краю;

Подаймо-ж ми руки на вічне кохання,  
І крикнем на бенкеті згоди:  
„Ми цілому світу бажаєм — братання,  
Поради, освіті й слободи!“

Михайло Старицький.  
(Гетьманець).

## ЩЕ НЕ ВМЕРЛА! ❀ ❀ ❀

Шовіністів крик безсильний  
Нам ругати-сь нині сьміє?  
„Вже для Руси-України  
Погає,“ — кажуть — „луч надії.“  
Ми до криків тих звичайні,  
Хоч з нас сила все обдерла,  
Кличем грімко а кличом тим:  
„Україна ще не вмерла!“

Зруйновали нам лицарство,  
Споганили нашу хату;  
Зруйновали Січ, з народу  
Кров точили сукровату.  
Деспотична, грізна воля  
Люд в притвори тьми заперла,  
Але люд той і в тьмі чує:  
„Окрадена — ще не вмерла.“

Над рікою близько моря  
Багно вкрило-сь мерзким струпом,  
Се столиця — но столиця  
Чутна кнутом, чутна трупом.  
На козачих росла костех,  
Тих мільйони в багна вперла,  
А ті кости — єї совість,  
Раз враз кличуть: „Ще не вмерла.“

Скрізь по Русі в кожній хаті,  
В кождім серцю пісні звуки...  
А та пісня херувимска  
За мільйонів стане руки.  
Хоч Азійатів ішла хмара,  
Тільки лїт добро з нас дерла,  
Пісня наша тут остала-сь  
Голосити: „Ще не вмерла.“

Поломили нам прапори,  
Синів добрих забирали,  
По сибірських тюрмах, тайгах,  
Їх за правду катували.  
Лиш та правда не угнула-сь  
Руску грудь красить мов перла

Руску грудь учить, навчає  
Голосити: „Ще не вмерла.“

Над Дніпром стоїть могила,  
Мов сирітка одинока;  
Но могилу сесю знає  
Цїла Русь, хоч як широка.  
Серед мук цїла Україна,  
Що і власть з добра обдерла,  
В молитвах звертає-сь щирих  
І голосить: „Ще не вмерла.“

Шовіністів крик безсильний  
Нам ругати-сь нині сьміє,  
Якби в нас не було віри  
В правди прикази сьвятїї.  
Против кривди, що до нинї  
На нас пре, як перше перла,  
Кличем всі грімким протестом:  
„Україна ще не вмерла.“

Володимир Масляк.





---

II.



Г И М Н. \* \* \* \*

Вічний революціонер —  
Дух, що тіло рве до бою,  
Рве за поступ, щастє й волю, —  
Він жиє, він ще не вмер.  
Ні попівськїї тортури,  
Ні арештів царських мури,  
Ані війська муштровані,  
Ні гармати лаштовані  
Ні шпіонів ремесло  
В грїб його ще не звело.

Він не вмер, він ще жиє!  
Хоч від тисяч лїт родив ся,  
То аж вчора розповив ся  
І о власній силї йде! —  
І простує ся, міцніє,  
І спішить туди, де днїє...  
Словом сильним, мов трубою

Міліони зве з собою, —  
Міліони радо йдуть,  
Бож се голос духа чуть.

Голос духа чути скрізь:  
По курних хатах мужицьких,  
По варстатах ремісницьких,  
По місцях недолї й слїз.  
І де тільки він роздасть ся,  
Гинуть слїзоза й сум нещастя,  
Сила родить ся й завзяте —  
Не ридать, а здобувати  
Хоч синам, як не собі,  
Кращу долю в боротьбі.

Вічний революціонер —  
Дух, наука, думка, воли  
Не уступить пїтьмі поля,  
Не дасть спутатись тепер.  
Розвалилась зла руїна,  
Покотила ся лявіна, —  
І де в сьвітї тая сила,  
Щоб в бігу її спинила,

Щоб вгасила, мов огонь,  
Розвидняючий ся день?...

І в а н Ф р а н к о.



МЕНІ ТРИНАЦЯТИЙ МИНАВ. ❀ ❀

Мені тринадцятий минав.  
Я пас ягнята за селом.  
Чи то так сонечко сіяло,  
Чи так мені чоґо було —  
Мені так любо, любо стало,  
Неначе в Бога...  
Уже прокликали до паю,  
А я собі у буряні  
Молю ся Богу; і не знаю,  
Чоґо маленькому мені  
Тоді так приязно молилось,  
Чоґо так весело було.  
Господне небо і село,

Ягня, здасть ся, веселилось,  
І сонце гріло — не пекло.

Та не довго сонце гріло,  
Не довго молилось:  
Запекло, почервоніло  
І рай запалило.  
Мов прокинув ся! Дивлю ся:  
Село почорніло,  
Боже небо голубе —  
І те помарніло.  
Поглянув я на ягнята —  
Не мої ягнята;  
Обернув ся я на хати —  
Нема в мене хати.  
Не дав мені Бог нічоґо!  
І хлинули сльози,  
Тяжкі сльози... А дівчина,  
При самій дорозі,  
Недалеко коло мене,  
Плоскинть вибирала,  
Та й почувла, що я плачу;  
Прийшла, привітала,  
Утирала мої сльози

І поцілувала...  
Неначе сонце засіяло,  
Неначе все на сьвітї стало  
Моє — лани, гаї, сади...  
І ми, жартуючи, погнали  
Чужі ягнята до води.

Бридня!... а й досї як згадаю,  
То серце плаче, та болить.  
Чому Господь не дав дожить  
Малого віку у тїм раю!  
Умер-би, орючи на ниві,  
Нїчого-б на сьвітї не знав,  
Не був-би в сьвітї юродивим,  
Людий-би не прокляв.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.



## МИНУЛИ ЛІТА МОЛОДІЇ. ❀ ❀

Минули літа молодії...  
Холодним вітром од надії  
Уже повіяло... Зима!...  
Сиди один в холодній хатї...  
Нема з ким тихо розмовляти,  
Ані порадитись... Нема!  
І нічогосінько нема!  
Сиди-ж один, поки надія  
Одурить дурня, осьміє...  
Морозом очи окує,  
А думи гордії розвіє,  
Як ту сніжину по степену...  
Сиди-ж один собі в кутку,  
Не жди весни — сьвятої долі!  
Вона не зійде вже ніколи  
Садочок твій позеленить,  
Твою надїю оповить  
І думу вольнеую на волю  
Не прийде випустить... Сиди —  
І нічогосінько не жди!

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

ВЕСНІВКА. ❀ ❀ ❀

Цьвітка дрібная  
Молила пеньку,  
Весну раненьку:  
— „Нене рідная!  
Вволи ми волю,  
Дай мені долю,  
Щоб я зацвила,  
Весь луг скрасила,  
Щоби я була,  
Як сонце ясна,  
Як зоря красна,  
Щоб я згорнула  
Весь сьвіт до себе!“

— Доню голубко!  
Жаль мені тебе,  
Гарная любко.  
Бо вихор свисне,  
Мороз потисне,  
Буря загуде,

Краса змарніє,  
Личко зчорніє,  
Головку склониш,  
Листоньки зрониш  
Жаль серцю буде.“

МАРКІЯ ШАШКЕВИЧ.



ОДНОГО БАЖАЮ. ❀ ❀ ❀

Одного бажая, одного я хочу:  
Пошли мені, Боже, щирую дівочу  
Любов нескінчену, тихую, сьвятую, —  
Тоді я й без грошей паном запаную:  
Не стану просити у людей нічого,  
Не стану туждати з родичів нікого,  
Уплю ся коханням і по вольній волі  
Найду і в пустині те щастє і долю,  
Котрі і в палатах в панів не живуть,  
Котрих і на небі людям не дають,  
Котрих і за грощі не можна дістати,



Невольному люду по-вік не знавати...  
Одного бажаю, одного я хочу:  
То вольную волю — та любов дівочу!  
Олександр Кониський.



### ЦЬВІТКА МОЛИТЬ. \* \* \*

Раз мотилька голубила  
Цвітка гожа, цвітка мила,  
Говорила: мій мотильку,  
Рай би-м дала за ту хвильку,  
Злотоцвіту далаб долю  
Слухай, любий, милесенький,  
Слухай, мальчику пестренький:  
Вволи квітці малу волю:  
Не літай там в небо синє,  
Там по тобі й слух загине!  
Відлюбить тя звїзда ясна,  
Приголубить зоря красна,

Та й забудеш мя румяну,  
Понехаєш цвіт — любоньку,  
А без тебе голубоньку  
Я пожовкну та й зівану.  
Володимир Шашкевич.



### БУВАЛО А НИНІ. \* \* \* \*

Малим бувало я сїдаю  
Під липою, та досягаю  
Руками будім ясних зір —  
А зірки моргають на мене  
Скрізь липи листечко зелене,  
Тай кануть нишком в темний бір.

А нині сяду під тополю  
І лаю сьвіт і лаю долю,  
Що ясної забag зорі —  
Забag та годі ї дістати,  
А на землю то й грїх прохати  
З чудної неба висоти.

О зіронько ти ясноока!  
Моргни на мене із висока,  
Як сестри моргали твої —  
Най хоть часочок погадаю,  
Що я малим тя досягаю  
Тебе, сердешна — хоч у сні! —

Володимир Шашкевич.



ЗАГРАЙ..... ❀ ❀ ❀

Заграй ти, цигане старий,  
Такої як гадаю:  
І гроший дам, вина ти дам  
І всього, що лиш маю;  
Бо лютий біль от-тут горить  
І груди розпирає,  
А бідне серце так болить,  
Що гине, умирає.  
Заграй, старий, от-тую піснь,  
Що то колись співала  
Старая ненька, як мене

В колиці колесала.  
Чаруй мені минувші дни,  
Літа ті молодії,  
Прегарні, золотаві сні,  
Той рай і ті надії...  
Провадь мене ти звуком тим  
В садочок, де я грав ся,  
Чаруй і другів всіх моїх,  
Щом ними величав ся.  
Чаруй мені і діву ту,  
Що мною гордувала...  
Збуди тих всіх, що вже земля  
На віки повкривала...  
Збуди, чаруй минувшість ту:  
Най раз ще хоч заплачу,  
Бо сліз не має, відколи  
Я доленьки не бачу.  
Чаруй, старий! Як потекуть  
Дві слези по личеньку,  
То лекше стане ми в душі  
І лекше на серденьку!  
Заграй ти, цигане старий,  
Такої, як гадаю:

І гроший дам, вина ти дам  
І всього, що лиш маю.

Ізидор Воробкевич.



ОЙ ВИЙДУ Я З ХАТИ. \* \* \*

Ой вийду я з хати, тай стану гадати:  
Коби то не зброя, не білі кабати,  
Ой тож бим полетів як куля, як кріс,  
Дем орлом родив ся, дем соколом ріс.

Виходить із хати рідненькая мати:  
І слихом слухати, і видом видати: —  
А деж бо ти синку, а деж бо ти був,  
Що моїх ти сльозий ніколи не чув? —

Ой ненечко, утко, не жалуї, не думай,  
Летів я за море, літав я за Дунай,  
Ходив я далеко, далеко у світ,  
Підгіря шукати, Підгіря там нїт.

Приходять до мене молодці-соколи:  
Легію на танець, легію на поле! —  
Ой піду я братя, ой піду я д' вам,  
Лиш сестрам — голубкам даруночки дам.

Ой клоню я сестрам кармазин, то квіти,  
А вни полинули чим борше до кліти,  
Виносять одежу, виносять кресак; —  
Убрав ся, уклад ся, як пава, як мак.

Сорочка в три цирки, хустина шовкова,  
Топірчик з Сіґоту, а через з Кракова,  
Обі порошокниці в Ростоках набив,  
А ретязи мої би й Добош носив.

Приходжу на поле, де братя гуляють,  
Цимбалоньки ріжуть, скрипичники грають,  
А дівчина моя то ружа, то сніг,  
Як я ї зобачив, аж падаю з ніг.

Товариш мій давний заводить з нев танець,  
Тай шепче до неї: диви ся коханець:  
А вна як узріла, то в регіт, то в плач, —  
Згадала си любка зелений бокач.

Тай право до мене, хороше, моторне,  
За шию вбіймає, до себе мня горне,  
Ой любчику любий, ой деж бо ти був,  
Щось співанки мої ніколи не чув? —

І була би більше небога казала,  
Коби мня громада не була обетала, —  
Той клонить горівку, той пива, той мід; —  
Над наше Підгіре на світі вже ніт.

Осип Федькович.



КВІТИ З СЛЪОЗАМИ. \* \* \*

Квіти з слъозами,  
Слъози з квітками  
Не розлучають ся, сестро, ніколи.

Скропляють слъози  
Пишній рози,  
Свої роскішні, величні престоли.

Благоухають,  
Землю скропляють  
Пишні престоли праведних сліз-рози;

Їм же відрода,  
Вища награда —  
Чисті та щирі, та праведні слъози.

Панько Куліш.



С О Н. \* \* \* \*

Тихий сон по горах ходить,  
За рученьку щастя водить.  
І шумлять ліси вже тихше,  
Сон малі квітки колише.  
Спійть, мої дзвіночки сині,  
Дикі рожі в полонині!  
Не шуміть ліси зелені,  
Спати йдїть, вітри студені!

Най квітоньки сплять здорові,  
Най їм снять ся сни чудові!

Аж на небі зазоріє, —  
Сонце їх малих зогріє;

І зогріє, поцілує,  
І сьвітами помандрує.

Тихий сон по горах ходить,  
За рученьку щастя водить.

Осип Маковей.



СЕРЦЕ МОЄ ТИХЕ. ❀ ❀ ❀

Серце моє тихе,  
Пташко полохлива!  
Ой про що я народилась  
Відна, нещаслива.

Людям щастя — доля,  
А мені неволя...  
Ні заїсти, ні запити  
Відування — горя.

Дайте мені рути,  
Щирої й отрути,  
Щоб мені мого нелюба  
Серденьком забути.

Ой не хочу жити —  
Нелюбу годити!  
Лучче тобі, мове серце,  
На ножі кипіти...

Панько Куліш.



НАЙДОРОЖЧА ПЕРЛИНА. ❀ ❀

Бачив я усякі перли  
І коштовні самоцьвіти,  
Але єсть одна перлина,  
Що з усіх найкраща в сьвіті.  
Купувать її не можна,  
Або нею торгувати;

Її часто мають бідні  
І частіще, ніж багаті.

Ту перлину не дістати  
Ні з печер землі, ні з моря:  
Тільки той її знаходить,  
Хто чутким родивсь до горя.

Відібрати її не зможе  
Ніяка злоба несити,  
Єсть вона — слюза сьвятая,  
За нещасний люд пролита.

Володимир Самійленко.



ВЕЧЕРОМ У ХАТІ. ❁ ❁ ❁

Глибоким, тичим вснуло сном  
Усьо кругом.  
Лиш вітер виє під вікном  
Сумний псалом.

Крізь шиби невиразно чуть  
То там, то тут,  
Як краплі дощеві падуть,  
Важкі мов ртуть.

І в двері чути легкий стук:  
Пук-пук, пук-пук!..  
Таємний, добре знаний звук.  
Незримих рук.

Хто йде? — питаюсь мов зі сна —  
„То я, то я,  
Твоя товаришка давна,  
Нудьга, нудьга.“

Богдан Лепкий.



## ДІВЧИНУ КОЗАК ПОЛЮБИВ. ❀ ❀

Дівчину козак полюбив, —  
Вонаж полюбила другого;  
А иньшю сей заручив,  
І иньшая вийшла за його.

Дівчиньку горе бере,  
Що милий її одружив ся;  
За першого заміж іде,  
Хто в хату сватами впросив ся.

Пішла поміж люди та вість  
Козак молодий її чує, —  
Його серденьтко болить,  
І тяжко він, бідний, сумує.

Старі і нові сі пісні, —  
Не знаю, як людям здаєть ся!  
А я, як почую про їх, —  
Круг серця, мов гадина вєть ся.

Павло Чувинський.



## К О З А К. ❀ ❀ ❀ ❀

Ой попович молоденький  
Книжки не читає:  
У шинкарки мід із чарки  
З вечора кружає.

Тай й вибили поповича  
Дрібними різками...  
„Бодай же ви погинули,  
Префекти з книжками!“

З-за калини, з-за ялини  
Вітер повіває;  
Молоденький паниченько  
З бурси утікає.

„Прийми, каже, мене, Січе,  
Прийми мене, мати;  
Буду тобі, моя нене,  
Вірно працювати!“

Взяла Січа пригорнула  
Гриця молодого...  
Виряжає на Турчина  
Козака нового.

Іде козак на Турчина,  
Іде, вигравась,  
Матір свою великую,  
Січу величась.

Яків Щоголів.



ЧЕРЕВИЧКИ. ❁ ❁ ❁

Як до милого ходила,  
Черевички я купила,  
Черевички з підківками,  
Та й натерпілась я з вами!

Чорнобрива й білолиця  
Як прийду, було, до Гриця,  
Черевички тільки рипнуть, —  
Вже у його й двері скрипнуть.

Він ті двері відчиняє,  
А на мене поглядає.  
Черевички з підківками,  
Та й натерпілась я з вами!

Як іти, було, зберу ся,  
Все, немов чогось бою ся;  
А моя, тимчасом, мати  
Почала мені казати:

„Доню, доню, в темні нічки  
Знапастиш ти черевички!“  
Мати правдоньку казала:  
Черевички я стоптала.

Вже-ж у їх не стало рипу,  
А у Гриця в дверях скрипу;  
Що-ж подіяло ся з вами,  
Черевички з підківками?

Поки ви були новенькі,  
Був до мене й Гриць любенький;  
З того-ж часу, як стоптались,  
Щось то инше з Грицем сталось.

Черевички невеличкі,  
Ви стоптались в темні нічки,  
Та і все стопталось з вами,  
Черевички з підківками!

Яків Щоголів.





В НОЧИ. ❀ ❀ ❀

Листками вітер котить  
І кидає в болото;  
Стежками похід гаєм  
Бездомний сум блукає.

Обходить перелоги,  
Рахує панські стоги,  
Обходить хлопські ниви  
І плаче нещасливий.

Там лан як полоніна,  
Там стерне як щітина,  
Там стирти наче вежі,  
А тут лиш межі... межі!...

Там збіже, якби злото  
А тут стерня, болото,  
І кров і поту ріки —  
І так на віки... віки!...

Високо понад гаєм,  
Буйний орел літає,  
Голодний зайчик скаче —  
Над полем смуток плаче  
Богдан Лепкий.



С О Н. ❀ ❀ ❀ ❀

На панщині пшеницю жала;  
Втомилася; не спочивать  
Пішла в снопи, — пошкандибала  
Івана сина годувать!  
Воні сповитее кричало  
У холодочку за снопом;  
Росповіла, нагодувала,  
Попестила, — і ніби сном,  
Над сном сидя, задрімала.  
І снить ся їй: той син Іван —  
І уродливий, і багатий,  
Не одинокий, а жонатий  
На вольній, бачить ся, бо й сам  
Уже не панський, а на волі,

Та на своїм веселім полі  
У-двох собі пшеницю жнуть,  
А діточки обід несуть...  
Та й усміхнула ся небога...  
Прокинулась — нема нічого!  
На Йвана глянула; взяла  
Його, гарненько сповила,  
Та, щоб дожать до ланового,  
Ще копу дожинать пішла...  
Остатню, може; Бог pomoже,  
Той сон твій справдить ся...

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.



### ПОДОРОЖНІЙ. ❁ ❁ ❁

Глухе, бездушне отушінє  
Напало землю. Цьвіти мруть,  
Поля байдужно снігу ждуть,  
А хмари висять як каміне.

Часами вітер надбіжить  
І сїрим туманом повіє.  
Село в долині бовваніє  
І п'яним сном дрімає-спить.

Погасло сьвітло. Зачинились  
Бід зимна двері. Вірні пси  
В солому з ухами зарились,  
Лиш блуд блукає по межі.

Лиш стежкою попід плотами  
Йде голод — сїл щорічний гість.  
Держить в руках мужицьку  
І грізно зиркає очами. [кість

Богдан Лепкий.



### ДЕЗЕРТИР. ❀ ❀ ❀

Ой сів же він при столику,  
При світлі думав, —  
Писаннячко дрібнесьнке,  
А він го читав.

Писаннячко дрібнесьнке,  
Листочок як сніг, —  
Склонив же він головоньку  
К столови на ріг.

„Ой ненечка старенькая  
Ми пише в одно,  
Що там зима тяженькая,  
А їй студено;

Нема, нема їй кому  
Врубати дрівець,  
Бо їй синок, один в дому,  
Цісарський стрілець.“

І схопив ся як поломінь,  
Полетів як птах,  
А вітер з ним не йде в догінь,  
Бо годі му так;

Бо він летить до матоньки  
Старої домів,  
Дрівець її врубатоньки,  
Ви хатку нагрів.

Осип Федькович.



### РЕКРУТКА. ❀ ❀ ❀

По горах ходила,  
Дитятко носила,  
Дитятко, ягідку дрібную,  
І цвітки збирала,  
І в пучки вязала  
І клала му в ручку малую.

„Цить, ах цить, дитятко!  
Поверне наш татко;  
Поверне, — говорять: мир буде. —  
Принесе дитині,  
Колачик в гостині,  
І мамку притисне до груди.“ —

Ходила і ходить;  
Нім день ся розплодить,  
Садить в полонину високо,  
І бистрі соколи  
Спускає на доли  
По шляхах рекрутка широко.

І тулить дитину,  
Голодну пташину,  
Бо тоска, журиця корм спила;  
І плаче, ридає,  
Себе проклинає,  
Що бідну на світ сей родила.

„Цить, ах цить, голушко!  
Поверне наш любко,  
Принесе колачик дитині.“

З зараня до ночи  
Леліє, і очи  
Вцурає по шляхах в долині.

Замріло на пути, —  
Вертають рекрути;  
Заблисли рекрутки соколи;  
Бе в груди серденько,  
Палає личенько,  
Головка ся крутить в роздоли.

„Дитятко! дитятко!  
Вертає наш татко!  
Вертає нам сонце до хати!  
Обмиймо росою  
Личенько сьвіжою,  
Щоб стались милійші для тати!“

І личка обмила,  
І цвітку задїла,  
В головку обоїх русую;  
І скоро помчала  
На стрічу, і стала  
При пути на скалу стрімкою.

І взнесла високо  
Дитя, і глибоко  
Зітхнула, бо в серцю щось тисне:  
„Ах, сину мій, сину!  
Споглянь на долину,  
І в ручки на тата залесни!“

Надходять рекрути.  
„Гей братя! чи чути  
Де друг мій? Чи може він  
[з вами?“  
„Жено! Бог з тобою!  
Твій друг упав в бою,  
Ай там, під Мадженти му-  
[рами.““

Невіста вздрожала,  
Поблідла, взридала,  
Притисла до серця дитину,  
І в небо соколи  
Вознесла поволи  
І верглась з ягідков в глибину.  
Микола Устиянович.

VIVERE MEMENTO! ❀ ❀

Весно, що за чудо ти  
Твориш в моїй груди!  
Чи твій поклик з мертвоти  
Й серце к житні будить?  
Вчора тлів мов Лазар я  
В горя домовині —  
Щож се за нова зоря  
Мені блисла нині?  
Дивний голос мя кудись  
Кличе — тут-то, ген-то:  
„Встань, прокинь ся, пробудись!  
Vivere memento!

Вітре теплий, брате мій  
Чи твоя се мова?  
Чи на гірці сьвітляній  
Так шумить діброва?  
Травко, чи се може ти  
Втішно так шептала

Що з під криги мертвоти  
Знов на сьвітло встала?  
Чи се може шемріт твій  
Річно, срібна ленто,  
Змив мій смуток і застій?  
Vivere memento!

Всюди чую новий глас,  
Клик жита могучий...  
Весно, вітре, люблю вас,  
Гори, ріки, тучі!  
Люди, люди! я ваш брат;  
Я для вас рад жити,  
Серця свого кровю рад  
Ваше горе змити.  
А що кров не зможе змить,  
Спалимо огнем то!  
Лиш боротись значить жить...  
Vivere memento!

Іван Франко.



## ЛЮДСЬКІСТЬ. ❀ ❀ ❀

Я вірю в кращий час, але душа болить:  
Хотілосьби тепер, усю славетну добу,  
Душею піднестись, зрадіти хоч на мить,  
Як не людей знайти, то хоч людську  
[подобу,  
Героїв час минув, — що-ж, будемо й без  
[них!...  
Але невже нема ні іскорки чесноти,  
Невже крім пишних фраз та поривів  
[дрібних  
Нічого вже нема в найвищої істоти?  
Ми раді за прогрес, і от зі всіх країн  
Ми на вистави йдем з культурністю  
[своюю.  
Коли-ж той буде час, що більше, ніж  
[машин,  
Ми виставим людей з високою душею?  
Чи близько ті часи? ▲ вже земля стара;  
Вже підтоптались ми на довгій тій дорозі.  
Чому ж не бачимо тих правди та добра,  
Що так обридли вже в поезії й у прозі?

Ми розумом міцні, наш розум дав нам  
[лад ;  
Ми й непросьвічених умієм просьвіщати, —  
І от, щоб наш прогрес не відступив  
[назад,

Повинні ми держать набитії гармати.  
О, розум, ось наш Бог! Ми по стількох  
[віках

Таки знайшли його й утішили людину,  
Та ставши мудрими, ми кинули на шлях  
Найкращої душі людської половину.  
Немає серця в нас. Колись кохались ми  
Хоч без теорії, та щиро, серцем чистим,  
Тепер міркуємо над світом і людьми,  
І над машинами, й над щастям особистим.  
Найкращі порови, горячі почуття  
Розсікли ми ножем холодним міркування  
І склали ми собі розмірене життя  
Без глибини думок, без сили поривання.  
Немає творчости, поезія в багні,  
І філософію тепер ми осьміяли.  
А геній — на що він для рою комашні? —  
Нам будуть фабрики кувати ідеали.  
І сумно за наш час, і шкода тих віків,

Що ніби нам дали великі успіхи,  
І хочеть ся скоріш, щоб промінь заяснів,  
Щоб серцеви знайти хоч небагато втіхи.

Володимир Самійленко.



БУДЬМО БЖЕ МУДРІЙШІ! ❀ ❀

Ми вже на світі трібували всього :  
Борби за волю і мести з розпуки,  
Але ніяке діло не вело ся,  
Бо нам безглуздість все путала руки.  
Бо ми, в тих взривах шукаючи ціли,  
Все розходились на різні дороги ;  
Їх перебути ми ніяк не встигли,  
Бо в нас все були лиш глиняні ноги.

Як на нас впала пільма неудачі,  
Ми не питали, де сього причини.  
Ніг не лічивши, не могли стояти

О своїх силах ані пів години.  
І князі наші і наші гетьмани  
На суть народну лиш з верха смотрили :  
Латано стелю, пошивано стріху,  
Але підлоги аж до споду гнили.

А потім з нами вже інакше було :  
Вже з бутем нашим ніхто не числив ся,  
Сказано „амінь“ і на вічну пам'ять  
Безглуздний Русин в ярмо повалив ся.  
На єго волі величезнім гробі  
Мужицька пісня за помяник стала,  
А шлях, кудою він не вмів ходити,  
Чужинців сила вирівнати знала.

По літах сеї глухоти німої  
Дивне злучило-сь, небувале діло :  
В попелах тої народу слізниці  
Промінем сьвітла жите заясніло,  
Але мізерне, тихе, невизразне  
І так непевне народної краски...  
І якби тільки в тій ціли воскресло,  
Щоб вже від-разу попросило : „ласки!“

А так на ласці будуючи много,  
Русь вже прожила віку полонину,  
Бо вже і того мала стрібувати,  
Чи „ласка“ дасть їй щаслившу годину.  
І хоч та любка нікого не грів.  
Русин так довго впуляв в неї очи,  
Як той, що втратив всі бутя надії.

Но вже-ж нарешті розкрив Русин вії,  
Побачив правду голу, як коліно :  
На ласку „з више“ уповати — рівно  
Що в дощ сушити на болоті сіно.  
Може поняв він, чого єму треба,  
Що в власнім труді вигляди тривкійші,  
Може за оклик народної справи  
Приняв девізу : „будьмо вже мудрійші!“

Володимир Масляк.





СИДІВ ПУСТИННИК \* \* \* \*

\* \* \* \* ВІЛЯ СВОГО СКИТУ.

I.

Сидів пустинник біля свого скиту  
Серед лісів безмірних та безлюдних  
І слухав пташок голосів пречудних  
І вітру в гилію пісню самовиту.

Аж бач, голубка, вго пташка біла,  
Що вже два дні не знать де пропадала,  
Ту-ж понад ним крильцями стріпотала  
І тихо в него на колінах сіла.

Старий погладить хтів її рукою —  
Тай обімлів: ті крильця сніжнобілі  
Обризькала червона людська кров.

І зойкнув дід: „Прокляті, зсатанілі  
Часи, коли з осель людських в сей ліс  
На крилах голуб людську кров приніс.“

II.

Росіє краю туги та терпіння,  
Чиж не такий ти час приходиш нині?  
В тривоги й самолюбія пустині  
Позабивались старші покоління.

Тремтить вся сила краю як заклита,  
А тимчалом на лютий бій за волю  
Летять малії діти голубята,  
Кістьми лягають у сніжному полю.

Росіє, краю крайностей жорстоких!  
Твій витязь Сьвятогор дріма в печарі,  
Козацька воля спить в степах широких,

А дівчина голубка на бульварі  
Платком, а не лицарською трубою  
Сігнал дає до кроволита й бою.

ІВАН ФРАНКО.



С Е Л О. ❀ ❀ ❀

Село! і серце одпочине.  
Село на нашій Україні —  
Неначе писанка. Село  
Зеленим гаєм поросло;  
Цвітуть сади; біліють хати,  
А на горі стоять палати,

Неначе диво; а кругом  
Широколисті тополі,  
А там і ліс, і ліс, і поле,  
І сині гори за Дніпром...  
Сам Бог витає над селом!

Село! село! Веселі хати!  
Веселі з далека палати —  
Бодай ви терном поросли,  
Що-б люди й сліду не найшли,  
Що-б і не знали, де й шукати

В тому господньому селі,  
На нашій славній Україні,  
Не знаю, де вони взялись,  
Приблуда князь, була й княгиня.  
Ще молоді собі були,  
Жили самі; були багаті:  
Високі на горі палати,  
Чималий у яру ставок,  
Зелений на горі садок,  
І верби, і тополі,  
І вітряки на полі,  
І долом геть-собі село  
Понад водою простяглося.

Колись там весело було:  
Бувало літом і зимою  
Музика тне; вино рікою  
Гостий неситих наливає,  
А князь аж синій похожає,  
Та сям несмілим налива',  
Та ще й покрикує: „віват!“  
Гуляє князь, гуляють гості —  
І покотились на помості...

А завтра знову ожива,  
І знову пє, і знов гуляє...  
І так за днями день минає...  
Мужицькі душі аж пищать;  
Судовики благають Бога...  
Пяниці, знай собі, кричать:  
— „І патріот! і брат убогих!  
Наш славний князь! віват! віват!“  
А патріот, убогих брат,  
Дочку й теличку однімає  
У мужика...

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.



МОЄ СЕРЦЕ НЕ ТУТ. \* \* \*

Моє серце не тут, моя дума не тут, —  
Вони ген, на Поділю над Збручем;  
Дума лине орлом, серце рветь ся  
[притьмом  
На лани, сном повиті могучим.

Доки щастє твоє, рідний краю, є сном,  
Моє серце і дума над Збручем!

\* \* \*

Гей Поділля, лани, плодотворні лани,  
Джерело мого смутку і суму!  
Йдуть за море по хлїб ваші рідні сини,  
Я-ж до вас мою скорбну шлю думу.  
Там блукає вона, і шукає тих сліз,  
Що по трав розлили ся коверци,  
Що зросили стежки всі і кожний покїс,  
І труїть тими сльозами серце.

\* \* \*

Моє серце не тут, моя дума не тут —  
Вони ген, на Поділлю над Збручем;  
Дума лине орлом, серце рветь ся  
[притьмом  
На лани, сном повиті могучим.  
Доки щастя твоє, рідний краю, є сном,  
Моє серце і дума над Збручем!  
Василь Щурат.

НА ОЗЕРІ. ❀ ❀ ❀

Як пишно тут! Покинув я весло, —  
Нехай пливе наш човен за водою...  
Мов занялось вогняною стягою  
На заході розтопленеє скло.

\* \* \*

Ані дихне; Ген-ген туман густий  
Вже огорта наміткою діброви;  
З чола твого мов хвилі ті шовкові  
Розсипалась під промінь золотий...

\* \* \*

Не ворухись! Твій образ у воді,  
Мов намальований, хороший, як те небо,  
Гойдаєть ся і знажує до себе  
У глибинь ту, в безкраїни бліді!

\* \* \*

О, дівчино! Кохаю і люблю!  
Спинить себе не маю більше сили, —  
Хоч — пригорни — хоч у прозорі хвилі  
Я кинусь тут і лихо потоплю.

Михайло Старицький.



ЖУРАВЛІ. ❀ ❀ ❀

По над степи і поле, гори й доли,  
По над діброви зжовклим листом вкриті,  
По над стерниця, зимним вихром биті,  
З плачем сумним, мов плач по красшій  
[доли. —

По над селища бідні непошиті  
Хати обдерті і пусті стодоли,  
По над люд темний, сумовитий, голий  
Ви пливете по мглистому блакиті.

Куди? куди? Чи в красший край зелений,  
Залитий сьвітлом, зілем умаєний  
На нитку мов нанизані мчите ви?

О ждїть! Ось в мглистій і вохкій ярузі  
З крилом підтятим брат ваш сохне в тузі!  
Возьміть мене в путь, братя! Де ви?  
[Де ви?

\* \* \*

Післанці півночи, в далеких юзі,  
В прекраснім краю барв, богацтва, пісні  
Перекажіть про сірі, безутїшні  
Мгли, що стоять на нашім видокрузі!

Перекажіть про бідність, сльози вічні,  
Про труд безсонний в болю і натузі,  
Про чорний хлїб твердий, печений в стузї  
Про спів жалібний, мов вітри долїшні.

Перекажіть про те, що вас прогнало  
З нещасного хоч рідного вам краю,  
Щоб всяке щире серце й там ридало!

Та сли й там бідні схнуть, терплять,  
[ридають,  
Сли й там земля ссе кро іх, сльози  
[й піт  
А хлїб дає не їм --- мовчіть! мовчіть!

Іван Франко.



### ДО ПРАЦІ. ❀ ❀ ❀

Праця єдина з недої нас вирве:  
Нумо до праці, брати!  
Годї лякатись! на діло сьвятеє  
Сьміло ми будемо йти.

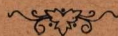
Праця єдина нам шлях уторує,  
Довгий той шлях і важкий,  
Що аж до щастя і долї прямує:  
Нумо до праці мерщій!

Праця не згине між людьми даремне;  
Сонце засьвітить колись, —  
Дякою нас тоді люди згадають:  
Нумже до праці берись!

Хоч у недолі й нещасті звікуєм, —  
Долю онукам дамо!  
Ми на роботу на сьвіт народились,  
Ми для борні живемо.

Сьміливо-ж, братя, до праці ставайте!  
Час наступає — ходім!  
Дяка і шана робітникам щирим,  
Сором недбалим усім!

Борис Грінченко.



## УЧИ СЯ ДИТИНО!... ❀ ❀ ❀

Учи ся дитино, бо вчити ся треба;  
Учи ся голубко, най розум не спить,  
Най серце і воля і дух росте в силу  
Для житя, для сьвіта треба ся учить.

Учи ся дитино, бо сьвіт сей не батько  
Широкий, розлогий мов поле в степу;  
Знайти в нїм дорогу той лишень по-  
[трафить,  
Хто служив науці, хто вчив ся в житю.

Учи ся дитино, бо доля не мати  
Шукати і треба — сама не прийде;  
А той єї має, той єї зазнає  
Кому розум сонцем в головці зійде.

Учи ся дитино, Бог буде з тобою  
Ушанують люди, полюбить тя сьвіт;  
Учи ся, щоб сїяв добро межи люди —  
А вічно жить будеш, не згине твій слід.

Учи ся дитино, бо вчити ся треба,  
Шукай сонця правди, най сонце не спить;  
Чого научиш ся, вода не забере,  
Не візьме розбійник, огонь не спалить!  
Володимир Масляк.



### НЕ ПРИЗИВАЙТЕ ВСУЄ БОГА. ❀ ❀

Не призывайте всує Бога,  
Не призывайте ви Христа,  
Не оскверняйте ви сьвятого  
Животворящого хреста!

Христос учив народ любити,  
І за народ Христос страждав;  
А ви грабуєте осьвіту  
І те, що Бог народу дав.

Христос носив вінець терновий,  
Сьвятую кров свою пролив,

Свою смертию сьвятою  
Народ з неволі іскунив;

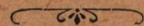
А ви — народ рабом зробили,  
Братів за гроші продали,  
Народ у тернях водили,  
І піт, і кров його пили.

Не Християни ви — Юди!  
Цілуєте ви хрест сьвятий,  
А хрест народіві на груди  
Що дня кладете ви тяжкий.

Ви гірш Юди! Той вдавив ся, —  
Ви тими грішми живите,  
Що меньший брат для вас тру-  
[див ся,  
І брату жить не даєте!

Не призывайте-ж всує Бога,  
Не призывайте ви Христа,  
Не оскверняйте ви сьвятого  
Животворящого хреста!

Олександр Кописький.



## РІДНА МОВА. ❀ ❀ ❀

Мова рідна, слово рідне  
Хто вас забуває,  
Той у грудях не серденько,  
Но лиш камінь має.

Як ту мову мож забути,  
Котрою учила  
Нас всіх ненька говорити,  
Ненька наша мила!

\* \* \*

Як ту мову мож забути —  
Тож звуками тими  
Ви до Бога мольби слали  
Ще дітьми малими!

У тій мові ви співали,  
При грі розмовляли,

У тій мові вам пинувшість  
Нашу відкривали.

\* \* \*

Ой тому плакайте діти  
Рідненькую мову  
І учіть ся говорити  
Своїм рідним словом!

Мова рідна, слово рідне  
Хто вас забуває,  
Той у грудях не серденько  
Но лиш камінь має.

Сидір Воронкевич.



## ДВА ВІНОЧКИ. ❀ ❀ ❀

Попід гаєм зелененьким  
Чиста річка тече,  
На яворі зелененькім  
Соловій щебече.



Сидить дівча над річкою,  
Два віночки ввила  
І ручкою біленькою  
На воду пустила.

Один вінок з барвіночку,  
А другий з рутоньки, —  
Один вінок козаченька,  
Другий — дівчиноньки.

Поплив вінок із барвінку,  
Хвиля 'го сіпає,  
А остав ся із рутоньки,  
Бо берег спинає...

— „Поїхав мій козаченько  
В далеку дорогу,  
Мене лишив молоденьку  
Самую небогу.

Вернись вінку із барвінку,  
Приплинь к береженьку!  
Вернись милий з України,  
Пристань ко серденьку!

Колиж, вінку із барвінку,  
Сплинеш к береженьку?  
Коли вернеш з України,  
Милий козаченьку?“

Закувала зазуленька  
В гаю, в середині  
Аж ся стало страшно, сумно  
Молодій дівчині: —

— „В Україні на могилі  
Зацвила калина:  
Там лежить твій козаченько,  
Відна сиротино!

А коли ся води вернуть,  
Що за сім літ вплили,  
Тоді вернешь з України  
Козаченько милий!“

Яків Головацький.



## ЩЕ ЩЕБЕЧЕ У САДОЧКУ СОЛОВІЙ.

Ще щебече у садочку соловій  
Пісню люблюю весноньді молодій,  
Ще щебече, як від давна щебетав,  
Своїм співом весну красную витав.

Та не так тепер в садочку як було;  
Вечір в маю, співом все село гуло,  
По вулиці дівчатовька, наче рій,  
На вишенці висвистує соловій.

Не так нині як бувало! Півмерком  
Не йдуть селом дівчатовька ходіркою,  
Не виводять співаночок на весь двір  
Соловієви на вишенці в супір.

Ось з роботи перемучені спішать,  
Руки, ноги, мов відрубані болять, —  
Не до жартів їм сердешним та пісень,  
Лиш спочити-б, наробивши ся в весь день!

Важко якось соловію щебетатъ,  
Важко весну, хоч як красну зустрічатъ,  
Голосить природи радість на весь мір  
Наче людському нещастю на докір.

А ще жаль йому й супірниць, що їх спів  
По селу враз з його свистом гомонів.  
Що то жде їх?... Слюб з нелюбом, рій  
[дітий,  
Та в'їдливая свекруха й муж лихий.

Іван Франко.



ВЕСНО, ОХ ДОВГОЖ \* \* \* \* \*  
\* \* \* \* \* НА ТЕБЕ ЧЕКАТИ!

Весно, ох довго-ж на тебе чекати!  
Весно, голубко, чомуж ти не йдеш?  
Чом замість себе до вбогої хати  
Голод і холод, руїну і страти  
В гості ти пінеш?

Бач, уже май починаєсь! О маю,  
Чом же мерцем ти приходиш на сьвіт?  
Пусто і мертво по полю, по гаю,  
Лиш оловянії хмари вкривають  
Весь небозвід.

Стогін іде по селищах убогих,  
Діти гуртами на задавку мруть,  
Сіна нема й стебелця в оборогах  
Гине худібка, по долах розлігих  
Води ревуть.

„Згинем“ — люд шепче. „Таж горе не  
[само  
Звикло ходить. Або пошесть прийде,  
Або — не дай Боже, — Польща настане“!...  
От як сей рік зустрічають селяни  
Весно, тебе.

І в а н Ф р а н к о.



У СНІ МЕНІ ЯВИЛИСЬ ДВІ БОГІНІ.

I.

У сні мені явились дві богині...  
Лице одної — блиски проминисті...  
Безмірним щастєм сяли очи сині  
І кучері вили ся золотисті.

Лице другої чорний крив серпанок,  
І чорні очи наче перун з тучі  
Блищали, коси чорні та блискучі, —  
Була немов літний, бурливий ранок.

„Не плач, дитя самотне, цить мій сьвітку.“  
Сказала перша (що за голос милий!) —  
„Ось на тобі мій дар, чудову квітку!“

І соняшник дала мені розцвилій,  
А друга мовчки терн втиснула в руку,  
І враз я радість вчув і люту муку.

II.

Говорила перша: „Я любов,  
 „Житя людського сонце невечерне.  
 „Як соняшник за сонцем, так за мною  
 „Най раз на все твоє ся серце зверне.

„І світ і люди, всі перед тобою  
 „Являться будуть світлим; скверне,  
 „Погане, зло, лиш з наслуху, немов  
 „Крізь сито тільки будеш знать. Оберне

„Мій дар до тебе щирих серць багато,  
 „І від найліпших, найчесніших свого  
 „Віку — добра й любови зазнаєш много.

„Тож хорони, дитя сей дар мій святий!  
 „Любов людей мов хліб той до засіка  
 „Громадь і степенуй в любов до чоло-  
 [віка.

III.

І говорила друга: „Я ненависть  
 „Любови сестра й товариш невідступний.  
 „Ненавиджу я все, що зве лукависть  
 „І кривда й лад нелюдський так підкупний.

„Ненавиджу я всю тоту неправисть,  
 „Що чоловіка пха на путь не путний,  
 „Що плодить в душах підлість, брехні,  
 [зависть,  
 „Крутїж отой могучий, каламутний.

„Не в серці людским зло! А зла основа  
 „Се глупота й тота міцна будова,  
 „Що здвигнена людьми і їх же губить.

„Се зло й тобі прожре до кости тіло,  
 „Щоб ти зненавидїв його і бивсь з ним  
 [сьміло,  
 „Хто з злом не боресь, той людей не  
 [любить.

Іван Франко.

Т К А Ч. \* \* \* \*

Бережно зняв я з верстату основу,  
Людам роботу розніс і роздав;  
Тож мій спочинок; теперечки знову  
Берда направив, нитки наснував  
От і роблю я. Застукала ляда;  
Бігає човник відсіль і відтіль...  
Човник і ляда — ткачеви порада;  
Берда і цівки, ви — хліб мій і сіль!  
Добре багатому: він, коли схоче,  
Знайде початок роботи й кінець;  
В хаті-ж у бідного ляда стукоче  
Поки до дна догорить каганець.  
Вчіть ся, ви, дітки, у мене робити;  
Вивчитесь — будете добрі ткачі;  
Дасть вам верстат ваш і їсти і пити,  
Тільки робіть ви і в день і в ночі!  
Схочете спати, — а лихо приснить ся,  
З ліжка зжене вас воно до зорі;

Ляжтеж тихенько та спіть, поки спить ся,  
Спіть, мої діти, в теплі та в добрі!  
От і заснули по лавах хлопята;  
Крикнув цвіркун, догора каганець;  
Трохи притихло, побільшала хата;  
Швидко вже буде й роботи кінець.  
Швидко, а все-таки стукає ляда,  
Бігає човник відсіль і відтіль...  
Човник і ляда — ткачеви порада;  
Берда і цівки, ви — хліб його й сіль!

Яків Щоголів.



Г Е Й Б И К И! \* \* \*

Та гей бики! чогож ви стали?  
Чи поле страшно заросло?  
Чи лемішя іржа поїла?  
Чи затупилося чересло?

Вперед бики! Бадилля зсохло,  
Самі валять ся бодяки,  
А чересло, леміш повіі...  
Чогож ви стали? гей бики!

Та гей бики! ломіть бадилля.  
Ломіть його, валіть на прах,  
Нехай не буде того зілля  
На наших батьківських полях!  
А чересло мое із ліва  
Леміш із правої руки  
Зітнуть і корпінь того зілля, —  
Чогож ви стали? гей бики!

Та гей бики! з'оремо поле,  
Посієм яреє зерно;  
А спаде дощик, незабаром  
З землі пробудить ся воно.  
Пробудить ся і на сьвіт гляне,  
І як дівочії вінки  
Зазеленіють наші ниви, —  
Чогож ви стали? гей бики!

Та гей бики! зерно поспіє,  
Обілляє золотом поля,

І потече ізнову медом  
І молоком сьвята земля;  
І всьо мине, що гірко було, —  
Настануть давнії роки.  
Чогож ви стали, мої діти?  
Пора настала! гей бики!

СТЕПАН РУДАНСЬКИЙ.



### Х Л Ї Б О Р О Б. \* \* \*

Я убогий родивсь, і в ті дні,  
Як вмирать доведеть ся мені,  
Тільки горе та стомлені руки  
Та ще серце, зотлілеє з муку,  
Я зложу у дубовій труні,

Не велике я поле з'орав,  
Та за плугом ніколи не спав.  
Що робив, те робив я до краю  
І всю силу, що мав я і маю,  
На роботу невпинную клав.

На тім полі каміння було,  
Поле все буряном заросло,  
Зупиняв ся мій плуг на тім полі,  
Та не кидав робить я ніколи,  
А гострив свій леміш, чересло.

У годину, в негоду я там:  
Без роботи погано рукам!  
Нехай дощ і крізь драну свитину  
Січе згорблену працею спину,  
А спочинку собі я не дам!

Скільки поту свого я пролив,  
Скільки сили я там положив!  
Та дарма! Бо поорана нива  
Нам давала багатії жнива:  
Я недурно невтомно робив.

Такі жнива зазнав я нераз,  
А тепер вже минув ся мій час,  
Я вже чую: останнє літо  
Бачу я золоте своє жито,  
Бачу, ниви широкії, вас.

Мої діти зберуть урожай...  
Усьому наступає свій край,  
Він прийшов і мені: в домовину  
Я іду і навіки спочину, —  
Мої-ж діти зберуть урожай!

Мої діти — дочки і сини, —  
Усі в купі забравшись, вони,  
Як почнуть до обіду сідати,  
Будуть хліб, що придбав я, ламати  
І згадають мене у труні.

І за те, що прадюючи зміг  
Згодувати і викохати їх,  
То про мене їх згадка не згине —  
Після мене ще довгі години  
Моє діло не вмре серед їх.

Так, я вбогий родивсь, та в ті дні,  
Як вмирать доведеть ся мені,  
То не сором сі стомлені руки  
І се серце, зотлілеє з муки,  
Положити в дубовій труні!...

Борис Грінченко.

В Е Ч І Р. \* \* \* \*

(Переспів)

Буря в хмарі небо криє,  
Сипле сніг, як з рукава.  
То звірюкою завие,  
То застогне, як сова;  
Попід стріхою шумить,  
То в вікно, мов приїздившиє  
Подорожній торохтить.

\* \* \*

Вся промочла наша хатка;  
Тихо в хаті і темно;  
Щож на лавці пані-матка  
Зажурилась під вікном?  
Чи прислухуєш, як свище  
Вітер, вие і шумить?  
Чи як дзигною на днищі  
Веретено задзичить?

\* \* \*

Випем, добра пані-матко!  
Ну, по одній! Наливай!  
Випем з горя? Деж кухлятко?  
За починком не дрімай!  
Заспівай, як сина мати  
Виганяла до орди,  
Як до зіроньки дівчина  
Ненці принесла води.

\* \* \*

Буря в хмарі небо криє,  
Сипле сніг, як з рукава,  
То звірюкою завие,  
То застогне, як сова!  
Випем, добра пані-матко!  
Ну по одній! Наливай!  
Випем з горя? Деж кухлятко?  
За починком не дрімай!

Л. М. Боровиковский.





## ПОМЕР РЕКРУТ. ❀ ❀ ❀

Помер рекрут в непривітній столиці  
Здалека від свого села,  
Від матери, убогої вдовиці,  
Від любки, що в селі жила.  
Помер, не бачивши у час конаня  
Ні слізки щалю, ні зітхання.

І вже його везуть на чорнім возі,  
В могилу шпів його веде,  
Музика грає марша по дорозі,  
Гурток вояків мовчки йде.  
Лише не видко біля домовини  
Ні матери, ні любкої дівчини...

Помер рекрут і труби грають смутно  
Йому байдужому в труні;  
Під віком жалісної гри не чутно,  
Бо він лежить у вічнім сні.

Вже дзвонять дзвони на цвинтарній брамі,  
Витають гостя, що спочине в ямі.

А там в селі його убога мати  
До нього пише лист дрібний:  
„Мій сину наймилийший, що чувати?  
Чому не пишеш, чи гнівний?  
Кланяєсь Настя Василеви своєму...  
Чи ти приїдеш на Різдво до дому?“...  
Оспп МАКОВЕЙ.



## ДИТИНА-СИРОТИНА ❀ ❀

1.

Як тільки гульк на сьвіт сьвята неділя,  
То й стане зараз веселіщій сьвіт,  
І вийде сонечко, мов на весілля,  
Червоне й гарне, як та роза квіт.  
Дитина біля церкви смутна тиха:  
Хиба одній їй яке лихо?

2.

Старе й мале до церкви знай пильнує,  
Бо дзвін давно вже кличе: бов та бов!  
Співає дяк, аж все сусідство чує,  
З кадила дим по церкві вже пішов...  
Одним-одна на вулиці дитина,  
Й старенькая на їй свитина.

3.

Посипали вже з церкви чоловіки,  
Хлопята, молодичі і дівки;  
Ось по дворах пішли старці, каліки;  
Частують ся, кому кого з руки...  
Дитину щось ніхто не привітає,  
І на пиріг незакликає.

4.

І сонечко вже піднялось, палає...  
Пап зачинив вікно, мух вигнав, спить...  
Хто лущить соняшник, оріх кусає,  
А де хто так під хатою сидить...  
Дитина-ж та попід тином блукає:  
Чи то й хатиночки не має?

5.

В піску на сонці дівтора гуляє  
В біленьких сорочках... прийшло воно...  
Ніхто його і словом не займає;  
Між ними все собі одним-одно...  
Чи мир тому, мов травка зеленіє,  
Кому, мов сонце, щастя гріє?

6.

Оп, біля церкви, внять, бачу, дитина...  
Перехрестила ся, та й дальш бреде, —  
Тим шляхом дяк та домовина,  
Та піп з кадилом інколи іде...  
Прийшло тай сіло собі на могилу;  
А їх богацько зеленіло!

7.

В вечірню дзвони вже людей скликали.  
І аж по за селом гуло: бов, бов!  
Над гробовищем ластівки літали,  
Вітрець на його з поля йшов...  
Воно к'землі, мов к'рідній, прилягало,  
З могилою мов розмовляло...

Й радесенька дитина уставала,  
 Мов рідних, батька й матіньки, знайшла:  
 На сонечко вечірне поглядала,  
 Мов рідная там хатонька була...  
 А слізоньки ясененькі, як скло,  
 Кап, кап, з очіць... і в церкву йшло.

Амвросій Метлинський.



Я ВАМ НЕ ЗАВИДУЮ. \* \* \*

Я вам не завидую, духом бідні,  
 Що ви живете тихо без мети,  
 Що ви, хоч на землі з людьми послідні,  
 Будете перші по своїй смерті.

Мені не жаль, що щастя ви негідні,  
 Котре в марницях вмієте пайти,  
 Що ви хотя безумним скотам рідні,  
 Так бережете пільми дурноти.

Та жаль мені тих мучеників гадки,  
 Що ради вас за світлом правди йдуть,  
 Своє жите на жертвенник кладуть,

Щоб мали ви і щастє і достатки;  
 Самі-ж, як метеори, в тьму падають,  
 Непевні, чи згадають їх нащадки,

Осип Маковей.



ПРЕЧИСТА ДІВО \* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \* РАДУЙ СЯ МАРІЄ!

Пречиста Діво радууй ся Маріє!  
 У синє море сонце ясне тоне  
 І своє світло ніби кров червоне  
 По всій країні доокола сіє, —  
 А там зазульку в гаю десь чувати,  
 А там звіночок став селом кувати,  
 Там в борі вітер листьом шелевіє:  
 Пречиста Діво радууй ся Маріє...

Пречиста Діво радуї ся Маріє!  
Он молод жовняр ляг си на мураві,  
Личко студене, шати му кроваві,  
Розстрілен нині. Бо самий не вмів, —  
Камрата яму темну му вкопали,  
І на спочинок бідного в ню склали,  
Уже не скаже, як звінок зашіє:  
Пречиста Діво радуї ся Маріє...

Пречиста Діво радуї ся Маріє!  
Під плотом сіла одовиця-мати,  
До себе тулить бідне сиротяти,  
І плаче ревне, серденько їй мліє, —  
Ба вже не плаче, вже і не голосить,  
Склонила голов, більше не підносить,  
Зорниці плачуть, а звінок німіє:  
Пречиста Діво радуї ся Маріє...

Пречиста Діво радуї ся Маріє!  
Там онде блудить сплакана дитина,  
Без тата, мами, бідна сиротина,  
Нічо не їло, душечка му мліє, —

І хоче в хату бідня навернути,  
Господар псами тровить його, чути:  
Верескло, впало, кров ся з ніжки лиє,  
Пречиста Діво радуї ся Маріє...

Пречиста Діво ридуї ся Маріє!  
Бо я не можу, вшак я маю душу,  
І чути мушу, і дивитись мушу,  
Що тут на світі, ах, тутки ся діє, —  
Да як до гробу зложуть мое тіло,  
Де темно, тісно, студено, зотліло,  
Де ніч не плаче, де усе німіє:  
Пречиста Діво радуї ся Маріє!

Осип Федькович.



MORITURI SALUTANT. \* \* \*

Умираєм... Упадаєм у кривавім бою, —  
Вже й прощаємось з родиною святою.  
Вже, здасть ся, довго, добре ми нажились  
Та зі зморою пекольною набились.

Нас гудили всякі людські кровопійці  
І кричали: Се зв'їрі, погані вбійці!  
Не любили нас нікчеми і злодухи,  
Лаяли брати нас — бідні слабодухи...  
За які провини? За любов до брата,  
За ненависть до убійника і ката...

Око в нас померкло, — ясно не погляне  
І погорди громом у падлюк не гряне, —  
Руки наші в трудах потеряли силу,  
Бо вайданів те берем'я їх гнітило —  
Голова паде ось — не здійметься горою —  
Міритись з тиранів силою гидкою;  
Тіло наше зниділо в тяжкій неволі,  
Серце наше покрушили люті болі, — —  
Умираєм, — та душа не завмирає,  
Пісню тиху так — із серця все співає:

Віримо, що вскорі встане красша доля, —  
Ясне сонце розжене темноту з поля, —  
Вже не довго в крові злим катам купатись,  
Вже не довго кровію братам вмиватись, —

Вже не довго панувать на сьвітї, —  
Й неповинним не віки уже терпіти —  
І могутних пануванне покінчить ся —  
І в незрячих мозках день вже прояснить  
[ся; —  
Не назвуть борця за правду: „вбійник,  
[злодій!“ —  
Не назвесь дерун поганий: „брат-  
[добродій!“...

Умираєм... В пісню годосну — сердечну,  
В пісню все грімку і безконечну,  
Най зіллювь ся передсмертні стони;  
Ми-ж бо бачимо, що сила — мільони  
Йдуть кінчати діло розпочате нами:  
Та ідїть, — щасливими ідїть стежками  
Чим колись-то ми... Серця в гору і руки,  
Не лякайтесь ні каторг, ні болю-муки...  
Йдїть!... На поле за сьвяте, за людске  
[право —  
Ми — в грїб, ви — в бїї по нове жите  
[і славу!...

Сильвестер Яричевский.



ЗВЕЛА МЕНЕ... \* \* \*

Звела мене не біда; —  
Звела мене,  
Моя пене,  
Звела мене не біда, —  
А дівчина молода;  
А дівчина  
Як калина,  
А дівчина молода!

Брівоньками звялила,  
Брівоньками,  
Хмароньками,  
Брівоньками звялила;  
Оченьками спалила!  
Оченьками,  
Зіроньками  
Оченьками спалила!

Губоньками зраїла,  
Губоньками,  
Сливоньками,  
Губоньками зраїла,  
Личеньками струїла, —  
Личеньками,  
Чароньками.  
Личеньками струїла.

Ой дівчино не вяли,  
Ой дівчино,  
Ти рибчино,  
Ой дівчино, не вяли,  
Мого серця не пали;  
Мого серця,  
Край реберця,  
Мого серця не пали!

Коли любиш, не жартуй!  
Коли любиш,  
Та не губиш,  
Коли любиш, — не жартуй;  
Як не любиш, — розчаруй,

Як не любиш,  
Тільки губиш,  
Як не любиш, — розчаруй!  
Степан Руданський.



ДО ВОРОЖКИ. ❀ ❀ ❀

Ой лишенько, бабусенько,  
Серденько болить!  
Навчіть мене, голубонько,  
Що йому робить?  
Куди гляну, серце вяне:  
Красний божий сьвіт,  
Бринять всюди паняночки,  
Як королів цьвіт.  
Шиймав би я любесеньку, —  
Нема гроший-побрязкачів,  
І вдачі кат-ма.  
Поворожіть, бабусенько,

Дайте грошенят,  
Куплю собі поле й хату,  
Коний-соколят,  
Приберу ся в оксамити  
На диво панам,  
Стукну, брязну підківками,  
Словами додам.  
Буде в мене принадонька,  
Пташки налетять,  
Клювати муть принадоньку,  
Мене звеселять.  
А то лишко, бабусенько —  
Принади нема,  
Нема гроший-побрязкачів  
І вдачі кат-ма.

Леонід Глівів.



НЕ ТАКА Я, ЯК СВОЯЧКА. ❀ ❀ ❀

Не така я, як своячка,  
Що сидам про Русь толкує,  
Що сім'ї немов завіта,  
Хати, мов лица, пильнує.  
В мене всьо іде инакше,  
Бо инакша установа;  
Бо своячка — попада лиш,  
А я — пані дзеканова.

Не така я, як своячка,  
Що то з хлопом тільки темно,  
А з бабами політично;  
Я инакша — то даремно!  
Нині хлопа бучком виблю,  
Завтра бабу, і — готова.  
Нехай знають, що хлоп простий —  
То не пані дзеканова.

Не така я, як своячка,  
Що то дітям каже: „вчи ся!“ —  
Я дітий своїх учила:  
„Коли тра — то підлести ся!“  
Нині труд — дурне вже діло,  
Така в світі установа,  
Про се однак знати може  
Лишень пані дзеканова.

Не така я, як своячка,  
Що не знає, як прибратись  
На хрестини, чи на празник, —  
Я не вмію удавати.  
В мене сукня ліктів з десять,  
І конечно все шовкова,  
А перстені, а когарди —  
Бо я пані дзеканова.

Не така я, як своячка,  
Що живе лиш з попадами, —  
Я инакша вже від роду,  
Бо жию лишень з панами:



Пан лісничий, пан економ,  
Жид посесор, рахмістшова —  
Я лиш з тими жити знаю,  
Бо я пані дзеканова.

Не така я, як своячка,  
Що для мужа респект має,  
І прилюдно так танцює  
Враз з дітьми, як муж заграє, —  
В мене муж — то мебель в хаті,  
Де поставлю — ані слова!  
Він у хаті лиш — сотрудник,  
А я пані дзеканова!

Газет руских не читав він,  
Як за ним я, ані разу;  
На Кальварю рік в рік їздить,  
Голосує, як я кажу.  
За те любить го комісар,  
Пан маршалок, маршалкова, —  
За те він в повіті — дзекан,  
А я — пані дзеканова.  
Володимир Масляк.

## СПІВОМОВКИ.

### ЧИ ГОЛОСНА ЦЕРКВА? ❀ ❀ ❀

Став у церкві батько з сином  
Церкву вже кінчали;  
Заскленили, побілили,  
Олтар прибивали.

„Слава Богу“, — батько каже, —  
„Спромогли ся люди;  
Лиш то не знать, як то вона:  
Чи голосна буде?”

Постій хйба, каже, сину,  
Перед образами,  
А я піду, та для проби  
Свисну зе вратами.“

Пішов, свиснув разів кілька,  
Назад повертає.

„А що, сину, голосная?“ —  
Хлопчину питає.

— Голосная! — хлопець каже, —  
Так і бе луною.

„А ну-ж“, каже, „піди свисни,  
А я тут постою“.

Осе але, — хлопець каже, —  
Мали що казати!

А чиж то я який дурень,  
Щоб в церкві свистати?!...

## II.

### ХОДИТЬ ПІП. ❁ ❁ ❁

Ходить піп коло крамниці  
Тай чогось шукає;  
Аж до нього такий хитрий  
Жидок підбігає.

„Будьте добрі, добродію!  
Трошки зачекайте:  
Змолитвуйте мені ножик,  
Імення йому дайте!“

А піп, довго не думавши,  
Казав ножик дати,  
Зломав його та і каже:  
„Куцим будеш звати!...“

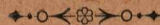
## III.

### В СТРАШНЮ, СУДНУЮ НЕДІЛЮ.

В страшню — судную неділю  
Ксьондз казаня говорив;  
Став за Вожий суд казати,  
Та й на гріх пересолив.

Слухав, слухав бідний мазур,  
Далі тяженько зітхнув,  
Подивив ся на „Єзуса“  
Й головою похитнув.

„Коли так, — промовив, — „Єзу“,  
Ти судити нас будеш,  
То будь певний — серед раю  
Сам, як палець, заживеш!...“



IV.

НІ ЗЛЕ, НІ ДОБРЕ. ❀ ❀ ❀

„Здоров, брате!“ — А здоров! —

„Щож ти так змінив ся?“

— А не диво, брате мій, —

Бо я оженив ся! —

„Слава Богу!“ — каже той.

— Ні, не слава Богу :

Моя жінка і бридка

І крива на ногу. —

„То зле, брате!“ каже той

— Ба ні, не зле брате!

Бо за нею я як чорт

Зробив ся багатий ;

Славну хату збудував,

Ходив у дорогу !...

„Слава Богу!“ каже той,

— Ні, не слава Богу!

Воли згинули в Криму,

До дому вернув ся, —

Аж і хата у вогні!

І хати позбув ся.....

„То зле, брате!“ — Ні, не зле! —

Як хата горіла,

То і жінка там моя

В огні околїла.



V.

ЧУМАК З МАЗНИЦЕЮ. ❀ ❀ ❀

Чи в Києві, чи в Полтаві,

Чи в самій столиці

З мазницею мужик ходить

Помежи крамниці.

А в крамниці — куди глянь :

Сріблом, злотом сяє ;

А йому то і байдуже, —

Він дьогтю питає.

В найбогатшій крамниці  
Два купці сиділо ;  
І туди мужик заходить  
З мазницею сьміло.

„Добрідень вам, — добрі люди!“  
Та й почав питати :  
„Чи нема у вас принаймі  
Де дьогтю продати?“

— „Ні ту! ні ту! — купці кажуть,  
Тай шельми сьміють ся,  
„Здїсь не дьоготь, только дурні  
Одні продають ся.“

„Щож, півроку“, — чумакаже, —  
„Добре торгувалось,  
Що йно два вас таких гарних  
На продаж зісталось.“

Степан Руданський.



## ДІВОЦЬКА ПРАВДА. ❀ ❀ ❀

Сонце вставало ; скрізь на небі чисто ;  
Де-не-де хмарка гуляла поволі ;  
Тихо в діброві, тільки ледве листом  
Щось розмовляла висока тополя.

Слухай, козаче!“ говорить дівчина :  
„Як одно сонце у неба сьвятого,  
Так ти, мій любий, вірная дружино,  
Один у мене, і нема другого!“

Сонце сідало ; скрізь на небі чисто ;  
Місяць з-за гаю випливав по волі ;  
Тихо в діброві, тільки ледве листом  
Щось розмовляла висока тополя.

А вже другому казала дівчина :  
„Як один місяць у неба сьвятого,  
Так ти, козаче, вірная дружино,  
Один у мене, і нема другого“...

Олекса Чужвинський.

П'ЯНИЦЯ. ❀ ❀ ❀

Не кидай мене,  
Моя чарочко!  
Не жени мене,  
Ти шинкарочко!  
Не жени мене,  
Дай упити ся,  
В тебе, бридкую,  
Улюбити ся!

Не без жінки я,  
Не без хати я, —  
Все у мене є,  
Раз проклята!  
Хліба до-сита,  
Пара воликів,  
Синів четверо,  
Як соколиків.

Моя хатонька —  
Срібна чарочка;  
Моя жіночка —  
Мила пташечка;  
Та тяжкі мої  
Болі більніі,  
Бо не маю я  
Волі вільної.

Запряжу воли, —  
Потом мню ся;  
Розпряжу воли, —  
На бік хилю ся;  
Повалюсь на бік,  
Не здрімаю ся,  
Знов на панцину  
Підіймаю ся!...

Відроблю чуже, —  
„Жінко — душечко!  
Приголуб мене,  
Щебетушечко!“

А вона у плач,  
Розголосить ся,  
На своє жене,  
Бо й те просить ся!

І змордуеш ся,  
Закропляєш ся,  
А вона у плач:  
„Запиваєш ся!“  
Ой, я по тепер,  
Моя любая, —  
Не кидай мене,  
Чарко грубая!

Не кидай мене,  
Моя чарочко,  
Не жени мене,  
Ти шинкарочко!  
Не жени мене,  
Дай упити ся,  
В тебе, бридкую,  
Улюбити ся!

СТЕПАН РУДАНСЬКИЙ.

### Я Ч М І Н Ь. \* \* \*

**Син:**  
Скажи мені, будь ласкав тату,  
Чого ячмінь наш так поріс,  
Що колосків прямих я бачу тут багато,  
А де-які зовсім схилили ся у низ,  
Мов ми, неграмотні, перед великим паном,  
Мов перед судовим на стійці козаки?

**Батько:**  
Оті прямиї колоски  
Зовсім пустісієнькі, ростуть на ниві даром;  
Котрі-ж поклякнули — то Божа благодать:  
Їх зерно гне, вони нас мусять годувать.

**Син:**  
Тогож то голову до неба зволить драть  
Наш писар волосний, Онисько Харчовитий!  
Аж він, бачу...

**Батько:**  
Мовчи! почувють, будеш битий!

ЕВГЕН ГРЕВІНКА.

## ВЕДМЕЖИЙ СУД. \* \* \*

Лисичка подала у суд таку бумагу:  
Що бачила вона, як попелястий віл  
На панській винниці пив, як мошенник  
Їв сїно і овес і сіль. [брагу,  
Суддею був ведмідь, вовки були підсудки.  
Давай вони його по своєму судить  
Трохи не цілі сутки.  
„Як можна гріх такий зробіть!  
Воно-б зовсім було не диво,  
Колиб він їв собі м'ясиво!“  
Ведмідь сердито став ревіть.  
— „А то він сїно їв!“ вовки завили.  
Віл щось почав був говорити,  
Да судді річ його з починку перебили,  
Бо він товстенький був — і так опреділили  
І приказали записати:  
„Понеже віл признав ся попелястий,  
Що він їв сїно, сіль, овес і всякі сласти,

Так за такі гріхи його четвертувать,  
І м'ясо розібрать суддям на рівні часті,  
Лисичці-ж — ратиці оддати.“

Евгеній Гревінка.



## ЦИГАНЬСКА ОБОРОНА. \* \* \*

— Лови! тримай!... Ось тут він, тут!  
Мерцій, бо втікне харцизяка!...  
Ого! пігнав ся вражий трут!  
Втікла гаспидекая собака!...

Оттак за циганом старим  
Кричали люди по селови  
І мчали ся що сил за ним,  
Бо напсував же їм всім крові.

Як тільки у селу постав, —  
Настали крадіжи без міри,  
Ніхто не знав і не вгадав,  
Хто робить у достатках діри.

Аж ось тепер його знайшли,  
Як газдував в чужій коморі,  
Мішків муки вже виніс три  
Тай два хліби учпив спори; —

Тому-ж пігнали так у слід, —  
Но циган мав не даром ноги,  
Побіг на став, аж впав на лід  
І тут дігнали го небоги.

Зловили. До села ведуть.  
Біжать старі, біжить дівтора;  
У двірника судить будуть,  
Буде прочуханка там спора.

Принесли товсті нагаї,  
Примкнули добре двері в хаті:  
— Оце-ж за вчиночки свої  
Візьмеш даруночки богаті! —

Сказав двірник, міжтим гайдук  
Один і другий вже готові,  
А циган — (бач, не взяв кадук!)  
— Позвольте, каже, хоть дві слові,

Високочесні пани,  
Нім почаствуєте киями:  
Та-ж ми всі божії сини,  
Най буде мудрість межі нами!

Утихли всі, цікаво ждуть.  
— Ну, най говорить ласий песико!  
Сказав двірник, а циган — круть  
Сюди — туди, вклонив ся низько —

І так промовив: Тому рік  
З'явивсь я в вашій тут оселі — —  
Аж серце жаль мені припік,  
Коли узрів я невеселі

Хати, обори і сади.  
Недбалість панувала тута  
Й ліннєство, — острі вороги;  
Порядного не бачив прута

У плоті, ні воріт нігде,  
Стояла хата без колодки!  
А пес хатний чи був ту де?  
Вам лиш було до чарки водки!



Сокири гнили, рикалі,  
Бодяк колючий розростав ся,  
Валялись по землі палі  
А стіг за стогом розсинав ся...

Аж серцю лячно стало — страх,  
Що так марнуєсь людська праця!  
На вид такий скажіть же — ах —  
Серця людей не запялять ся?

Так, запалять ся тим огнем,  
Що ближніх кличе ратувати!...  
Я розгорівсь таким огнем!...  
Дивіть: в селі хати — палати!

Сади — зелені в літний час,  
Набиті вже добром обори —  
Вже богачем став кождий з вас,  
У скрини гроші, а комори

Пашать достатками, аж га!  
А пси у вас які, у біса,  
Підбріхують у лапцюха, —  
Ну, порівнай хоть вовка з ліса!

А видите! а хто се втяв?  
Хто, хто такі уміє штуки?  
Йй за се-ж мені чи хто що дав,  
Стиснув хоть добродійні руки?

А я-ж те щастє вам приніє,  
Не жаден пап-отець, учитель,  
Нї жаден ангел ані біс —  
І жаден люди просьвітитель!

Я крав?... Се лиш средство було,  
Котре змогло вести до ціли  
І тим сьвятїйшеє воно,  
Що через нього ви — змудріли!

Я не вважав, що лютий грім  
Колись прошибне душу й груди,  
У запалі кріпкім — сьвятім  
Я жертвував для вас всі труди...

Не легка й штука є моя!  
Украсти курку з бантів тихо,  
Або „посвиснуть“ пацюка,  
Щоб не пицав тобі на лихо!

Не легке моє ремесло!  
Ой, завдане моє тяжке!  
А всьому ціль — ваше добро...  
А ви карати ще за теє

Бажаєте, — сліпі, сліпі!  
Ох, ви умом сліпі, небоги, —  
Загинете у тій пітьмі,  
Як та змیا серед дороги

Роздоптана! О, ви мені  
Повинні ноги цілувати —  
По віки вічній собі  
У проводирі обібрати!...

Скінчив. Народ упав гуртом  
До ніг добродія срарого,  
Окликнув його двірником  
І злодію коривсь літ много...

\* \* \*

О руска земле! З твоїх хат  
Крадуть добро лихі цигани —  
І все горює бідний брат,  
Панує все племя погане!

Прийшли до твоїх загород,  
Чванять ся, що вони для люду  
Добродіями з рода в род,  
Хулять апостолів без блуду...

Но ти поглянь на карту дій —  
Пізнай, що ті нужденні хроби —  
І піднеси меч пімсти свій —  
І з ними проч! — то діти злоби!

З Іскаріютами не нам  
Єднать ся, з ними нема справи,  
Бо наша ціль єдина там,  
Де сонце правди, волі, слави!...

Сильв. Яричевський.



ЯКОСЬ ТО БУДЕ! \* \* \*

З голоду і нужди вмирає мужик,  
Градїж, рабунки, весь край — один крик.  
Мати вбиває голодну дитину,  
Батько кидає кохану родину,  
В Россію, Молдавію тягнуть плачучїї  
На заробітки отарами люди...  
Радьте, розумні! Ратуйте, маючії!  
— Якось то буде! Якось то буде!

Поле мужицьке в жидівські йде руки,  
Школи мужицькі не сіють науки,  
Але незгоду й ненависть народну;  
Слово правдиве і думку народну  
Тровлять газети, хорти мов летючії,  
Право, сумліне потоптані всюди...  
Радьте, розумні! Ратуйте, могучїї!  
— Якось то буде! Якось то буде!

Іван Франко.

ПОСЛУХАЙ, НО СИНУ, \* \* \*

\* \* \* ЩО ПРЕМУДРІСТЬ КАЖЕ.

Послухай, сину, що премудрість каже;  
Коли два стільці маєш до вибору:  
Тут користь власну, тут святу лояльність,  
То на обох старайся разом сісти.  
І будь неначе те теля покїрпе,  
Що ссе дві мамі за свою повору.  
Та ще мудрїйшим можеш показатись,  
Коли столець льяольности поставиш,  
На користи столець, і аж на верха  
Сам сядеш, висшїй понад тих нездарів,  
Що на самих худих льяольних стільцях  
Сидять, худі мов сім коров з Єгипту.  
Амін, амін, кажу тобі, мій сину,  
Що не худі товстих зідять корови  
Але товсті худих зідять з кістками  
І не поздохнуть, тільки потовстіють.

Іван Франко.

## ХЛІБОРОБ. ❀ ❀ ❀

Гей хто на світі кращу долю має,  
Як той, що плугом святую землю оре?  
Святую землю в банку заставляє,  
В довги впадає як в бездонне море,  
І поти бе ся, аж остатня рация  
На него спаде — ґрунту ліцитація,  
І поки в найми не пошкандибає —  
Гей, хто на світі кращу долю має?

Гей, хто на світі кращу долю має,  
Як той, що вірно цісареві служить,  
В касарни нишком рід свій споминає,  
Зітхає нишком і клине і тужить,  
Махає „ґвером“, в „ґліді“ машерує,  
На варті мерзне, в „шпанґах“ креперує,  
В „ібунках“ пріє, „коміснях“ снідає —  
Гей, хто на світі кращу долю має?

Гей, хто на світі кращу долю має,  
Як той, хто щирим патріотом зве ся.  
Податки точно рік за рік складає,  
Шанує власть, перед жандармом гне ся,  
Цілуєсь з возним, і хоч дуже бідний,  
Як треба дати, дасть і гріш послідний,  
А на що, за що дав — і не питає —  
Гей, хто на світі кращу долю має?

Гей, хто на світі кращу долю має,  
Як той, що все лиш ту науку чує,  
Що тільки бідних Господь Бог карає,  
Що ласка божа тільки в богача є,  
Що чорт усюди чоловіка кусить,  
А бідний все в покусі впасти мусить,  
Що хлоп лінюх, п'яниця і свиня є —  
Гей, хто на світі кращу долю має?

Іван Франко.



В ШИНКУ. \* \* \*

Сидів в шинку і пив горівку,  
Бо коло серця щось пекло.  
Згадав про діти, хору жінку,  
Згадав про щастє, що втекло...  
Згадав, як був господар він,  
Як шанували 'го сусіди,  
Всяк віддавав єму поклін  
І слово добре завсїди.  
А далї... далї не хотїв  
І згадувать!... Настало лихо!  
Чому мовчати він не вмїв,  
Коли казали бути тихо?  
Коли громаду кривдив пан,  
Чому він мусїв впоминатись,  
Хоч не єго з'орали лап,  
З панами права добиватись?  
І не добивсь з панами права,  
Щє й сам від них бїди назнавсь;

Громадська пропала справа,  
Він сам до крихти зруйнувавсь :  
Худоба, хата, поле й сад,  
Пішли за кошти судовїї  
В широкій сьвіт неначе в ад  
Єго з сімєю без надїї,  
Без хлїба пхнули. Жінка мре  
Із голоду на переднївку,  
У наймах діти. — Тато де?  
Сидить в шинку і пє горівку.

Іван Франко.



ГАЛАГАН. \* \* \*

„Мамо, мамо! кличе Йван  
Хлопчик може шести лїт —  
Подивїть ся, подивїть,  
Маю дзїньо, галаган!“

— Деж ти, синку, тєє взяв?  
Чом ти, синку так дрижиш?  
Боже, босий десь бував,  
Босий по снігу біжиш!“

То міні паничик дав...  
Я з ним бігав по снігах;  
Я босоніж а він мав  
Черевички на ногах.

„Як мя зловиш, дзіньо дам! —  
Так він мовив тай побіг.  
Я... дігнав його... ма... мам...“  
„Синку, синку, що тобі?“

Зсинів наче боз Іван,  
Зціпив зуби, одубів,  
З ручки випав галаган —  
Впав на землю тай зомлів.

А за тиждень в неділю  
Плаче мати — пропало!  
Пройшла коса по зілю,  
Бідне зіле зівяло.

В труні тихо спить Іван,  
Не бажає більше нич:  
В ручці має галаган,  
Той, що дав йому панич.

Іван Франко.



## БУВ У НАС МУЖИК КОЛИСЬ. ❀ ❀

Був у нас мужик колись,  
Що їв хліб і сало,  
Днесь такі перевелись  
Хліба всім не стало.

Був і піп у нас колись  
Працював як люди,  
Днесь такі перевелись,  
І вже їх не буде,

Був співак у нас колись,  
Що співав „Буй-Тура“,  
Нині в него подивись,  
Банко — агентура.

Твердоруский був колись  
З чорним піднебінєм,  
Нині смирним став, дивись,  
Ляцким сотворінем.

Народовець, прогресіст,  
З кутасом мав шапку,  
Нині смирний канцеліст  
Лиже старшим лабку,

Вольнодумець, що робив  
Богу все обвкції  
Нині смирно йде, ади,  
В Юр на реколекції.

Боже що за дивний сьвіт.  
Що за переверти!  
Чи сьміятись, чи жаліть  
Чи просити смерти?

ІВАН ФРАНКО.

## ПІСНЯ ПРО АКЦИЗНИКА. ❀ ❀

Ішов дідько через місто свищучи,  
Ніс у пекло акцизника скачучи.  
Кричать баби: „Бери дідьку, що твоє!  
Най там в пеклі грішним жару піддає!  
Дідько шмигнув, дідько шмигнув  
І акцизника поїс!  
Аж підскочив, аж підплигнув  
Із акцизником пан біс!

Вари тепер пиво й брагу, що хто хоч!  
Співай, гуляй хоч і хату перескоч!  
Та дякуймо пана біса на весь сьвіт,  
Що взяв собі акцизника на обід.  
Дідько шмигнув і т. д.

Вихилясом, викрутасом скаче люд,  
По халупах, по стодолах танці йдуть;

Як сьвіт сьвітом ще весь край так не гуляв,  
Як тоді, як біс акцизника забрав.

Дідько шмигнув і т. д.

Із Роберта Бориса перекл. Іван Франко.



### НА СУДІ. ❀ ❀ ❀ ❀

Судіть мене, судді мої,  
Без милости фалшивої!  
Не надійтесь, що верну я  
З дороги „нечистивої“,  
Не надійтесь, що голову  
Перед вами смирно схилю я,  
Що в добрість вашу вірити  
Буду одну хоч хвилию я.

Судіть мене без боязни, —  
Таж сильні ви, то знаєте!  
Судіть без встиду, таж ви встид  
На привязи тримаєте;

Судіть, як каже право вам  
Судіть острійше, тяжше ще  
Таж ви і право, то одно  
В одній машині колісце.

Одно лишень, прошу я вас,  
Скажіть виразно й сьміло ви;  
Яка вина моя і тих  
Що враз зо мною йдуть і йшли?  
Скажіть виразно; Люди ті,  
Се зрадники! Вони хотять  
Перетворить, перевернуть,  
Звалити наш суспільний лад!

Тай ще скажіть за що хотять  
Перетворити лад цілий?  
За те, що паном в нім богач  
А гнесь слугою люд німий,  
За те, що чесна праця в нім  
Придавлена, понижена,  
Хоч весь той ваш суспільний лад  
Піддержує й живить вона.



За те, що дармоїдство тут  
З робучих рук ссе кров і піт;  
За те, що тут з катедр, амбон  
Ллєзь темнота, не ясний сьвіт,  
За те, що ллєсь міліонів кров  
Про прихоти панів, царів;  
За те, що люди людям тут  
Кати, боги, раби гірш пєів.

А ще скажіте, як сей лад  
Перевернути хочем ми?  
Не збурєю, не силою  
Огню, зелїза і війни,  
А правдою і працею  
Й наукою. А як війна  
Кровава понадобить ся,  
Не наша буде в тїм вина.

Та ще скажіть що ви й самі  
Не відмавляєте нам то,  
Що правду ми говоримо,  
Що прямо, чесно ми йдемо

За правдою. Все те скажіть,  
Судді мої по щирости,  
Тоді в імя сего ладу  
Судіть мене без милости.

ІВАН ФРАНКО.



ВЖЕ ЧАС! ❀ ❀ ❀ ❀

Гей чи знала ти громадо того Гриця і  
[Микиту,  
Що ішли до коршми радо і тягнуки око-  
[виту?  
І так довго тую брагу жльопали вони  
[без тям,  
Аж свою родину нагу в сьвіт пустили лиш  
[з торбами.  
Гей скажїм собі раз люде: пїяків у нас  
[не буде!  
Та чи знала ти громадо того Проця і Івана,  
Що тебе так тяжко зрадив і свій голос  
[дав на пана?

Він загроші, або страву, за патикі пасовиска  
Продавав народню славу для кишені і  
[для писка. —

Гей скажім собі раз люде: хрунів більше  
[в нас не буде!

Гей, чи знала ти громадо, гей чи знала,  
[чи видала

Патріота від паради? Таж то твоя честь  
[і слава!

Чи то з'їзд який, чи віче, комітет народні  
[збори,

Голосні говорить річи, ворогів но спині  
[поре...

Гей зробіть панове ласку; з патріота  
[скиньте маску!

Гляньте-но до него в хату, і скажіть, яка  
[там мова,

Почисліть сю передплату, що єї він шле  
[до Львова,

Подивіть ся як він пише до староства  
[і до суду,

І яким він духом дише, де іде о користь  
[з люду —

А потому патріота з пантеону до болота!!!  
Гей чи чули ви чи знали, тих тихоньких

[але ревних,

Що то слави не бажали, анї доходів  
[непевних;

Лиш спокійно і у мирі грошики в карман  
[складали,

Так плекали тії „ширі свої рідні ідеали“ —  
Гей скажім собі раз люде, що облуди в

[нас не буде!!!

Або тії патріоти, ті годовані, маститі,  
Що на самий вид голоти кличуть мов

[несамовиті,

„Таж то бунт протизаконний, то робота  
[радикальна,

Щоби хлоп був мудрий, вольний, то річ  
[з ґрунту неморальна“!

Гей скажіть їм, добрі люди: скотина ацо  
[до буди!

Гей чи знала ти громадо тих московских  
[посіпаків,

Тих платних агентів зради, тих народних  
[розбишаків,

Що борбу ведуть зязвату, щоб свій рід-  
[ній нарід вбити

І за ту роботу кляту хочуть що? щоб  
[їх любити!

Гей скажім раз добрі люде: з ними злуки  
[нам не буде!!

А тепер прошу Вас братя, понехайте  
[довгі думи,  
А возьміть раз на завзяття — на сьміте  
[шкода перфуми!  
Лиш рискаль, мітла лопата, лиш кріпкі,  
[робучі руки,  
Праця мудра і завзита вирве нас з біди,  
[розпуки. —  
Довше нам не можна ждати, тож горнім  
[болото з хати!

Комар.



### П Е К Л О. \* \* \*

....Еней убрав ся в пекло,  
Прийшов зовсім на иньший сьвіт;  
Там все поблідло і поблекло,  
Нема ні місяця, ні зьвізд...  
Там тільки тумани великі,  
Там чутно жалібні крики,

Там мука грішним не мала.  
Еней з Сивіллою гляділи,  
Якії муки тут терпіли,  
Якая кара всім була...  
Смола там в пеклі клетотіла  
І гріла ся все в казанах  
Живиця, сїрка, — нефть кипіла, —  
Палав огонь великий, страх!  
В смолі сій грішники сиділи  
І на огні пеклись, горіли,  
Хто як за віщо заслужив...  
Пером не можна написати,  
Не можна і в казках сказати,  
Яких було багацько див!

Панів за те там мордували  
І жарили зі всіх боків,  
Що людям льготи не давали  
І ставили їх за скотів;  
За те вони дрова возили,  
В болотах очерет косили,

Носили в пекло на підпал,  
Чорти за ними приглядали,  
Залізним пруттям підганяли,  
Коли який з них приставав...

Всім старшинам тут без розбору,  
Папам, підпанкам і слугам,  
Давали в пеклі добру хльору, —  
Всім по заслужі, як котам.  
Тут всякїї були цехмістри  
І ратмани і бургомістри,  
Судді, підсудки, писарі,  
Які по правді не судили  
Та тільки грошики лупили  
І одбирали хабарі.

І всі розумні фільзопои,  
Що в світі вчились мудрувать;  
Черці, попи і протопопи,  
Мирян щоб знали научать,  
Щоб не ганялись за гривнями,  
Щоб не возились з попадями,

Та знали церкву щоб одну;  
Ксьондзи до баб щоб не іржали,  
А мудрі зьвізд щоб не знимали —  
Були в огні на самім дну.

Жінок своїх що не держали  
В руках, а волю їм дали,  
По весіллях їх одпускали,  
Щоб часто в принадках були  
І до півночі там гуляли,  
І в гречку деколи скакали, —  
Такі сиділи всі в шапках  
І з превеликими рогами,  
З зажмуреними всі очами,  
В кипячих сірков казанах.

Батьки, які синів не вчили,  
А гладили по головах  
І тільки знай, що їх хвалили, —  
Кипіли в нефті в казанах,  
Що через їх синки в ледащо  
Пустили ся, пішли в нінащо,

А послі чубили батьків,  
І всею силою бажали,  
Батьки щоб швидче умирили,  
Щоб їм прийнятись до замків...

Були там купчики проворні,  
Що їздили по ярмаркам,  
І на аршинець на підборний  
Поганий продавали крам.  
Тут всякії були пронози,  
Перекупки і шмаровози,  
Жиди, міняйли, шинкарі,  
І ті, що фіґи-миґи возять,  
Що в баклагах „гарячий“ носять, —  
Там всі пекли ся крамарі...

Там всі невірні й християни,  
Були пани і мужики,  
Була тут шляхта і міщани,  
І молоді і старики;  
Були багаті і убогі,  
Прямі були і кривоноги,

Були видючі і сліпі,  
Були і штатські, і воєнні,  
Були і паньські, і казенні,  
Були міряни і попи.

Гай! Гай! Та нігде правди діти, —  
Брехня-ж наробить лиха більш, —  
Сиділи там скучні поети,  
Писарчуки поганих вірш,  
Великії терпіли муки, —  
Їм звязані були і руки,  
Мов у татар терпіли плін.  
Оттак і наш брат попадеть ся,  
Що пише, не остережеть ся...  
Який же втерпить його хрін?...

Іван Котляревський.



ПАН ТА СОБАКА. \* \* \*

На землю злізла ніч... ніде ані шиширхне,  
Хиба-то де-куди кризь сон що-небудь  
[ширхне.

Хоч в око стріль тобі — так темно на  
[дворі.

Уклав ся місяць спать, нема ані зорі,  
І ледви крадькома яка маленька зірка  
З-за хмари вигляне, неначе миш з засійка.  
І небо і земля — усе одпочива;

Все ніч під чорною запаскою хова.  
Один Рябко, один як палець не дримає;  
Худобу панську, мов брат рідний, доглядає.  
Бо дармо їсти хліб наш Рябко не любив:  
Їв за п'ятьох, але те їв, що заробив.

Рябко на панському дворі не спить вею  
[нічку.

Коли-б тобі на сьміх було де видно  
[св'ічку,

Або в селі де на опічку,  
Маячив каганець.  
Всі спять, хронуть,  
А деякі сопуть.

А наш Рябко, кажу, все спатки не  
[вкладав ся,  
Знай небораг ганя то в той, то в сей  
[куток:

То зазирне в курник, то-дейко до свинок!  
Спита: чи всі таки живенькі поросятка,  
Індики та качки, курчатка й гусенятка?  
То звідтіль на впростець

Махає до овець,

До Касуні, до стійків, до стайні, до обори;  
То знов назад чим дуж, — щоб часом  
[Москалі

(А їх тоді було до хріна на селі),  
Щоб Москалі, мовляв, не вбрались до  
[комори.

Не спить Рябко та все так гавка, скавучить,  
Що вражий син, коли аж в ухах не лящить!  
Все дума': якби то піддобрить ся під  
[папа ?

Не зна'-ж, що не мипе Рябка обрадованна!  
Як гав, так гав, поки сьвінуло на дворі;

Тоді Рябко простягсь, захріп в своїй норі.  
Чому-ж Рябку не спать? чи знав він,  
[що з ним буде?]

Заснув він смачно так, як спять всі  
[добрі люде,

Що щиро стережуть добра своїх панів...  
Як ось — трус, галас, крик!... ввесь двір  
[загомонів:

„Цу-цу, Рябко, на, на! сюди Рябка  
[кликніте.“

— „Ось-ось я, батечки!... чого ви там?  
[скажіте.“

Стриба, Рябко, вертить хвостом,  
Неначе помелом,

І знай дурненький скалить зуби  
Та лиже губи.

„Уже-ж, бач“, дума' він, „не дурно це  
[в дворі]

Од самої тобі зорі

Всі панькають ся коло мене:

Мабуть, сам пан звелів віддати Рябку  
[печене]

І що zostało ся варене

За те, що, бач, Рябко всю Божу ніч не  
[спав,

Та гавкав на весь рот, злодіїв обганяв.“  
— „Цу-цу, Рябко!“ ще раз сказав один  
[хитруха]

Та й хап Рябка за вуха!

„Кладіть Рябка!“ гукнув... Аж ось і пан  
[прибіг.

„Лупіть Рябка!“ сказав; „чухрайте!...  
[ось батіг!“

— „За що?“ спитав Рябко? а пан кри-  
[чить: „Чухрайте!“

— „Ой! йой! ой! йой!“ а пан їм каже:  
[„Не вважайте!“

— „Не буду, батечку!... За що-ж се честь  
[така?“

— „Нє слухай!“ пан кричить: „лупіть'  
[деріть Рябка!“

Деруть Рябка, мов піря,

На галас збіглась двірня;

„Що? як? за що?“ про що? — Не знав  
[ні один.

„Пустіть“, кричить Рябко,

„Бо вже не вдержу більш!...“

Рябко наш хоч не бреше,

Так щож? Явтух Рябка все знай по  
[хижках чеше.

„Пустіть, швидчій пустіть!“ Пан на весь  
[рот гукнув,

Та й з хати сам умкнув.

„Пустіть!“ гукнули всі: „Рябко вже  
[вдоволив ся.“

— „Чим, люде добрі, так оце я про-  
[винив ся?

„За щож глузуєте?“ сказав наш неборак,

„За що, знущаетесь ви надомною так?

„За що, за що?“ сказав, та й попустив  
[потоки,

Потоки гірких сліз, узявши ся за боки.

— „За те“, сказав один Рябкові з най-  
[митів,

„Щоб не колошкав ти в ночі своїх панів;

За те... але що тут?... ходім, Рябко, лиш  
[з хати;

Не дуже, бачу, рот ту можна роззявляти.

Ходім, Рябко, на двір.“

— Пішли.

— „Се не пусте.“

Сказав Явтух Рябку; оце тебе за те

По хижках, бра Рябко, так гарно по-

[щмагали,

Що цілу ніч пани через тебе не спали.“

„Чи виїен я сьому? чи ти, Явтух,  
[здурів?“

„Гай, гай!“ сказав Явтух. „Рябко!  
[ти знависнів;

Ти винен, бра Рябко, що ніччю розбре-  
[хав ся;

Ти-ж знав, що вчора наш у карти пан  
[програв ся;

Ти-ж знав, кажу, Рябко, що пан не буде  
[спать,

До чого-ж гавкати? на що-ж було гарчать?

Нехай би гавкав сам, а ти-б уклавсь  
[тихенько,

Забравшись в ожеред та й спавби там  
[гарненько,

Тепер ти бачиш сам, що мокрим він  
[рядном

Напав ся на тебе, і знай верзе притьмом:  
Що буцім вчора він грать в карти-б не  
[сідав,

Коли-б сьогоднішню був ніч хоч закуняв;

Що буцім ти, Рябко, так гавкав, як  
[собака;

Що буцім по тобі походить ще й ломака;

Що бач ся ти йому остив, надосолив,  
І бач ся за те він тебе й прохвостив.



А бач, Рябко, а бач! не гавкай, не ганяйсь;  
Ляж, хирний, та й мовчи і з паном не  
[рівняйсь.]

Послухав наш Рябко поради Явтуха.  
„Нехай тяжка йому година та лиха,“  
Сказав; „Щоб за мов як кажуть жито,  
Та ще мене і бито,  
Коли мов не влад,  
То я з своїм назад.

Чи баба з воза — що-ж? велика дуже  
[вада!]

Кобилі лекший віз, сьому кобила й рада.“

Оттак сердега наш Рябко поміркувавсь  
Та й спать на цілий день попхавсь.

Заснув Рябко, захріп, аж ожеред трясеть ся;  
Рябку й не снить ся й не верзеть ся,  
Що вже Москалики в коморі й на дворі  
Скрізь нишпорять, мов тут вони й госпо-  
[дарі,

Що вовк ягнят, а тхір курчаток убірає...  
Аж тут і на дворі ту-ж-туж уже сьвітає,  
„Цу-цу, Рябко!“ тут всі, повибігавши  
[з хат,

„Цу-цу, Рябко!“ на, на! гукнули як на  
[гвавт.

А наш Рябко тобі і усом не моргає;  
Хоч чув, та мов спить, і мов не дочуває.  
„Тепер-то,“ дума' він, „мій пан всю нічку  
[спав,

Бо не будив його Рябко і не брехав;  
„Тепер-то“, дума' він, „мені свою покаже  
[дяку;

Тепер уже не втре мені, як вчора, маку!  
Нехай цуцукають... мене сим не зведуть,  
Поки самі сюди обід не принесуть.  
Та ще й тогді, не бійсь, поскачуть коло  
[мене,

Поки я возьму в рот хоч страву, хоч  
[печене!“

— „Цу-цу!“ сказав іще Рябкові тут Явтух;  
„Цу-цу!“ задихавшись, мов з його перло  
[дух.

„Ходім, Рябку!“

— „Еге ходім; не дуже квап ся,  
Сам принеси сюди.“

— „Іди-ж хутчій, не бав ся!“

— „Ба не піду, Явтух!“

— „Іди, бо кличе пан!“

Сказав, та й зашморгнув на шиї він аркан;

„Чешіть Рябка!“ гукнув... аж ту їх щось  
[з десяток  
Вліпили з сотеньку київ Рябку в задаток.  
„Лушіть Рябка!“ кричить тут пан, як  
[навісний :  
Рярко-ж наш тільки вже що теплий та  
[живий.  
Разів із шість Рябка водою обливали,  
І стільки-ж раз його, одливши, знов  
[шмагали,

А потім перестали.

Рярко спитать хотів, але Рябків язик  
Був в роті спутаний, неначе путем з лик,  
І герґотав щось, як на сідалі індик.  
Годив Рярко їм, мов болячці й чиряку,  
І що-ж за те Рябку?  
За службу оттаку!  
Вони Рябка іще спорили батогами,  
А за вислугу палюгами.  
Чи гавкає Рярко, чи мовчки нічцю спить,  
Все випада' таки Рябка притьмом побить;  
Уже мені, бачу, чи то туди — високо,  
Чи то сюди — глибоко;  
Повернеш ся сюди — і тут горяче;

Повернеш ся туди — і там-то боляче.  
З ледачим все біда: хоч верть-круть,  
[хоч круть-верть,  
Він найде все тобі хоч в черепочку  
[смерть.“

Петро Артимовський.



## НА НОВИЙ РІК. ❀ ❀ ❀

Минає рік... нудний, окритий млою,  
Без radoщів, без ясных навіть днів...  
Мов каганець, засьвічений без лою, —  
Він не горів, а тільки-по чадів  
І чадом тим давив нам серце, кволе,  
Знесиловав сподіванкам крило...  
Не чули ся, як рідне наше поле  
Мороз скував і снігом занесло...  
Але дарма!... Піднімем чарки в гору,  
Щоб пережить сю безпросвітню пору!

Минає рік... ступінь знов до могили,  
І постарівсь на рік ще знову сьвіт!  
Підпились ми, дасть Бів булої сили, —  
Розгублена в дорозі зниклих літ;  
Проте, хоч наш припав морозом волос,  
Хоч тугою й пригнічене чоло,  
А все-ж поки тремтить у грудях голос,  
Ми крикнемо, як в давні дні було:  
„За розвиток народнього утвору,  
За слово те — піднімем чарки в гору!“

Ми чесно йшли, любили щиро брата,  
Кохали ся в добрі його душі,  
І вірили, що прийдуть колись сьвята —  
Прогляне сьвіт у сій новій глуші...  
Що-ж? — хоч думкам не стало ся простору,  
А за них ми піднімем чарки в гору!

Минає рік... і в темряві безодні  
Несе людських багато сліз і мук...  
І рідшають все сїячі народні,  
На труд тяжкий не вистарчає рук,  
І не рясне збирало ся нас коло:

Одні лягли в труні нечасовій,  
Другі — за те, щоб висше драти чоло,  
За ласощі, великопанський гній —  
Запродали свою сьвятую віру...

Але знайшлись і куті в крищі груди,  
З яких біда кришала лиш вогонь:  
Вони несли без ляку сьвітло всюди  
І в боротьбі не стали осторонь...  
Роскидали по нетрах несходимих,  
На чужині, в тяжкій самотині —  
Вони болять лиш за братів родимих,  
Вони скорблять по рідній стороні  
І думками витають нас в сю пору...  
Піднімем же за них чарки ми в гору!

Михайло Старицький.



ВЕЛИК ДЕНЬ. ❀ ❀ ❀

Великдень! Боже мій великий!  
Ще як світ світом не було  
Для нас Великодня такого!  
Від досвіта шум, гамір, крики,  
Мов муравлисько все село  
Людьми кишить. Всі до одного  
До церкви пруть. Як перший раз  
„Христос воскрес“ засьпівали,  
То мовби діти заридали,  
Аж плач той церквою потряс...  
Так бачилось, що вік ми ждали,  
А дотерпілись, достраждали,  
Що він воскрес — посеред нас.  
І якось так зробилось нам  
І в душах лехко, ясно, тихо,  
Що бачилось, готов був всякий  
Цілій землі й небесам  
Кричать, співають: минуло лихо!

Найзліїші вороги прощались,  
Всі обнимались, цілувались,  
А дзвони дзвонять, не стають!  
А молодь бігає мов п'яна,  
Кричить що сили в кождий кут:  
„Нема вже панщини ні пана!  
Ми вольні, вольні, вольні всі!“  
Ба й дівтора, що в старших баче,  
Й собі вигукує, неначе  
Перепелята по вівсі  
А як скінчилась Божа хвала,  
На цвинтар вийшов весь народ,  
І як було нас тільки сот, ---  
Від разу ниць на землю впала  
Ціла громада й засьпівала  
Той величний, хвалебний імн:  
„Тебе, о Господи, хвалим!“  
Мов грім зарокотіли з рана  
Слова високі, звуки втішні, —  
Але кінець святої пісні  
Покрили голосні риданя!  
Дарма-б і силуватись, діти,  
Щоб розказать хоч щось-нешось,  
Що в той день славний довелось

Мині на власні очі вздріти.  
Народ мов безумів з утіх:  
Старі скакали мов хлопята...  
Той пару коників своїх  
Цілує кожного мов брата  
Та приговорює, пестить;  
А там гуртом сільські дівчата  
Всі киндячки з голов знимають  
І бють поклони і складають  
Перед іконою; кричить  
Усякий на витанє друга:  
„Христос воскрес, а панщину  
Чорт взяв!“ А там старий дідуга,  
В селі найстарший чоловік,  
На давну, ледви помітну  
Могилку аж грудьми приник  
І обнімає дернину  
Й кричить що сили: „Тату, тату!  
Ми вольні! Тату, озовись!  
Таж ти цілих сто літ ту клятву  
Неволю двигав, і вмирати  
Не хтів, а волі ждав! Дивись,  
Ми вольні! Відний, ти дождати  
Не міг, — аж нам той промінь блис!

Вже моїх внуків пан в палату  
Так як мене не забере!  
Возьміть мене до себе, тату!  
Ваш син свобідним вже умре!...

Іван Франко.



ЛЯХАМ. ❀ ❀ ❀

І ми братали ся з Ляхами.

Т. Шевченко.

І що-ж, що ми з вами братались?  
Все таки ми в дурнях остались.  
Було колись волі доволі  
Для нас і для вас на Україні,  
І хліба доволі на полі,  
Лиш жити-б та бути до нині.  
Та біс підкусив вас „брататись“,  
Братерство-ж навпак перевернути;  
Над братом панами остатись,

В ярмо его шию пригнути.  
І що ти братерства ціною  
Загарбав у нас те, що наше, —  
Сусіди обох нас з тобою  
І тиснуть і днуть брате Ляше.  
Та мало для тебе науки!  
Як власти лиш крихту у руки  
Дістав ти з німецької ласки,  
Як крихта нам впалась свободи, —  
Для нас тобі жаль тої частки,  
Нас тиснеш і кличеш — до згоди!  
— Братаймося! — кричиш, і над нами  
Знов панство нове закладаєш,  
Немов під братерства словами  
Братерського серця не маєш.

Братаймо ся Ляше, та щиро  
Громадою, ділом і миром,  
Братаймося, як з рівними рівні,  
А не як пани і піддані!  
Користі най вьжуть нас спільні  
А не пересуди погані.  
І кождий на своєму полі

Для себе і жиймо й працюймо  
Для власного щастя і долі!  
Ратуймося в біді, та тямуймо  
Докладно слова ті хорші:  
Брат братом, а бриндзя за гроші.

Іван Франко.



#### ДО ОСНОВЯНЕНКА. \* \* \*

Бють пороги; місяць сходить,  
Як і перше сходив...  
Нема Січи, пропав і той,  
Хто всім верховодив!  
Нема Січи! — очерети  
У Дніпра питають:  
„Де-то наші діти ділись?  
Де вони гуляють?“  
Чайка скиглить літаючи,

Мов за дїтьми плаче;  
Сонце грїє, вітер віє  
На степу козачім.

На тїм степу скрізь могили  
Стоять та сумують;  
Питають ся у буйного:  
„Де наші панують?  
Де панують, бенкетують? —  
Де ви забарились?  
Верніте ся! дивіте ся:  
Жита похилились,  
Де пасли ся ваші конї,  
Де тирса шумїла,  
Де кров Ляха, Татарина  
Морем червонїла...  
Верніте ся!...

— „Не вернуть ся!“

Заграло, сказало синє море:  
„Не вернуть ся: на віки пропали!“  
Правда море, правда синє:  
Такая їх доля!  
Не вернуть ся сподїванї,  
Не вернетъ ся воля,

Не вернетъ ся козачина,  
Не встануть гетьмани,  
Не покрийють Україну  
Червонї жупани,  
Обїдрана сиротою  
Понад Днїпром плаче;  
Тяжко-важко сиротинї,  
А ніхто не бачить,  
Тільки ворог, що сьмієть ся! —  
Сьмій ся, лютий враже!  
Та не дуже, бісів сину!  
Слава не поляже, —  
Не поляже, а роскаже,  
Що діялось в сьвітї,  
Чия правда, чия кривда,  
І чиї ми дїти!  
Наша дума, наша пісня  
Не вмре, не загине...

От-де, люди, наша слава,  
Слава України!  
Без золота, без каменю,  
Без хитрої мови,

А голосна та правдива,  
Як Господа слово.

Чи так, батьку отамане?  
Чи правду сьпіваю?  
Ех, як-би то... та що й казать!  
Кебети не маю, —  
А до того в Московщині  
Кругом чужі люди.  
„Не потурай!“ може скажеш;  
Та що з того буде?  
Насьміють ся на псалом той,  
Що виллю сльозами;  
Насьміють ся! — Тяжко, батьку,  
Жити з ворогами!  
Поборов ся-б з Москалями,  
Як-би малось сили;  
Засьпівав-би, — був голосок,  
Та позички зїїли.  
Оттаке-то лихо тяжке,  
Батьку ти мій, друже!  
Блуджу в снігах та сам собі:  
„Ой не шуми, луже!“  
Не втну більше. А ти, батьку!

Як сам здоров знавш:  
Тебе люди поважають,  
Добрий голос маєш; —  
Сьпівай же їм, мій голубе!  
Про Січ, про могили,  
Коли яку насипали,  
Кого положили, —  
Про старину, про те диво,  
Що було, минуло...  
Утни, батьку! щоб нехотя  
На весь сьвіт почули:  
Що діялось в Україні,  
За-що погібала,  
За-що слава козацькая  
На всім сьвіті стала!  
Утни, батьку, орле сизий!  
Нехай я заплачу,  
Нехай свою Україну  
Я ще раз побачу!  
Нехай ще раз послухаю,  
Як те море грає,  
Як дівчина під вербою  
„Гриця“ засьпіває:  
Нехай ще раз усміхнеть ся



Серце на чужині,  
Поки ляже в чужу землю,  
В чужій домовині!

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.



НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ \* \* \*  
\* \* \* КОТЛЯРЕВСЬКОМУ.

Сонце гріє, вітер віє  
З поля на долину;  
Над водою гне з вербою  
Червону калину, —  
На калині одиноке  
Гніздечко гойдає.  
А де-ж дів ся соловейко?  
Не питай, — не знає!  
Згадай лихо! — то й байдуже:  
Минулось, пропало;

Згадай добре! — серце вяне:  
Чому не осталося?

Ото-ж гляну, та й згадаю:  
Було, як смеркає,  
Защобече на калині —  
Ніхто не минає:  
Чи багатий, кого доля,  
Як мати дитину  
Убірає, доглядає, —  
Не мине калину;

Чи сирота, що до-світа  
Мусить уставати,  
Опинеть ся, послухає, —  
Мов батько та мати  
Розпитують, розмавляють:  
Серце беть ся любо,  
І світ божий як велик-день,  
І люди, як люди!

Чи дівчина, що милого  
Що-день виглядає,  
Вяне, сохне сиротою,  
Де дітись не знає, —

Піде на шлях подивить ся,  
Поплакати в лози;  
Защобече соловейко,  
Сохнуть дрібні сльози;  
Послухає, усьміхнеть ся,  
Піде темним гаєм...  
Ніби з милим розмовляла, —  
А він знай співає,

Та дрібно, та рівно, як Бога благає,  
Поки вийде злодій на шлях погулять  
З ножем у халяві — піде луна гаєм,  
Піде та й замовкне: на-що щebetать?  
Запеклюю душу злодія не спинить,  
Тільки стратить голос, добру не  
[навчить];  
Нехай він лютує, поки сам загине,  
Поки безголова ворон прокричить.

Засне долина, — на калині  
І соловейко задріма.  
Повіє вітер по долині  
Пішла дібровою луна;  
Луна гуляє — Божа мова,

Встануть сердеги працювать,  
Підуть корови на діброви,  
Вийдуть дівчата воду брать,  
Вигляне сонце. Рай тай годі!

Верба сьмієть ся, — сьвято скрізь!  
Злодій заплаче, — дарма, що злодій.

Так було перш; тепер дивись:  
Сонце гріє, вітер віє  
З поля на долину;  
Над водою гне з вербою  
Червону калину;  
На калині одиноке  
Гніздечко гойдає.  
А де дів ся соловейко? —  
Не питай: не знає!

Недавно, недавно у нас в Україні  
Старий Котляревський от-так щebetав;  
Замовк неборака, сиротами кинув  
І гори і море, де перше витав,  
Де ватагу пройдисьвіта  
Водив за собою.

Все осталося, все сумує,  
Як руїни Трої;  
Все сумує, тільки слава  
Сонцем засилає;  
Не вмре кобзарь, бо на віки  
Його привітала.  
Будеш, батьку, панувати,  
Поки живуть люди;  
Поки сонце з неба сяє,  
Тебе не забудуть!

Праведная душе! прийми-ж мою мову,  
Немудру та щиру, прийми, привітай!  
Не кинь сиротою, як кинув діброви,  
Прилини до мене хоть на одно слово,  
Та про Україну мені засьпівай!  
Нехай усміхнеться душа на чужині,  
Хоч раз усміхнеться, дивлючись, як ти  
Всю славу козацьку за словом єдиним  
Переніс в убогу хату сироти.  
Прилинь, сизий орле! бо я одинокий  
Сирота на світі в чужому краю;  
Дивлюся на море широке, глибоке,

Попливби на той бік, — човна не дають!  
Згадаю Енея, згадаю родину,  
Згадаю — заплачу, як тая дитина;  
А хвилі на той бік ідуть та ревуть.  
А може я й темний, нічого не бачу,  
Може моя доля на тім боці плаче,  
Бо сироту всюди люди осьміють;  
Нехай би сьміялись, та там море грає,  
Там місяць, там сонце яснійше сия,  
І з вітром могила в степу розмавляє,  
Там не одинокий з нею був би я  
Праведная душе! прийми мою мову,  
Не мудру, та щиру, прийми, привітай!  
Не кинь сиротою, як кинув діброви, —  
Прилини до мене, хоч на одно слово,  
Та про Україну мені засьпівай.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.



## ВЕЛИКА ХВИЛЯ. \* \* \*

(Присв. Михайлови Драгоманову).

Чудова ніч була. В садочку ми сиділи  
І цілувались серед тихих слів,  
Як голуби, як діти жебоніли.

Вкінці пішла вона, а я глядів  
Як на траві жемчуги меркотіли  
Спадаючи з потрясених листків.

Нараз явивсь мені — чи ангел невсе-  
[зримий,  
Чи дух із недосліджених світів —  
Чи геній людський, світом незглибимий?...

Був ясний, бо як сонце заяснів,  
Був дужий, бо в розказі невмолимий,  
Був добрий, бо до серця шепотів.

Сказав мені: „Берись за мої крила,  
Полетимо!“ — Куди?... „Ти не питай!“  
— А щож вона?!. „Без тебе буде жила.—

Се не для тебе той пахучий май!“  
— А щож?... „Покинь, берись за мої крила,  
Я понесу тебе, де найдеш иньший рай!“

Я покоровсь. Ми в гору підлетіли  
А дах її дімка вже яснів,  
А з уст її ще співиві гомоніли.

Садок вишневий ще темнів, темнів,  
Поля, луги у мрадї ще синіли,  
Де ми прожили тільки любих днів.

Всьо щезло. Він поніс мене в простори.  
Мій Боже, я заплакав, як узрів  
Те незглибиме, те зьвіздисте море!...

Та він сказав: „Зверни свій зір долів —  
То не для тебе ті цілі простори!...“  
Я глянув в низ — там напис той горів:

Нешасний той, що перейде границю  
Зі смолоскипом сьвітла в царство тьми!..  
Закований і ввержений в темницю —

Не згнивши, він не вилізе з тюрми,  
Або, як витягне в'оружену десницю,  
Як пес скривавить землю ту грудьми!

При тім огни багнети блискотіли —  
І я спитав: — Се що? — „То є кордон  
Росії!“ — А там, де води ті лисніли?..

„То Збруч!“ — А щож то знов за стон,  
Що чути тут, де мраки ті насіли?..  
„То стогне люд засуджений на скон!“

І він обмив мені чимсь очі невидючі —  
Я всьо узрів: Без краю простяглись  
В долині мраки темні і дрімучі.

А з них понурі стони піднялись  
Придавлені якісь, як щум лісів по тучі,  
Коли на них лявіни розляглись.

Там тіни згорблені якісь, лїнівi —  
Як слимаки вештають сь в імлі,  
Без ціли, без життя їх лица понуриві!..

Відтак стирають ся безслідно із землі  
І виринають знов на темній ниві  
З пятном зневіри й туги на чолі.

Лиш круки дивлять ся на їх важку роботу,  
Над головами крачуть раз-у-раз —  
В повітря чути запах крови й поту.

Аж там на овиді заблиско щось нараз  
Озвав ся гук підземного лоскоту —  
Зближаєть ся, зближаєть ся до нас!..

Се ангел сьвітла крилами тріпоче,  
Несе горючий смолоскип в руках —  
У мраці щось зубами гей скрегоче.

Імла втікає пріч. Видніє чорний шлях —  
Ідуть за ним! — ох, як їм сяють очі,  
З їх уст несеть ся сьпів розпучний по ярах:

„Нещасний той, що родить ся в кай-  
[данах,  
Проклятий той, що стогне день і ніч,  
А сил не має мститись на тиранах —

Та підлий той, кому палає з віч,  
Жадоба сьвітла, а живе в туманах, —  
Най буде смерть, тягар упаде з пліч!...“

І гомін пісні заворушив тіни —  
І жах і радість в їх очах горить —  
І котить ся юрба, немов струя лявіни!

А в ній гей, буря в горах клекотить,  
Се плач ревучий голосами всіми —  
Товпа шаліє, тішить ся, кипить!...

Тут з мраки кулі свиснули над ними —  
Упали перші — люд дрожить і жде...  
Великий страх рядами страє цілими.

Знов кулі бють та ангел не паде  
А лине й наклика' словами голосними:  
„Поборе кождий з вас, хто в бій за мною  
[йде!“

— На смерть і на житє! — завило між  
[юрбою —  
Лявіна кинулась на смерть і на житє:  
Лиш курява знялась — пігнав народ до  
[бою!

І чути брязкіт, свисти і вите — —  
Дніпро аж пінить ся багровою піною...  
Се тьма і сьвітло борєсь о бутє!

І покотом валять ся люди серед бою,  
А серед трупів білі постати ідуть,  
Яких сумне чоло озорене звіздою —

Тай руки серед сьпіву на серця кладуть  
І наче миють їх живучою водою,  
Бо трупи знов до бою повстають!...

Нараз устами уст моїх діткнув ся,  
Із крил мене на землю опустив  
І щез — а я над трупами пригнув ся:

Із уст моїх Тиртаїв сьпів поплив!...

Василь Пачовський.

НА ТАРАСОВІЙ МОГИЛІ. \* \* \*

Тут той дужий дух,  
Що почав наш рух,  
Що підняв українську ідею,  
Тут лицем пади,  
Грудь свою кріпи,  
Знемоцілий, безсилий пігмею.

Той, що тут спочив,  
Жизнь свою віддав,  
Як Спаситель для рідного люду —  
А ти спину гнеш  
У ярмі сопеш  
І чекаєш „небесного чуду?“

Той, що тут лежить,  
Муки в вік терпить,  
Дивлячись на таке покоління,

Що втратило честь,  
Позабуло месть  
І приспало народне сумління.

Деж той заповіт  
З перед сорок літ,  
Щоб порвати ворожі кайдани? —  
Нині, як колись  
Кривда морем ллєсь  
І лютують ще гірше тирани!

Деж той заповіт  
З перед сорок літ,  
Щоб єго в сем'ї вольній згадати?  
Люди в нужді мруть  
І цілюють кнут  
І блукають без власної хати.

Деж той заповіт  
З перед сорок літ,  
Деж тоті незабуті глаголи? —  
Всьому винні ви,  
Плеканці Москви,  
Скандинавські нащадки, Монголи!

Замість люд вести,  
Перед ним іти,  
Як стратеги до бою за волю,  
Ви задля вигод,  
Як без'умний скот  
На ворожий бік претесь юрбою.

Що вам честь, що люд?  
Там достатки ждуть,  
Там відзнаки, хрести, нагороди!  
Патріотизм — сьміх,  
Зрада то не гріх,  
Ви і батька вбете для вигоди!

Та прийде кінець,  
Та урвесь терпець  
Та настане день слухний відплати! —  
Тож у кого честь,  
В кого сором єсть,  
Хай за вчасу виходить на чати!

Бо жите і час  
Не чекає нас  
Тільки вічно іде своїм ходом —

Тож у кого честь  
В кого сором єсть  
Хай іде з своїм власним народом!

Богдан Лепкий.



### ПАМ'ЯТИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА.

Се ангел дзвонить у хрусталивий неба звід!  
Ів. Франко: Прольог.

Гомоніла Україна — довго гомоніла!..  
І рев гармат й грохот рушниць й зло-  
віщій свист ядер, брязкіт і скрип козаць-  
ких кованих возів-табору й шелест знамен  
у вітрі степовому і сик оружною борби,  
— замовкли у степу України!

Гомоніла Україна — довго гомоніла!..  
Довго! Довго!

Віки цілі, цілі століття! — Рід за  
родом, син за батьком, внуки за дідами —  
кляли буйні козачі голови за волю Укра-



їни! Віки цілі, цілі столітя народу маси  
метали ся й двигались, щоб стала правда  
місто кривди!

Поникли голови козачі!

Заснула здасть ся Україна! Знеси-  
лилась предовгою борнею! Поникли го-  
лови козачі! У ярмах ходять і в ярмах  
мруть козачі нащадки, сини України!

\* \* \*

І зазвеніла пісня на Україні!

Пламенне слово полилось і запалило  
у душах новий огонь, нову віру!

Се засьпівав увесь народ! се засьпі-  
вали мільйони велику думу горя й скорби!  
Се засьпівала вся Україна величній боввий  
пеан!

Крилате слово облетіло всі щирі  
серця України, сьміливі думи запалило  
у молодечих головах і засьвітило смоло-  
скип — не смолоскип! а сонце волі, ве-  
личне сонце свободи!

Се засьпівала вся Україна, се засьпі-  
вало людске горе, ввесь біль і жаль

і плач — давно поляглих і живучих та  
і грядучих поколінь! Се засьпівала вся  
Україна устами вибранця з синів!

\* \* \*

Тіртаєва полилась пісня! Відкрилась  
рана вікова! Зганулось горе неминуте  
і забажали свободи заковані у ярмах  
люде!

Й звенить пеаном піснь Його, най-  
більшого України сина! І кличе в бій,  
у боротьбу, у січу на жите і смерть!  
І кличе на жертвенник свободи синів  
сердешних України!

У темних глибинах народніх мас  
заблисли першії огні; занялись перші  
іскри!

Заблисла іскра — мати пожару!

З заходу вихор дув та грізно завіва!

І здійме ся пожар!

Най нам звенить Тіртавний пеан!  
Най нам гремить у ломоті пожару!

У тому пожарі ми викуємо волю  
України!

Л. ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ.



### ПІДГІРЄ. ❀ ❀ ❀

Погідна ніч літна в підгірським краю.  
О скільки чару, скільки в ній краси!  
Там в дали гори-величні дримають,  
Тут цвіти, трави в перлах із роси;  
Лящать так дзвінко соловії в гаю  
Чорніють грізно бори та ліси,  
Ріка шумить, бурлять холодні, чисті води,  
Таємна казка мов про дивний сон природи!

І люди сплять. Сторчить он плуг у поли,  
В городі коні спутані хрумтять

Траву росисту; пес в округ стодоли  
Вартує; другий гавкнув з поза хат  
І стих... О горю чи о красшій доли  
В хатах малії і старії снять?...  
Витайте ясні сні, на віках сего люду,  
І золотіть хоч ви жите їх повпе труду!

А понад всім тим сонним, тихим раєм  
Склепить ся чистий, тьмавий звід небес.  
Кривавий місяць вирина за гаєм,  
На хвильку по-за срібну хмарку щез  
І знов явив ся. Незміримим плаєм  
Пливуть зірки, і скільки то чудес,  
Сьвятих, великих мрій о щастю і любові  
О земле, в ніч таку нашіптують тобі!

О краю мій, Підгіре ти прекрасне,  
Як я люблю, як я люблю тебе!  
Мов зірка та, що сьвітить і не гасне,  
Так та любов в душі моїй живе.  
О чом же ти, хоч гарне, та нещасне?  
Хоч вічно юне, — хоре та слабе?  
Як радо дав би я для щастя люду твого  
Пролити хоч сейчас всю кров із серця  
[свого!]

Та ба, минув той час, коли ліком  
Була кров чиста й щира на проказу.  
Не жертви треба днесь, а бою з злом.  
Побіду не виборюєсь відразу,  
А треба в скварі, в стужи йти пішком  
Без стежки, кладки і без перелазу:  
Без слів шумних а то й без слави  
[і заплати,  
Тра вміти жити тепер для тебе, не вмирати.

Уміти жити — отсе все діло,  
Найбільша загадка грядущих днів,  
Щоби одним жите так не летіло,  
Немов пусті вітри поверх степів,  
Або мов буря, що не лишить ціло  
Нічого, а все ломить пів на пів,  
А другим не повзло так важко в гору  
[й бою,  
І не поїло їх отрутою гіркою.

Уміти жити! Трудне, високе вміне,  
Котрого жадна книга не навчить,  
А лиш навчає досвід і терпінє  
Й любов, що всіх ріднить і єдинить

Щаслив народ, щасливе покоління,  
Що зможе жити як слід, з'уміє жити!  
Для нас же, по котрих котилась доля  
[валом  
Нове життя є днесь лиш пісні ідеалом.

Іван Франко.



### В СВІТ ЗА ОЧИ. ❀ ❀ ❀

Прийшли жиди, купили нашу хату  
І все, що в хаті було, і торгу добили,  
І положили гроші на заплату  
І взяли хату.....

Одіж і лахматє,  
Що було в скрині і що було в хаті,  
Згорнула разом і зібрала діти.  
Сумні прибігли і кажуть до мене:  
„Лишим ся тутки, та лишим ся нене,  
Нам тутки добре“ ....

„Ох добре вам діти!

Кожде з вас босе, голе, неогріте  
І так вам добре?... Ні, не час просити,  
Кожде з вас їсти хоче, хоче жити,  
А як, питаю?... Гейже в сьвіт за очі,  
Коли нас рідний край живить не хоче!

.....

На віз ми сіли....

Щаслива дорога

У сьвіт далекий, за ріки і море!  
Пращайте рідні села, діброви і гори,  
Мені вас жаль, жаль дуже, так щож,  
[милий Боже,  
Коли земля нас рідна виживить не може!

На віз ми сіли.... Ранок був холодний  
І вітер завивав і прошибав нам тіло.

„Так мені зимно, я такий голодний“ —  
Каже до мене мій малий несьміло:

„Вернім ся мамо!“

„Цитьте мої діти,

Там хліба більше, сонце красше сьвітить,

Лиш тихо будьте!“

І беру на руки,

А серце рветь ся і скимить з розпуки.

Минаєм церкву стару при дорозі,  
Їдемо біля цвинтарної брами,  
А діти в голос: „Ми хочем до Бозі,  
Хочем до тата!“ — і вчіпились мами,  
І так просили, так сумно кричали,  
Що просьбу коні піймили і стали.

Війшли ми в церкву, на коліна впали  
І перед Бога Всевишнього тронем  
В щирій покорі так смирно лежали,  
Таким глибоким припали поклоном  
Мої дрібонькі, безталанні діти,  
Як ті прибиті бурею і громом  
Весняні квіти.

О, Ти Пречиста, сьвята Божа Мати,  
І Ти страдала пробита мечами,  
І Ти втікала з батьківської хати,  
Зглянь ся над нами!

Ми не кидаєм родинної стріхи,  
Задля маєтків, ані задля втіхи,  
Але що жити нам не хочуть дати!

Прости нам Мати!

Долоні наші мозолі покрили,  
Як струни з праці рвуться наші жили  
А хліба, хліба годі нам дістати —

Прости нам Мати!

І Ти Всевишній, що правиш над світом,  
І печалишся мушкою і цвітом,  
І пташкам стелиш на галузці ложе —

Прости нам Боже!

Ти дикі дебри звівірам для вигоди  
А риbam ріки дав і тихі води,  
Лиш ми на світі ідемо шукати  
Хліба і хати!

Ми вийшли з церкви, а білі берези  
Шуміли сумно і листя як слези

З вітром пускали, а діти просили,  
Щоби йти з ними до тата могили.  
А та могила на окопі була.  
Над нею липа рамена нагнула,  
А що не було там хреста з дубини,  
То виріс корчик чорної тернини,  
І в небо витяг свої віти голі,  
Свідчив про муки хлопські і про болі.

І бідні діти наче пташенята  
Лицем припали до могили тата  
І кличуть сумно:

„Гей, ци цуєє тату,  
Мамуня насі взе продали хату.  
Хату продали, стодолу, комори  
І їдуть з нами далеко за море.  
Пейсатий Моско купив насу хату —  
Будь здоров Тату! Будь здоров!“

Слезами

Батька працювали і рідну могилу  
Бідні в розпуді товкли головками,  
Та все просили матери на силу:  
„Не їдьмо мамо! Не кидаймо тата!“

І в твою хвилю розпука крилата  
На нас як хмара градова упала,  
На хвилю пам'ять і чує відняла.

Я перша встала.

„Час діти в дорогу!“

Зірвались, ще раз поклонились Богу,  
Землі сьвятої вхопили в шматину  
І з тим пустились у чужу-чужину.

Богдан Лепкий.



### ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ. ❀ ❀ ❀

Висока скеля. Біля неї  
Народу тиск. Із Юдеї,  
З Єрусалима, з Галилеї  
Прийшли старі і малі  
Послухать нового Равви.

Ген на шпилью стоїть Месія.  
Він наче вічна та краса;  
Вродливий, гарний син Марії  
Привітен, наче небеса.  
По білому, як сніг хитоні  
Розкішні кучері лежать;  
Промінням правди і любови  
Пророчі очі аж горять,  
А на чолі його високім  
Печать важкого ума,  
Неначе сяввом широким  
Лягла там істина сама.

Скрізь на горі у ніг Месії  
Лунає гомін навкруги...  
На морі так лунають хвилі.  
Бючись об скилі береги;  
Дніпро старий оттак шумує,  
Через пороги пливучи, —  
Реве і стогне він, хвилює,  
У море сльози несучи,  
Лунає гомін; „Воля-доля  
Колись свитала як зоря,

Тепер у нас ярмо неволі  
Й жстокість Грода царя.“

У гору руку звів Месія, —  
Дав знак, що хоче говорить ;  
Замовкло все, мов оніміло  
Дух притаїло і мовчить...  
Всі ждуть ; от-от спасенне слово  
Промовить до людей Равви  
Сподіване, бажане, нове,  
Те слово правди і любви.

І він отвер уста сьвятії,  
І з них немов з ключа вода,  
Лиля ся сріблом і брєніла  
Наука істини сьвята :

„Блажен, хто гордоців не має,  
В кого дух кривди не сидить ;  
Хто в скринях золота не дбає,  
Хто на громаду звик робить ;  
Хто брата темного навчає,

У хату вбогу вносить сьвіт,  
І завше духом нищ буває,  
Тому на небі царство ввік!“

„Блажен, хто щирими словами  
Чужу оплакує біду,  
І брату добрими ділами  
Розважить тугу і журбу.  
Блажен. До нього в дни турботи,  
В часі, коли душа болить,  
В годину суму, сліз, скорботи,  
Від Бога радість загостить.

„Блажен, хто серцем незлобивий,  
Хто приязно живе з людьми ;  
Блажені кроть ви, несварливі —  
Ті будуть дідичі землі...“

„Блажен, хто істини сьвятої  
Жадає, алче, мов їди,  
Мов подорожний в літню спеку  
Жада криничної води, —  
Ситня для нього буде страва,

Погоже чистее пиття;  
Добро землі, народня слава,  
Громадське вільнее життя.“

„Блажен, хто милостив буває,  
Хто неімущому дає,  
Голодних кормить, наповає,  
Одежу вбогим роздає;  
Хто йде провідати в неволі  
Яремних вязників в тюрмі.

Хто вдовам, сиротам в неволі  
І безпомочним в чужині  
У поміч стане, братом буде, —  
Такого двір біда мине,  
Вини його Господь забуде,  
Гріхів його не помяне.“

„Блажен, хто задрости не знає  
І серце чистее в груди  
Без плями носить і плекає  
Завіт старий: „не осуди!“

Хто не завидує нікому  
І пімсти в серцю не таїть,  
Хто ворогу не зичить злого, —  
На небі Бога той уздрить.

„Блажен, хто сіє у народі  
Зерно найкраще на землі,  
Зерно любви, братерства, згоди  
В громадї, в хаті і в семі.  
Усі, що щедрою рукою  
Плекають згоду між людьми,  
Ті в царстві Бога назовуть ся  
Його коханими дітьми.

„Блажен, хто правду возвіщає,  
Кого за правду кат гнобить,  
В чужину жити проганяє —  
Той в царстві Бога буде жить.

„Блажен, хто за мою науку,  
За правди істинні слова  
Терпіти ме тяжкую муку  
І встоїть наче ся скала!



„Блажені ви, коли наруга  
Ганебне слово, поклін, глум  
Вам завдадуть велику тугу,  
Тяжкий навіють в душі сум...  
Та ви на тес не вважайте,  
І в тяжкі, лютії часи  
Радійте, весело вповайте,  
Що мзда вас жде на небеси!“

Олександр Кониський.



### ПРАЗНИК У ТАКОВІ. \* \* \*

У сербським краю вже давно не чути  
Ані Боянів, ні шездари нути,  
Як то бувало, доки Бісурмани  
Принесли Сербам диби та кайдани;  
А ясна фана з краю десь пропала,  
Казав-бись, брате, що під землю впала,  
Або зо славов у могилу сіла, —

Ні слиху, брате, де вона ся діла.  
У давнім місті, у Такові таки,  
Де три Бояни давню славу піли,  
Бояни, пісни, нути заніміли,  
Лиш яничаре ходя як собаки,  
Тай все на збитки Сербів ся питають:  
„Чи ті Сербяни славні раз не знають,  
Де Марко Ясен, Кара Дьбордій ділись?“  
А Серби тихо, гей-би заніміли.  
І нич не чути. —

Як то, нич не чути? —  
В які-ж то дивні, жалосливі нути  
Узяли дзвони на дзвінниці грати?  
Би-сь думав, брате, що то рідна мати  
Над сином своїм умерлим голосить,  
І ломить руки, тай до Бога зносить,  
Нарешті зітхне: „Гину, — йойкне, —  
[гину!“  
І на могилку сьвіжу повалить ся,  
І вже не плаче, вже не печалить ся.  
І чо-ж ті дзвони нині так заводять?  
Не знаю, братя, того вам сказати.  
Але там Серби пара в парі ходять,  
Чи би не можна їх ся запитати? —

Вігме не сьмію! — Як-же ви прибрані  
У красні шати, у чимбори брані,  
При боці шабля у Дамашку бита.  
На грудех сьвітять срібні пістолета,  
А в око бистре годі аж глянути.  
Так квапля чвалом, де всі звони грають. —  
„Скажіть, панове, що то має бути?“ —  
„В нас празник нині“, — так одповідають  
І чвалом далі.

А у монастири  
Воскових сьвітич сім сот засіяло;  
Черці, черниці молять ся з псалтири,  
А кожде серце ревне заплакало,  
Бо вже неволі стерпіти не може.  
Допоможи їм Спасе Христе Боже,  
Тай ти Пречиста! —

Перед образами,  
Що сріблом, золотом, каменем убрані,  
Старий владика миє ся сльозами,  
І ци-ж немає? — Серби заплакані, —  
То Серби, брата, Серби, його діти!  
А батька має серце не боліти  
По сиротятах?!

Вже 'го не видати,  
Вклонив ся Спасу тай Пречистій Мати,  
І зник у вівтарь. Нарід 'го чекає,  
Ци він не вийде лозу посьвятити;  
За тиждень преці пасха наступає.  
А Серби люблять давний звичай чтити. —  
Нарешті вийшов.

Що ся людям стало?  
Ци блискавиця в Божім дому блисла,  
Ци відки може кров турецька брисла,  
Що кожде око гранев запалало?  
А сім сот сьвітич перед образами  
Сьвітили разом з сербськими сльозами,  
І тихо було, бо то сербська фана,  
Хтò може знати, де, коли ще тгана,  
На райських дверех миру засьвітिला  
І срібну свою скартерть розновила  
Як орлі крила.

А Сербяни плачуть,  
Як ті, що неньку умерлу зобачуть.  
А звони — звони на звінници ричуть,  
Гей люті змії, що ся в купу кличуть,  
Аби зухвалцю на камуз розпасти,  
Котрий ся важив писклята украсти, —

Так звони ричуть. А у Божім дворі  
Садить ся ладан туманами 'д горі,  
Священні піють: „Христе, Боже сьвяте,  
Безсмертний, кріпкий, змилуй ся над  
[нами!“

А Серби кажуть: „Нині мем вмирати,  
Або розібем Турка кайданами,  
Най хто веде нас!!“

Як-же, тихо стало? —

Ци в сербськiм краю лицарів так мало,  
Ніхто не важить голови піднести,  
Ви братів Сербів на різник повести,  
І сербську фану на шелом двигнути,  
А ні, то з нею враз у гріб втонути  
На віки вічні?

О, не думай, брате,  
Що в сербськiм мирі може дехто буде,  
Котрий нерад би сiм раз умирати.  
Лиш най хто скаже, хто ті ревні люде,  
Де кождий рицар, кождий з левом рідний,  
На бойовиско днесь повести гідний?  
Ніхто не скаже? —

Обренович красний  
Ступив наперед, клонить на всі части

І каже: „Братя, най я буду щасний  
До бою з Турком нині нас повести  
І по славянськи празник посвятити,  
Бо в вечер мусим кровю ся упити  
При грі шездари, при боянськiй хвалі,  
А ні, то будем разом спочивали  
На дні могили, а верх нас мурава  
Уся кровала.“

„Милош, твоя слава!  
Провадь нас з Богом враз на веселиско!“  
Так мир гукає.

Він ся клонить низко, —  
Ци людем може? — ні, перед Сьвятками,  
Відтак владиці, прощі в него просить;  
А він хрестить 'го моцими руками,  
Сльозов веселов главу сина росить,  
Тай дав 'му фану.

Сонце нiм потало,  
То в бісурманських кровях ся купало,  
А славні Серби при боянськiй чели,  
При грі шездари празник закінчили.

Осип Юрій Федькович.



С Ф І Н К С. ❀ ❀ ❀ ❀

Колись давно під сонцем полудневим  
Серед мовчазної розлогої пустині  
І роєпачливо мертвого простору  
В душі раба, що зріє в тяжкій неволі,  
Вродилась мрія і запанувала  
Над ним, своїм творцем, потужно її міцно,  
Міцнійш над влади сильних фараонів.  
І наказала мрії взяти камінь  
З гарячих скель лібійської пустині  
І з нього витесать дивну подобу  
На вічну загадку вікам потомним.

І став тесати раб гарячий камінь  
І все було палким в годину творчу,  
І небо, і земля, і камінь, і різець,  
І серце майстра; мов гарячий присок  
Летіли з під різця уламки дрібні

І згодом на розпеченім піску  
З'явився твір, немов жива потвора;  
Ліниве тіло лева простяглося,  
Мов спекою пригнічене в полудне,  
Та загадкова людська голова  
Здіймалась гордо і дивилась просто  
Камінним поглядом поперед себе.  
А на устах був усміх зловорожий.  
Той погляд і той усміх був страшніший  
Аніж убійче сонце у пустині.

І та потвора стала в людях богом,  
Її будувалися просторі храми  
З важкими колонадами; а барки,  
Убрані лотосом, несли їй жертви;  
Легенди почали складать про неї,  
Закрашені у густу барву крові;  
Сьпівали їй свої пісні поети,  
А вчені будували піраміди  
З книжок, що мали загадку вгадати  
Очей таємних і ворожих уст.  
Там списані були усі імення  
Тої потвори: Сонце, Правда, Доля,

Життя, Кохання і багато інших,  
Та краще всіх пристало слово : С ф і н к а  
Воно таємне, як сама потвора.

Леся Українка.



МЕРТВЕЦЬКИЙ ПЕРСТІНЬ. ❀ ❀ ❀

(Баллада).

В горі ясні сьвітять зорі,  
Пливе в хмарі білолиций,  
Долом-низом якби море  
Сіла мрака на землиці,  
А по мрачній лине фили  
Без човенця, без весла  
Не лелівчка то біла  
То дівчина молода  
Та не сама, а з другою  
З подружечков молодого  
Бліда ой бліда.

Приплинули не до гаю,  
Хоть явори там лепечуть,  
Хоть цвіточки процвітають,  
Хоть там пташечки щебечуть,—  
Лиш явори похилені,  
Лиш цвіточки білі всі,  
Лиш пташечки як плачечки,  
Їх пісеньки все сумні ;  
Понад білими хрестами  
Низонькими могилками  
Гудять пугачі.

— „Галю рибко — Галю мила  
Ой вернімся до домоньку :  
Крутить ми ся головонька,  
Серденько ся розщеміло.“  
— Як не підеш ти зі мною  
То я йду сама,  
Така ти ми подружечка  
Як ранна роса,  
Ясне сонічко пригріє  
Буйний вітерець повіє  
Она згине вся“ —

Розкопують могилоньку.  
— „Ой, вернім ся, моя мила  
Нам сова заголосила  
Бідна-ж моя головонька“  
— „Як ти мені не допоможеш  
Розкоплю сама,  
Така твоя дружба щира  
Як та утвинá :  
Рано-вранці процвітає  
Прийде вечір опадає  
Тай вяне вона.“ —

Вже копають : серце б'єть ся,  
Сичать сови, туман грає  
Рискаль з руки випадає  
Кожда жижка в них трясеть ся ;  
Що ударять рискаликом  
То стане земля,  
Що викинуть грудку, ніби  
Мертва голова  
То витріщить на них очі,  
То зубами заскрегоче  
Страшна, ой страшна !

Розкопують, не питають  
Все в долину та в долину,  
Уже споду досягають,  
Розтвиряють домовину :  
Лежить, лежить у білечку  
Не блідий мертвець.  
На пальчику полискує  
Срібний перстінець  
А личко його румяне ;  
Туй-туй зиркне, туй-туй встане  
То „опир“ мертвець.

Взяла вірна подруженька  
Срібний перстінь ізнимати  
Сціпеніла їй рученька :  
— „Ходи Галю помагати.“  
„Ой на-ж тобі посестронько  
Ножик сталевий  
Як не можеш перстінь зняти  
То з пальцем відкрій“  
Зажмурила оченята :  
Чах-чах, палець вже відтятий  
Той пальчик мертвий.

— „Мені Галю мозок горить,  
Мені пукне головонька  
Лихорадка тіло морить:  
Ходім Галю до домоньку.“  
— „Ой уже-ж ти подружечков  
Не будеш мені  
Така твоя дружба щира  
Як сніг на весні:  
Ой ще рано білієть ся  
А в полудне розілляєть ся  
По крутій горі.“

Взяли палець, утікають...  
Зворушилось цвинтарище...  
Гуде пугач... сови грають,  
Шумить листе, вітер свище:  
Хрести з гробів розгулялись  
Тай рядом стають  
Заступають доріженьку  
Іти не дають,  
Ой, той пальчик в руках вєть ся  
А дівчаткам серце бєть ся,  
Біжуть, ой біжуть.

До домоньку прилетіли  
Як злякані голубята.  
Двері міцно заціпили  
Засьвітили сьвітло в хаті  
Беруть перетінь — зняти годі  
До пальця пристав.  
— „Розпали посестро в печи  
Та води настав;  
Заки не вернула мати  
Треба нам ся упорати:  
Борзенько ся справ!“

Зайшов в хмару крижованець  
По комині вітер свище,  
Під віконцем пугачище  
Гудить, пищить як хованець.  
А у хаті на припічку  
Огонь мерехтить  
Тріщать іскри — а в окропі  
Пальчик ся варить.  
Горить огонь, присьвічує,  
Галя трісок домітує  
Тай си лепетить:

— „Ой чого-ж ти огнику  
Лиш мрієш?  
Ой чого-ж ти серденько  
Тай млієш?  
Чиж дров тобі огнику  
Не досить?  
А що-ж тебе серденько  
Тай болить?  
А що-ж тобі серденько  
За біда?  
Ой чогож я тужу ще  
Молода?  
Устань мов серденько  
Журитись...  
Василечко буде тя  
Любити.  
Ой лиху розлучницю  
Покине —  
Знов до мене голуб мій  
Пролине, —  
Бо перстінець маю я  
Із мерця:  
З Василечком стану я  
До вінця!...“

Бухне ясне полуміне  
Рясні іскри полетіли  
Загуділо у комині  
Вода в горці склекотіла  
Піднесла ся густа пара  
Клубами в гору.  
— „Йой, посестро-голубонько  
Я ціла дрожу“  
— „Цить Галочко — Бог з тобою“ —  
— „Ой посестро я ся бою. —  
Видиш ту мару“:

„Диви... З пари виринає  
„Голова мертвецька біла...  
„Як очима завертає  
„Як ті зуби закусила...  
„Видиш — простягає руки  
„Посестро моя!...  
„Сховай мене“ — „Галю мила  
То не голова  
Так тобі здасть ся може:  
То пара лиш — Боже, Боже!“  
„Чуєш як співає“:



„Люди сплять,  
Кури сплять  
Лише Галочка не спить —  
Білий пальчик мій варить.“

— „Боже мій! Що тут робити!—  
Вже й мені затьмило очі!“  
— „Галло! — то окріп клекоче.  
Треба ся перехрестити.“

„Кури сплять,  
Люди сплять  
Лише Галочка не спить —  
Білий пальчик мій варить.  
Мій пальчик кипить  
На нім перстїнь мій.  
Стій дівчино — стій,  
Перстїнца не дам,  
Тебе возьму сам  
Проч на тамтой сьвіт!“

— „Ратуї сестро моя мила!:  
Росте — руки простягає...“

Давить мене... крутить жили...  
То опир... я... мій Василю!...  
Боже мій“... Тай занїміла...

Вже на небі сонце сходить  
Весело глядить до хати,  
До дому вертає мати...  
Кличе — ніхто не виходить.  
Вивалили двері... другі —  
Дитино моя!...  
А вна лежить з подружечков  
Біда, ой біда...  
Рученьками ся обвили,  
Волосячко розпустили  
Як віти верба.

Стрий, 24. мая 1887.

ОЛЕКСА КОЛЕССА.



НБ ПНУС



596577

## ПРОБУДИ СЯ, СТАНЬ НАРОДЕ!

Пробуди ся, стань народе,  
Пробудись з твердого сну!  
Пробудись, вступи вже очи,  
Пробудись, хоть в сім віку!

Пробуди ся, скинь кайдани,  
Не тобі вже їх носити!  
Покажи, що ти з'умієш  
Без кайдан і пут вже жити!

Лишень раб тепер ся клонить,  
Гне і спину і чоло....!  
Чей рабом вже досить бути?!  
Ну, чого ще ждеш? чого?

Встань народе! пробуди ся!  
Гей, досить вже спухом бути!  
Гей до діла лиш бери ся,  
Та зверни на ліпшу путь.

Іван Франко.